

Cưới Cô Nàng Keo Kiệt

Contents

Cưới Cô Nàng Keo Kiệt	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	11
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59

Cưới Cô Nàng Keo Kiệt

Giới thiệu

Lúc yêu anh điên cuồng nhiệt huyết, cô lại trở nên ngớ ngẩn, vừa dỗi lại vừa làm nũng, chỉ muốn làm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-co-nang-keo-kiet>

1. Chương 1: Mở Đầu

Ngày mùa hè gió lạnh từ từ thổi tới, một cậu bé đẹp trai chừng mười lăm tuổi, đang ghé vào song cửa sổ trên bàn học cố gắng viết. Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền đến tiếng ve sầu kêu to.

Đúng lúc này, trong phòng yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân, cậu nghe được thanh âm, lông mày hơi nhú lại.

Tay cậu dừng một chút, nhưng không để ý tới âm thanh kia, tiếp tục vùi đầu viết, nhưng mà tiếng bước chân càng ngày càng gần, cậu rút cuộc dừng bút trong tay, không dấu vết thở hắt ra.

“Quan Hà Châu, cho tớ mượn tiền” một giọng nói mềm mại từ cửa truyền đến.

Về mặt của cậu có chút không biết làm sao, để cây viết trong tay xuống, nhẹ nhàng chuyển qua ghế dựa, khoé mắt có hơi nhú lại, bình tĩnh nhìn về phía người trên cạnh cửa, chỉ thấy sắc mặt cô hồng hào, trên trán lấm tấm mồ hôi, có thể biết vừa rồi cô bé chạy nhanh cỡ nào.

Ai, cậu chỉ biết, cô bé này, tìm mình nhất định là vì vay tiền! Bị kêu tên, cậu ta ở trong lòng âm thầm thở dài, đối với thanh mai trúc mã này, cậu quá hiểu rồi.

“Lần này lại là vì cái gì?” Giọng nói của cậu hơi khàn khàn, đằng sau gọng kính là một cặp mắt trầm ổn, vượt quá số tuổi.

“Cái cài tóc mới của Tiểu Linh bị tên vô lại Bàn Tử làm rách gãy, cô bé buồn đến nỗi ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc”. Cô bé xinh đẹp bằng tuổi cậu ta, vừa khoa trương huơ tay múa chân với cậu, vừa nói rõ ràng sự kiện đã trải qua. “Hà Châu, Tiểu Linh khóc thật thê thảm, đó là quà tặng ba cậu ấy đặc biệt mua cho cậu ấy, cậu ấy khóc rất đau lòng, tớ chỉ muốn giúp cậu ấy mua lại một cái cài tóc y như vậy, như vậy Tiểu Linh sẽ không khổ sở”.

Cậu ta nghe xong nửa ngày mới hiểu được, hoá ra mục đích mượn tiền của cô bé, là muốn mua một cái cài tóc cho Tiểu Linh, chân mày cậu ta không tự chủ nhăn càng ngày càng nhiều, sao chỉ là một chút chuyện nhỏ?

“Cài tóc của cậu ấy hỏng thì cũng đã hỏng rồi, kêu ba của cậu ấy mua lại một cái khác không được sao, vì sao lại là cậu bỏ tiền ra mua cho cậu ta?” Cậu ta lộ vẻ mặt khó hiểu, xem ra không phải rất đồng ý với cách làm của cô bé.

“Tiểu Linh không dám nói cho ba biết, cậu ấy sợ bị mắng”. Cài tóc mới đeo được có một ngày đã bị làm hỏng rồi, có thể không sợ bị mắng sao?

Bộ dáng cô bé rất có nghĩa khí, làm cho cậu ta dở khóc dở cười, thật là không biết nên mắng bé ngốc, hay là mắng bé thích xen vào việc của người khác.

“Muốn bao nhiêu?” Cậu ta vừa hỏi vừa cầm lấy bóp da trên bàn, từ bên trong lấy ra mấy tờ tiền đưa cho cô bé, “đủ không?”

“Đủ” Cô bé vui vẻ lấy đi tiền trên tay cậu ta, mặt cười vô cùng rực rỡ.

“Hừ, mới đầu tháng mà tiền tiêu vặt của cậu đã hết sao?” Cậu ta tức giận liếc cô bé một cái.

“Ha ha”. Cô bé gãi đầu, ngượng ngùng cười gượng hai tiếng, “Cái... đó... Mình... Ai nha, đã không còn rồi”.

“Không có?” Cậu ta nhướng lông mày lên, ánh mắt hạ xuống một chút, khoé miệng khê nhếch, “Là tại cậu lại xài tiền cho những chuyện lộn xộn kia chứ gì?”

“Hà Châu, làm sao cậu biết?” Cô bé lộ vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía cậu ta.

Cậu ta mỉm cười, loại chuyện này còn phải nghĩ sao? Chỉ có đứa ngốc như cô mới có thể giật mình như thế, thật là khờ.

“Tháng nào cậu cũng như vậy, còn có cái gì khó đoán sao?”

Cậu ta nói như vậy làm cô bé xấu hổ, cái miệng nhỏ nhắn không nhịn được chu lên, vẻ mặt mắt húng nói: “Cậu nói giống như tớ là cái loại người xài tiền bậy bạ vậy”.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Tớ đây là lấy việc giúp người làm niềm vui, đâu có làm việc gì lộn xộn!” Cô bé bất mãn kháng nghị, chống nạnh nói.

“Thật sao?” Cậu ta không đưa ra ý kiến.

“Dĩ nhiên!” Cô bé lớn tiếng nói, “Việc giúp người, là gốc của niềm vui”

“Tớ biết, niềm vui trong cuộc sống của cậu là triết học đúng không”. Cậu ta mỉm cười, “Thời gian không còn sớm, cậu không phải đang vội sao?”

Mới vừa rồi thì cấp tốc chạy tới, hiện tại lại cùng cậu tán gẫu ở đây, xem ra là đã quên việc muốn đi mua cài tóc rồi.

“A!” Cô bé đột nhiên nhớ lại mục đích của mình khi tới nơi này, “Tiêu rồi, Tiểu Linh còn đang chờ tớ!”

Nói xong, cô bé liền vội vàng xoay người chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa la to: “Hà Châu, cảm ơn cậu, tớ rất nhanh sẽ trả lại tiền cho cậu”.

Cậu ta cười một tiếng “Trả?”

Hừ, từ khi cô bé bắt đầu vay tiền tới bây giờ, ngay cả một xu cậu cũng chưa lấy lại được, chỉ là, mỗi lần như vậy cậu đều ghi lại, nghĩ vậy, cậu ta từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển sổ, nghiêm túc viết ở trên đó.

Cho tới bây giờ cậu ta đều không chịu thiệt, những thứ cô bé thiếu nợ, cậu ta đều chậm rãi nhớ kỹ, tới một ngày nào đó cậu sẽ làm cho cô bé trả lại! Cậu ta đưa tay lên đẩy nhẹ cái mắt kính, khóe miệng nở nụ cười gian xảo.

Nhất định cậu sẽ làm cho cô bé có ngày đó!

2. Chương 2

“Quan Hà Châu, cho tớ mượn tiền!” Lời giống vậy, Quan Hà Châu đã nghe đến thậm chí chết lặng.

Đang ở trong thư phòng tăng ca làm việc, đầu còn không có ngẩng lên lại chợt nghe thấy âm thanh cửa phòng mở ra, không cần nghĩ anh cũng biết người đến là ai, trên thế giới này duy nhất chỉ có cô mới dám như vậy, chưa được sự đồng ý của anh đã xông vào thư phòng của anh.

“Diêu Hiểu Thư, cậu không biết trước khi vào là phải gõ cửa sao?” Quan Hà Châu ngẩng đầu nhìn về phía cửa, lạnh lùng nói.

“Ai nha, tớ có việc gấp, cho nên mới quên thôi.” Cô với khuôn mặt xinh đẹp, tràn đầy sức sống xua tay giải thích với anh.

Tuy cô đã lớn, nhưng hành vi cử chỉ của cô lại giống như một đứa bé, Quan Hà Châu đã sớm không còn mong đợi gì với việc lễ nghi của cô.

“Hôm kia cậu mới mượn của tớ ba ngàn đồng, tại sao mới hai ngày thôi mà lại muốn mượn tiếp?” Đối với tốc độ xài tiền của cô, Quan Hà Châu thật sự là không dám đồng ý bừa bãi, bản thân mình cũng không phải cái máy in tiền.

“Số tiền đó tớ đã sớm giúp bà nội Lily trả tiền thuốc men rồi.” Diêu Hiểu Thư giải thích với anh “Tớ sẽ trả lại cho cậu!”

Quan Hà Châu hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nhắc nhở người hay quên như cô. “Hình như cậu chưa lần nào trả lại tiền cho tớ.”

“Ách ... “Diêu Hiểu Thư nhất thời nghẹn lời, đột nhiên nhớ tới bản thân mình chưa bao giờ trả lại tiền cho anh, cô ngượng ngùng cười khan nói: ”Tớ ... đây là do tình hình kinh tế đang căng thẳng thôi”.

“Cậu có khi nào nền kinh tế không căng thẳng sao?” Quan Hà Châu lạnh nhạt hỏi, thật sự là nói đúng tim đen của cô.

“Tớ... ” Diêu Hiểu Thư mím môi, không thể phản bác, bởi vì anh nói rất đúng sự thật.

“Tháng này cậu vừa mới được lãnh lương, có phải lại cầm đi giúp đỡ cho những người mà cậu gọi là chị em tốt hay không?” Quan Hà Châu nhíu mày, bình tĩnh hỏi cô.

“Uh.” Nhìn thấy sắc mặt anh không tốt, Diêu Hiểu Thư cho dù thần kinh có không ổn định thì cũng biết, cô phải thay đổi thái độ, “Mấy cô ấy nói ... gần đây cần tiền, cho nên ... ”

Thấy cô càng lúc nói càng nhỏ, Quan Hà Châu chỉ biết tiền của cô lại bị những người kia “Vơ vét” đến không còn.

“Mấy cô ấy nói cần, thì cậu mang hết tiền lương cho họ mượn sao, vậy tớ cũng nói, sao cậu lại không cho tớ mượn?” Quan Hà Châu tức giận nói.

“Cậu ... lại không nói với tớ” Diêu Hiểu Thư nhỏ giọng giải thích.

“Cậu ...” Quan Hà Châu thật sự là thua trong tay cô, “Quên đi.”

Anh cam chịu số phận, lấy từ trong bóp da ra mấy tờ tiền giá trị lớn, sau đó đưa cho cô.

“Tớ sẽ trả lại, tớ cam đoan!” Cầm lấy tiền, Diêu Hiểu Thư giơ tay phải lên, cam đoan với anh.

“Yên tâm, nhất định cậu sẽ có ngày đó, cậu đừng quyet nợ là được rồi.” Quan Hà Châu ý tứ xa xa nói.

“Tớ là ai chứ, làm sao có thể lại quyet nợ cậu?” Diêu Hiểu Thư vỗ ngực hướng anh cam đoan, một bộ dáng xem thường anh.

Quan Hà Châu cười mà không nói, dưới gọng kính lóe lên một tia giảo hoạt, mà người đơn thuần như cô thì không thể nào nhận ra được.

“Hy vọng đến lúc đó, cậu còn có thể nhớ kỹ lời nói hôm nay.” Quan Hà Châu câu nói có hàm ý khác, đáng tiếc người có đầu óc đơn giản như Diêu Hiểu Thư nghe như không hiểu.

“Tớ nói chuyện luôn giữ lời.” Diêu Hiểu Thư cười đến mười phần nịnh nọt nói với anh: “Hà Châu, cậu thật là một người tốt!”

“Ai cho cậu mượn tiền thì người đó đều là người tốt à.” Quan Hà Châu liếc xéo cô.

“Nhưng mà chỉ có mình cậu cho tớ mượn tiền thôi, cho nên nếu cậu không phải người tốt thì còn ai?” Diêu Hiểu Thư chợt nhớ tới chỉ duy nhất có Quan Hà Châu cho cô mượn tiền, từ nhỏ đến lớn trừ anh ra thì không có người thứ hai.

Tại sao mình mỗi lần đều vay tiền anh chứ? Diêu Hiểu Thư nghiêng đầu, nhất thời không nghĩ ra nguyên nhân, tâm tình có chút buồn bực.

“Đúng vậy nha, chỉ có mình tớ xui xẻo.” Quan Hà Châu cười nhạt nói: “Cậu luôn thiếu tiền, cuối cùng tớ luôn là người có tiền cho cậu mượn,”

Lại nói, cô có tật xấu này cũng là do bản thân anh cưng chiều cô mà ra, gia cảnh nhà họ Diêu và nhà anh cũng không tệ, từ nhỏ tới lớn tiền tiêu vặt của hai người đều không thiếu, đáng tiếc là, Diêu Hiểu Thư từ nhỏ liền lập chí phải làm một người “Hiệp nữ” thích lo chuyện bao đồng, cho nên tiền tiêu vặt hàng tháng của cô không đến một tuần liền tiêu hết, mà anh, hàng tháng đều phải tính toán tỉ mỉ, mỗi khoản chi đều được tính toán tốt.

Cứ như vậy, hàng tháng cô luôn tìm anh vay tiền, để “Lấy giúp người làm niềm vui”, anh cũng một lần lại thêm một lần cho cô mượn, dung túng cho hành vi của cô, thế nên hiện tại, cô tìm anh vay tiền cũng là chuyện bình thường.

“Hà Châu, vì sao cậu không bao giờ bị thiếu tiền vậy?” Diêu Hiểu Thư nghĩ đến mọi người cũng giống nàng, tiền lương hàng tháng đều sài không đủ.

Ở trong ấn tượng của cô, Quan Hà Châu chưa bao giờ bị thiếu tiền, khi còn bé, cha mẹ của hai người cho hai người tiền tiêu vặt cũng bằng nhau, nhưng cô luôn đưa tay hướng anh mượn tiền, sau khi lớn lên, rõ ràng hai người đều có công việc, tuy rằng công việc không giống nhau, nhưng đều là dùng tiền lương lãnh được để trang trải cuộc sống, vì sao cô cũng giống những người kia cần phải vay thêm tiền để trang trải cuộc sống chứ.

“Đó là bởi vì cậu luôn xài ở những nơi không đáng xài.” Quan Hà Châu nói trúng tim đen, “Còn giúp một ít người không đáng giúp.”

Những người mà cô gọi là chị em tốt đều là những người không nên giúp. Cô bình thường giúp những người già yếu, phụ nữ và trẻ em còn chưa tính, thế nhưng những người chị em tốt của cô không bệnh không đau, lại luôn không ngừng mà chiếm của cô lợi ích, mà cái con nhóc ngốc, lúc nào cũng ngốc nghếch đem tiền lương của mình dâng hiến cho họ, anh bắt cô thật là không có biện pháp nào.

“Tớ đâu có?” Trong mắt Diêu Hiểu Thư, tất cả các việc này đều là giúp người, “Hà Châu, cậu quá so đo.”

Quan Hà Châu mắt tròn trắng, “Nếu à tớ so đo, cậu cho là cậu có thể mượn được tiền của tớ nữa sao?”

Cô gái ngu ngốc này, không những không chịu nghĩ là ai nhiều năm như vậy không so đo luôn đem tiền cho cô mượn, mà còn luôn thay cô giải quyết tốt những hậu quả mà cô gây nên.

“Ai nha, cậu không cần dễ giận như vậy đâu.” Diêu Hiểu Thư giơ lên khuôn mặt tươi cười nịnh nọt nói: “Tiền lương của cậu nhiều hơn của tớ, cho tớ mượn một chút cũng đâu có ảnh hưởng.”

A, cô nghĩ tới cái người thanh mai trúc mã này, thế nhưng lại là “Gà đẻ trứng vàng” trong miệng ba mẹ cô, tiền lương mỗi tháng của anh không biết là gấp bao nhiêu lần tiền lương của cô, người này khi còn nhỏ đã có dáng vẻ như người lớn, càng lớn lên lại càng sắm vai đó tốt hơn.

3. Chương 3

Nếu cậu ta đi trên đường gặp phải tên ăn xin nào đó xin tiền cô, thì liền cho người ta là một kẻ lừa gạt, chị em chí cốt có khó khăn nhờ vả cô thì cậu ta nói cô là người dễ tin.

“Không bị người ta xem là ‘máy rút tiền’ chứ?”

Quan Hà Châu lạnh nhạt nói, ánh mắt sau gọng kính đen liếc về ai đó.

“Ha ha, không có.”

Diêu Hiểu Thư có chút chột dạ, kiểm soát chuồn đi: “A, tớ còn có hẹn với mấy đứa Ly Ly, tớ đi trước nhé, bye-bye.”

Nói xong, Diêu Hiểu Thư chạy thật nhanh ra cửa như làn khói.

Quan Hà Châu nhìn bóng lưng đang chạy kia khóe môi khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Thiếu nợ, tóm lại cô vẫn sẽ phải trả, về phần trả như thế nào phải do cậu ta quyết định, ai bảo cậu ta là chủ nợ làm chi.

Ha ha, Diêu Hiểu Thư, xem em làm sao thoát khỏi tay anh!

Diêu Hiểu Thư vội vã chạy tới chỗ hẹn với đám bạn. Đẩy cửa vào, cô liền nhìn thấy ba cô gái xinh đẹp đang ngồi ở một cái bàn bên cạnh cửa sổ. Trên bàn đã sớm bày ra nhiều đồ ăn thức uống, và cả ba đang ngồi buôn chuyện vui vẻ.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tớ tới trễ.”

Diêu Hiểu Thư vội vàng chạy qua, thuận tay kéo một cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

“Hiểu Thư, sao cậu lâu thế? Cậu xem, đã mấy giờ rồi mới đến.” Một cô gái có nét đẹp diễm lệ, tay nâng cằm, ánh mắt lộ ra vẻ không kiên nhẫn. “Bọn tớ đã chờ cậu hơn nửa giờ.”

Diêu Hiểu Thư vội vàng chạy chậm qua, sau đó tiện tay kéo ra một cái ghế ngồi xuống.

Cô gái đó vừa lớn tiếng nói, vừa tức giận mà hoàn toàn quên bản thân trong những lần hẹn nhau luôn là người đi trễ, và Diêu Hiểu Thư mới là người đợi từ một tiếng trở lên.

Vậy mà, óc đơn giản của Diêu Hiểu Thư không có nhận ra người bạn chí cốt không nhận được, cũng không có nhớ mình chỉ đến trễ có nửa giờ, so với ba người kia luôn đến trễ từ một giờ trở lên mà nói, quả thật là gặp sự phụ.

“Ly Ly, thật xin lỗi nha, tớ vừa đi tìm Hà Châu, thuận tiện cùng cậu ấy tán gẫu một chút, cho nên mới đến trễ.”

“Ồ, lại là vì cái người thanh mai trúc mã kia!” Vu Ly Ly nói mỉa mai, trong mắt đầy vẻ miệt thị, nói tiếp: “Hiểu Thư à, cậu nói thật cho bọn tớ biết, cậu và cậu ta yêu nhau à? Bằng không, làm sao hề không có việc gì cậu lại đi tìm cậu ta?”

“Gi?!!!!!!!!” Diêu Hiểu Thư há cái miệng nhỏ nhắn ra, bộ mặt giống như nhìn người ngoài hành tinh, kinh ngạc: “Ly Ly, cậu bị sốt à? Hà Châu và tớ từ nhỏ cùng nhau lớn lên thân như anh em, làm sao mà yêu nhau được.”

“Vì từ đại học đến giờ, bọn tớ chỉ nghe cậu nói tên con trai duy nhất là Quan Hà Châu. Cho nên bọn tớ không thể không hoài nghi nha.”

Một cô gái có mái tóc ngắn màu nâu khác, vừa hướng Diêu Hiểu Thư nháy mắt, vừa mập mờ mà cười nói.

“Tớ nào có?” Diêu Hiểu Thư lớn tiếng cãi lại: “Mấy cậu không được nói bậy.”

“Hiểu Thư, nói thật, bọn tớ rất muốn gặp người đó một lần, xem xem rốt cuộc là thần thánh phương nào.” Lại một cô gái mặc váy đỏ, hòa theo: “Người ấy chắc là không đẹp trai rồi. Bằng không sao đến giờ cậu còn chưa dẫn ra ‘coi mắt’? Hay là sợ bọn tớ thấy rồi cướp đi, cho nên mới không giới thiệu cho bọn tớ quen biết?”

“Các cậu....”

Bình thường, Diêu Hiểu Thư là người ăn nói khéo léo, vậy mà ở trước mặt ba người, một câu cũng nói không ra, cô hoàn toàn á khẩu.

“Tốt rồi, sao phải vì một người không quen không biết mà cãi nhau làm chi.” Vu Ly Ly liếc mắt, không thích bọn họ bàn chuyện về Diêu Hiểu Thư. “Hiểu thư, cậu có mang tiền đến không?”

“A, có.” Nói đến đây, Diêu Hiểu Thư mới nhớ mục đích chủ yếu. “Ly Ly, tớ chỉ có bao nhiêu đây thôi, cậu xem có đủ không? Bà của cậu đã khá chút nào chưa? Thật sự không cần nằm viện tiếp sao?”

“Chỉ có nhiêu đây?” Vu Ly Ly lấy xấp tiền trên tay Diêu Hiểu Thư, lông mày khê nhíu lại: “Ừm, bà tớ đã tốt hơn rồi. Tớ mượn cậu số tiền này chính là muốn mua thuốc cho bà.”

Diêu Hiểu Thư nghe Vu Ly Ly nói vậy, cũng không có phát hiện hai cô gái bên cạnh có gì không đúng, vì lúc này, hai người giống như đứng một bên xem kịch, cười trộm trong lòng.

“Nếu là thế, vậy cậu phải mua thêm thuốc bổ mới được nha.” Diêu Hiểu Thư lại nổi tính ‘Nữ hiệp’, biết nhà bạn mình đang gặp khó khăn, thì cô phải tận lực giúp: “Nếu cần thêm thứ gì, cứ nói với tớ.”

“Yên tâm, tớ sẽ không khách khí đâu.” Vu Ly ly nói không có chút xấu hổ nào, trong lòng nghĩ có một đứa ngốc đưa tiền đến, có ngu mới từ chối: “Đúng rồi, cậu không phải nói là cha mẹ cậu có chuyện tìm cậu sao?”

“Oh, thiếu chút nữa thì tớ quên mất.” Giờ Diêu Hiểu Thư nhớ tới mẹ đã đặc biệt gọi đến, dặn dò cô nhất định phải nhớ về nhà ăn cơm tối: “Không nói chuyện với các cậu nữa, tớ phải về đây.”

Nói xong, Diêu Hiểu Thư vội vàng đứng dậy, phất tay chào ba người, ngay cả một ngụm nước cũng không uống.... ngoan ngoãn đưa tiền đến tay người ta, lại bị người ta ‘vô ý thức’ mời đi. (Es.: Chị Thư ơi, chị thật là...>’

“Ly Ly, mày thật lợi hại nha.” Sau khi thấy Diêu Hiểu Thư đi, cô gái tóc ngắn màu nâu hướng Vu Ly Ly giơ ngón tay cái lên: “Làm sao mà mày lại có thể thuần phục cái con Hiểu Thư ngu ngốc kia, bảo gì nghe nấy vậy? Hay!!!”

“Hừ, con ngốc kia chỉ cần tao tùy tiện đứng trước mặt nó khóc lóc một lúc, sau lại than trời trách đất một chút, nó sẽ ngây ngốc mà dâng tiền lên thôi.” Ly Ly vừa khuấy ly kem trước mặt, vừa khinh miệt nói.

“Ly Ly, tao thật sự bội phục mày đó. Từ đại học đến giờ, một chút hoài nghi, nó cũng không có.” Cô gái mặc váy đỏ nói, trong lời nói lộ ra hâm mộ, ghen tị, và một chút khinh thường.

“Diêu Hiểu Thư là đứa có đầu óc đơn giản, cho nên sẽ không suy nghĩ về những chuyện phức tạp như vậy.” Vu Ly Ly châm chọc nói, nhưng trong lòng lại thật vui mừng vì Diêu Hiểu Thư đầu óc ngu si, hi vọng thần kinh của cô có thể không ổn định tiếp.

Đối với Diêu Hiểu Thư, Vu Ly Ly có chút phức tạp, nhưng chung quy vẫn là ghen tị và oán hận. Diêu hiểu Thư sinh ra ở một gia đình hạnh phúc khiến nhiều người hâm mộ, là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, tuy nói không phải nhà phú hào gì, nhưng thật sự là tốt hơn gia đình vất vả như mình.

Chính bởi vì như vậy, Vu Ly Ly mới ghen tị Diêu Hiểu Thư có tất cả. Diêu Hiểu Thư càng hạnh phúc, cũng cho thấy rõ cái bất hạnh của mình, nếu cô gái ngu ngốc kia cứ như thế, vậy cũng đừng trách cô, dù sao sẽ không ai ngại tiền nhiều hơn.

Diêu Hiểu Thư ngu ngốc kia còn tưởng rằng bây giờ giống như thời đại học, tất cả mọi người đều gặp khó khăn, mà không nghĩ bọn họ tốt nghiệp đại học cũng đã 4 năm rồi, lấy tốc độ và năng lực của Vu Ly Ly, không thể trả tiền lại sao?

Hừ, thật là ngây thơ và ngu xuẩn!

Cô gái tóc ngắn màu nâu cùng cô gái mặc váy đỏ liếc nhau một cái, sau đó lại cúi đầu uống nước, thật lâu không nói gì.

“Mẹ, con đã trở về!”

Người còn chưa đi vào trong nhà, tiếng của Diêu Hiểu Thư cũng đã truyền đến trong tai bà Diêu đang bận rộn trong phòng bếp.

Bà Diêu từ phòng bếp lộ ra nửa người, đáp lại con gái nói: “Ba con ở trên lầu ấy, con đi gọi ông ấy xuống thì có thể ăn cơm rồi.”

4. Chương 4

Ba người nhà họ Diêu sống trong một căn nhà xây dựng đã rất lâu, nhưng bởi vì duy trì tốt, tình trạng phòng ốc xem ra còn rất mới, mà sống chung một khu với họ là nhà họ Quan, hai gia đình bởi vì làm hàng xóm nhiều năm, lại là bạn tốt, cho nên quan hệ của hai nhà Quan Diêu tốt vô cùng.

Cũng bởi vì như thế, từ nhỏ đến lớn, Quan Hà Châu và Diêu Hiểu Thư đều là con rể cùng con dâu nuôi từ bé của cha mẹ hai bên, khi bọn họ còn nhỏ, cha mẹ hai bên thường nói tương lai muốn làm sui gia, nhưng nhìn bọn họ càng lúc càng lớn, bọn họ lại càng thấy chuyện này khó khăn.

Hai đứa bé này, một rất có chủ kiến, không muốn cha mẹ nhúng tay vào tương lai của mình, mỗi khi muốn nói chuyện này, luôn bị cậu xảo trá chuyển đề tài khác; mà một đứa còn lại thì thần kinh quá mức đánh thép, vô luận bọn họ công khai, ám hiệu như thế nào, vẫn không có nghe ra ý tứ trong lời nói của bọn họ.

Ai, thật là khó khăn nặng nề!

Diêu Hiểu Thư chạy lên lầu, đẩy cửa phòng sách ra, một cái đầu dò vào, cười hì hì kêu người ở bên trong phòng: “Cha, ăn cơm!”

Cha Diêu từ trong sách ngẩng đầu lên, thấy người tới là con gái bảo bối của mình, nhất thời nâng lên khuôn mặt tươi cười ranh mãnh nói: “Ồ, cha còn tưởng rằng là ai? Thì ra là con gái bảo bối của cha, thật là khó được gặp con trở lại ăn cơm tối!”

“Cha. . . . Con nào có khoa trương như người nói!” Diêu Hiểu Thư đi tới bên cạnh cha Diêu, kéo cánh tay của ông làm nũng với ông: “Hôm nay cũng không phải là ngày lễ hoặc ngày kỷ niệm gì, mẹ vô duyên vô cớ gọi con nhất định phải trở lại ăn cơm tối, có phải có chuyện gì đặc biệt hay không? Cha người len lén tiết lộ một chút cho con, con mới có thời gian chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Con gái bảo bối của cha lúc nào thì trở nên tỉ mỉ như vậy rồi?” Cha Diêu dùng giọng nói trêu trọc, liếc xéo cô con gái của mình, ngạc nhiên giống như nhìn thấy mặt trời mọc từ hướng tây.

“Cha!” Diêu Hiểu Thư gắt giọng: “Con thường không có ở nhà ăn cơm tối, lúc trước cũng không có nhìn thấy mẹ như hôm nay, gọi liên tiếp mấy chục cuộc điện thoại, cho dù con có sợ ý cũng sẽ phát hiện ra được có chuyện không bình thường.”

Diêu Hiểu Thư chính là mẫu người thích lo chuyện bao đồng và phân phát tình thương khắp mọi nơi, làm cho bản thân mình trở thành “người bận rộn”, luôn có thật nhiều “chuyện” làm không xong, cho nên vợ chồng họ Diêu đã chấp nhận mà xem đứa con gái này thành bỏ thả ở ngoài rồi.

“Con nói cha mới để ý, tháng này số lần con về nhà ăn cơm, dùng năm đầu ngón tay cũng có thể đếm xong rồi.” Cha Diêu bất mãn đối với con gái nói.

Con gái từ nhỏ đến lớn chính là “chị gái gốc gác” một lòng nhiệt tình, thiếu đầu óc, dù bị người ta lừa gạt cũng không ảnh hưởng đến việc nó phân phát đồng tình, cho đến sau khi tốt nghiệp đại học, ông và vợ vẫn còn lo lắng cho con gái phải làm công việc gì mới thích hợp với nó, ai ngờ có một ngày, tiểu quỷ này lại đột nhiên chạy trở về nói với bọn họ là đã tìm được công việc.

Cha Diêu hỏi thăm kỹ lưỡng, mới phát hiện nó vào một công ty kỳ quái có tên là “Mọi chuyện tìm tôi giúp một tay”, đặc biệt làm người giải quyết những chuyện phiền toái, ông và vợ cũng không ngờ trên đời này còn có một công ty như vậy, mà cái công việc này không còn gì thích hợp với con gái bọn họ hơn, đối mặt với tình huống như thế, vợ chồng bọn họ thật là không còn lời nào có thể nói, đúng là ý trời mà!

“Cha, người không nên nói như vậy.” Diêu Hiểu Thư tự biết đuối lý, nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay cha Diêu, cười nịnh nọt nói: “Cha người đừng tức giận, con không phải đã trở về rồi sao? Đi, chúng ta mau đi xuống nhà ăn cơm, bằng không mẹ lại muốn la to nói lớn rồi.”

Lời nói vừa mới nói ra, dưới lầu liền truyền đến tiếng kêu của mẹ Diêu.

“Hai cha con đang làm cái gì? Còn không mau xuống ăn cơm!”

Diêu Hiểu Thư dùng ánh mắt “cha xem đi” nhìn về phía cha Diêu, sau đó cười ha hả kéo cánh tay cha Diêu đi xuống lầu.

“Hiểu Thư, tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, con thích mẫu người như thế nào hả?” Đang dùng cơm thì mẹ Diêu trực tiếp hỏi đứa con gái đang vui đầu chiến đấu với thức ăn.

“Mẹ, sao tự nhiên lại hỏi chuyện này làm gì?” Đang ăn cơm nghiêm túc, Diêu Hiểu Thư bị câu hỏi của mẹ Diêu làm sợ đến thiếu chút nữa mắc nghẹn.

“Cái gì mà hỏi làm gì?” mẹ Diêu liếc con gái một cái, “Con đã 26 tuổi rồi, còn chưa có người bạn trai nào? Tiểu Linh nhà người ta cũng đã là mẹ của một đứa con rồi, còn con thì sao?”

Mẹ Diêu càng nói càng tức giận, mình sanh con gái cũng không xấu mà, tại sao lại không có một đứa con trai nào theo đuổi? Bà vẫn luôn muốn Quan Hà Châu làm con rể của mình, nhưng thần kinh của con gái bà lại quá mức đánh thép, luôn khẳng định với bà hai đứa chỉ là anh em, bà nói gậy lười cũng không có biện pháp!

“Hiểu Thư, con cảm thấy Hà Châu là người như thế nào?” mặt mẹ Diêu mang theo nụ cười nhìn cô con gái.

“Cái gì mà như thế nào?” Diêu hiểu Thư miệng đầy thức ăn có chút không hiểu.

“Con. . . .” mẹ Diêu nhìn con gái tâm hồn luôn trôi lơ lửng, không khỏi than thở ở trong lòng, đứa con gái này sao mà còn không hiểu hả!

“Mẹ?” Diêu Hiểu Thư thật sự không hiểu vì sao sắc mặt mẹ mình lại trở nên khó hiểu như vậy.

Mẹ Diêu hít sâu một hơi, quyết định không tiếp tục vòng vo với con gái nữa, trực tiếp vào thẳng vấn đề, “Chính là muốn Hà Châu làm bạn trai của con, làm con rể của mẹ!”

Như vậy đã đủ rõ ràng chưa? Mẹ Diêu nhìn chằm chằm, ngay cả nháy mắt cũng không có nháy, chờ con gái trả lời.

“À?” Lúc này cuối cùng đã nghe rõ, Diêu Hiểu Thư há to mồm, kinh ngạc nhìn mẹ Diêu, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, “Mẹ, con không phải nghe lầm chứ?”

“Con không có nghe lầm.” mẹ Diêu nghiêm túc gật đầu nói với con gái: “Hà Châu là một người đàn ông tốt, con mà bỏ lỡ sẽ phải hối hận!”

“Hôm nay là chuyện gì xảy ra, sao luôn có người thích ghép con và Hà Châu thành một đôi?” Diêu Hiểu Thư bỏ chiếc đĩa trong tay, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía cha mẹ, “Cha mẹ, hai người không phải là muốn ghép con và Hà Châu thành một đôi chứ?”

Vợ chồng họ Diêu ngạc nhiên, con gái bình thường luôn lơ đãng, hôm nay làm sao lại nhạy cảm như vậy?

“Không sai, cha mẹ đã sớm có ý như vậy, mà mẹ cũng đã ám chỉ qua với con rất nhiều lần, con mỗi lần đều xem đó là chuyện cười, nhưng lần này không được như vậy.” mẹ Diêu bằng bất cứ giá nào, hôm nay phải làm rõ.

“Tại sao?” Diêu Hiểu Thư nghi ngờ nói.

“Nói nhảm, đương nhiên là vì Hà Châu là người đàn ông tốt như vậy nếu không nắm chặt, chắc chắn sẽ bị người khác cướp đi.” Nhưng thật ra là do ngày hôm trước ở nhà họ Quan mẹ Diêu không cẩn thận lại nghe được có người muốn giới thiệu con gái cho Hà Châu, bà liền cảm thấy không ổn, “Con nên biết là đã có người muốn làm sui với mẹ Quan rồi, con còn không nhanh, Hà Châu thật sự sẽ bị người khác đoạt đi, đến lúc đó con có muốn khóc cũng không kịp!”

Trước kia bà luôn cho rằng Quan Hà Châu ở cạnh nhà, lại không có bạn gái, vậy con gái bà sẽ có cơ hội, nhưng mà bây giờ khác rồi, thì ra là có nhiều người để ý Hà Châu như vậy, vậy cơ hội cậu trở thành con rể bà chẳng phải càng trở nên mong manh sao?

Không được, tuyệt đối không được!

“Mẹ, Hà Châu đã 29 tuổi, có người theo đuổi rất bình thường mà.” Lúc nói lời này, trong lòng Diêu Hiểu Thư xuất hiện một cảm giác khác thường, nhưng cảm giác đi qua rất nhanh làm cô không kịp suy nghĩ.

“Con nói cái gì? Chồng tương lai sắp bị người ta cướp rồi, còn ngồi đây nói nhảm.” Mẹ Diêu tức giận, dùng đôi đũa gõ đầu cô, muốn gõ cho tỉnh đứa con gái ngốc này.

“Mẹ, chồng tương lai cái gì? Mẹ đừng nói lung tung, chúng con không có quan hệ, ok?” Diêu Hiểu Thư đưa tay xoa xoa nơi bị mẹ đánh, buồn bã nói, cảm thấy mình thật uất ức, có trêu ghẹo ai đâu?

“Con gái à, Hà Châu không tốt sao?” Vẫn luôn im lặng ăn cơm, cha Diêu đột nhiên hỏi con gái.

“Hà Châu rất tốt” Ngoại trừ cha mẹ ra thì Quan Hà Châu là người đối xử với cô tốt nhất.

Hà Châu rất thông minh, lại đẹp trai, hơn nữa sau này anh còn mang mắt kính, càng thêm chừng chạc, con gái gặp anh sẽ nịnh bợ anh, còn về tính tình, mặc dù không thể nói là dễ gần, nhưng cô tin tưởng tương lai Hà Châu sẽ là người chồng tốt.

“Vậy tại sao con không thích nó?” Cha Diêu hỏi.

“Con đâu có nói không thích” Diêu Hiểu Thư vội vàng lớn tiếng phản bác.

“Nếu Hà Châu là người đàn ông tốt, con lại thích nó, vậy tại sao hai con không thể thành một đôi?” Cha Diêu nhân cơ hội hỏi tới.

“Cha, đâu có chuyện như vậy?” Diêu Hiểu Thư cảm thấy mình đang bị ép hôn, “Con...đối với Hà Châu là thích chứ không phải yêu”

“Hả?” Cha Diêu nhíu mày, nhưng khóe miệng lại cười, “Vậy con biết như thế nào là yêu hay sao?”

Con gái tính tình đơn giản, ông làm sao mà không biết? Con gái làm sao phân biệt được yêu với không yêu, chủ yếu là muốn tìm lý do để trốn tránh.

“Con...” Diêu Hiểu Thư bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

“Con cái gì mà con... mẹ nói cho con biết, trong vòng một tháng, con phải hẹn hò với Hà Châu, không thì phải đi coi mắt, con tự chọn đi.” Mẹ Diêu lười phải nói nhảm với con gái, trực tiếp ra lệnh.

“Mẹ, mẹ làm sao có thể vô lý như vậy!” Diêu Hiểu Thư dậm chân kháng nghị.

“Mẹ là mẹ con, có thể không nói đạo lý!” Mẹ Diêu cười lạnh nói với con gái.

“Cha!” Diêu Hiểu Thư chuyển sang cầu cứu cha mình.

Chỉ thấy cha Diêu bất đắc dĩ lắc đầu, không giúp được cô, Diêu Hiểu Thư rũ vai, thật là hết cách với mệnh lệnh của mẹ, như thế nào mới có một ngày, thế giới liền thay đổi? Buổi sáng lúc ra khỏi cửa còn rất tốt, trở lại liền trở thành tình huống như thế này, đây không phải là ép cô đến đường chết sao?

“Không cần nhìn cha con, hiện tại ai nói gì cũng vô dụng.” Mẹ Diêu hạ quyết tâm, nhất định phải đem con gái gả cho Hà Châu. “Hiểu Thư, nghe mẹ, Hà Châu là người thích hợp với con nhất, nhất định không sai.”

“Làm sao mà thích hợp? Con với anh ấy là anh em tốt.” Diêu Hiểu Thư lớn tiếng phản bác. “Mẹ, mẹ đã nghe nói anh em tốt sẽ cưới nhau chưa?”

“Cái gì mà anh em tốt, con là con gái.” Mẹ Diêu tức giận trừng mắt nhìn cô con gái chậm hiểu, chỉ có mình cô xưng anh em với người ta, Quan Hà Châu đâu có nghĩ như vậy.

Mẹ Diêu nhìn Hà Châu lớn lên, rất rõ ràng về cậu, hơn nữa bà có thể nhìn ra được, thái độ của Hà Châu đối với con gái bọn họ không giống đối với người khác, không nói trước đây hai đứa cùng nhau lớn lên, tính tình Hà Châu tương đối cô lập, khi còn nhỏ, đứa nhỏ nào muốn chơi hay nói chuyện với nó, nó đều không để ý, trừ Hiểu Thư.

Từ nhỏ con gái bọn họ đã thích lo chuyện bao đồng, giúp người khác đồng thời kéo theo rắc rối ỉn, mà hậu quả đều do Hà Châu xử lý.

Gặp chuyện không may, người mà nó nghĩ đến đầu tiên không phải bậc cha mẹ bọn họ, mà là Hà Châu, đứa bé kia thì sao, ngoài miệng mặc dù mắng Diêu Hiểu Thư, nhưng cuối cùng vẫn giúp nó xử lý tốt chuyện, cho nên, mẹ Diêu khẳng định Hà Châu thích con gái bọn họ, về phần có phải là yêu hay không, thì cứ đợi xem, nhưng mà chuyện này cũng không quan trọng, chỉ cần hai đứa hẹn hò, còn sợ không bồi dưỡng tình cảm được sao? Ha ha, nghĩ đến đây, mẹ Diêu không khỏi len lén bật cười.

Diêu Hiểu Thư nhìn thấy mẹ cười quỷ dị, trong lòng không khỏi bất an, xong đời, trở nên rắc rối hơn rồi, trời ơi, phải làm sao đây? Từ trước đến giờ toàn là cô giúp đỡ người khác, hiện tại đến chuyện của mình thì lại hết cách.

Nói đi nói lại đều là do Hà Châu gây họa, nếu không phải anh lâu như vậy mà chưa có bạn gái, cô làm sao sẽ bị mẹ ép cùng anh hẹn hò đây? Nghĩ tới đây, Diêu Hiểu Thư liền cảm hận, hận không thể lập tức chạy tới nhà họ Quan, đem cái tên đầu sỏ kia chặt thành tám khúc.

Hừ, nhìn xem cô làm sao tính sổ với anh.!

Tìm anh tính sổ?

Quan Hà Châu mỉm cười, nhìn chằm chằm cô gái tức giận trước mặt, trong lòng không khỏi than thở, cô chẳng lẽ quên mất, mình mới là người thiếu nợ anh? Muốn tìm anh tính sổ, vậy cũng phải xem cô có bản lĩnh không mới được!

“Anh còn cười?” Diêu Hiểu Thư nhìn thấy nụ cười trên khóe miệng Hà Châu, giận đến mức chống nạnh, tròn tròn con mắt, “Anh. . . . Anh sao có thể ác như vậy, đều là lỗi của anh, bằng không em sẽ không bị mẹ bắt ép như vậy!”

Quan Hà Châu cảm thấy mình thật là quá oan ức, ngoan ngoãn ở trong nhà của chính mình, cũng vẫn bị kéo vào chuyện trong nhà của người ta.

“Chuyện này không liên quan đến anh?” Quan Hà Châu trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, trấn định hỏi: “Mẹ Diêu bắt ép em thì có liên quan gì đến anh?”

“Đương nhiên chính là lỗi của anh rồi.” Diêu Hiểu Thư hất cằm lên, thở phì phò trừng anh, “Nếu không phải là anh không có bạn gái, mẹ em sẽ không bắt chúng ta hẹn hò?”

Nhìn thấy Diêu Hiểu Thư cố tình gây sự, Quan Hà Châu cũng chỉ cười mà đối mặt, thái độ không có lo sợ phập phồng.

Thấy vai nam chính bị mắng vẫn mỉm cười như cũ, Diêu Hiểu Thư cảm thấy mình giờ phút này như con cá xấu xa ở không đi gây sự chàng trai trẻ, lửa giận trong lòng càng thêm cháy hừng hực.

“Cười, anh cười đi!” Diêu Hiểu Thư ăn vạ ra lệnh cho Hà Châu: “Mặc kệ, chuyện này là tại anh, nên anh giải quyết mẹ em đi!”

“Anh nói này Diêu đại tiểu thư, chuyện này. . . . anh làm sao giải quyết?” Quan Hà Châu thật là không có biện pháp với cô, đó là mẹ của anh sao?

5. Chương 5

“Đây là anh thiếu nợ em, anh nhất định phải đi!” Diêu Hiểu Thư không nói đạo lý với anh.

“Nói đến thiếu nợ, Diêu Hiểu Thư, hình như là em nợ anh rất nhiều tiền.” Quan Hà Châu che giấu nụ cười, tròn mắt đen lấp lánh có hồn nhìn chăm chăm cô, “Không chỉ có cái này, em nợ anh nhân tình nhiều đến nỗi mười đầu ngón tay đều đếm không hết.”

“Ách. . . .” Diêu Hiểu Thư nhất thời á khẩu không trả lời được, trong lòng không tránh khỏi chột dạ, “Vậy. . . . Đó là hai việc khác nhau.”

“Em cũng biết là hai việc khác nhau sao?” Quan Hà Châu nhíu mày hỏi “Vậy chuyện mẹ Diêu ép buộc em, cùng chuyện anh chưa có bạn gái không khác nhau sao?”

“Vậy. . . .” Nói đến biện luận, Diêu Hiểu Thư cho tới bây giờ đều không phải là đối thủ của anh, “Nhưng. . . . Vậy em làm sao bây giờ?”

Diêu Hiểu Thư nổi giận mà gầm nhẹ với anh, theo thói quen nhìn về phía Quan Hà Châu.

“Anh làm sao biết?” Quan Hà Châu bày ra bộ dáng không có ý định giúp đỡ.

“Hà Châu. . . .” Diêu Hiểu Thư đổi thành bộ dáng đáng thương, đưa tay kéo lấy cánh tay của anh, “Cái người này, sau khi về nhà anh phải cứu em, anh nhất định phải giúp em, nếu không em chết chắc rồi.”

Quan Hà Châu cảm thấy gân xanh trên trán mình khẽ nhảy lên, cô gái này lại dám lôi anh vào cùng một đội để chịu chết, có làm hay không? Anh được mọi người hoan nghênh coi là cổ phiếu đáng đầu tư, lại bị cô đem quăng như quăng đôi giày cũ, thật là khiến người ta không tức giận cũng không được!

“Vậy em muốn anh giúp thế nào?” Con người Quan Hà Châu nhanh chóng thoáng qua một tia giảo hoạt, vốn là chưa có kế hoạch chu toàn, trong nháy mắt liền xuất hiện bản nháp hoàn chỉnh.

“Đương nhiên chính là anh lập tức đi tìm một người bạn gái, làm mẹ em dẹp đi ý niệm này!” Diêu Hiểu Thư cực kì hưng phấn mà nói.

Quan Hà Châu nhin xuống ý nghĩ kích động muốn gõ đầu cô, cắn răng nghiêng lợi hỏi “Anh phải đi đâu để tìm một người bạn gái?”

“Chuyện này. . . .” Diêu Hiểu Thư nhất thời cứng họng, “Đúng rồi, như thế nào đột nhiên tìm được một người bạn gái đây?”

Nhìn bộ dáng cô khổ não, nếu không phải là đang thảo luận chuyện tương lai của mình, Quan Hà Châu thật muốn lớn tiếng bật cười, cô luôn giúp người khác giải quyết khó khăn, hôm nay rốt cuộc cũng vì chuyện của mình mà dùng đầu óc.

Ai, Quan Hà Châu đối với ý tưởng hèn mọn đáng thương của mình cảm thấy bi ai, Quan Hà Châu anh lúc nào thì lạc tới trình độ này? Đối với cái đầu đơn thuần, thiếu đầu óc của cô, anh vĩnh viễn đều cảm thấy không có thuốc chữa!

“Hiểu Thư, anh có một biện pháp, có thể giải quyết vấn đề của em.” Quan Hà Châu thu hồi suy nghĩ của mình, từ từ hướng dẫn cô sập bẫy.

“Biện pháp gì?” Cá cắn câu rồi, Diêu Hiểu Thư ánh mắt sáng lên, mong đợi nhìn anh.

Ha ha, cô biết anh Hà Châu thông minh như vậy nhất định có biện pháp, Diêu Hiểu Thư vui mừng tiến lên phía trước nghe kể sách của anh.

“Đó chính là em làm bạn gái anh!” Quan Hà Châu trực tiếp nói.

Cô chính là khúc gỗ rỗng ruột, nghe không hiểu những lời nói vòng vo, cho nên biện pháp tốt nhất chính là đi thẳng vào vấn đề.

“Cái gì?” Diêu Hiểu Thư la lớn, cho là mình nghe lầm, “Anh có làm hay không? Em chính là muốn anh nghĩ biện pháp bỏ đi ý niệm của mẹ em, không để ẹ em đem chúng ta ghép thành một đôi, anh bây giờ lại muốn em làm bạn gái của anh?”

Diêu Hiểu Thư đột nhiên lấy vẻ mặt kỳ quái nhìn Quan Hà Châu từ trên xuống dưới, đầu của anh lúc nào thì trở nên ngu ngốc như vậy rồi hả?

Quan Hà Châu bị vẻ mặt chất vấn không che giấu chút nào của cô đánh bại, cũng biết cô bây giờ muốn cái gì, trong lòng không khỏi than thở, tên ngu ngốc này đang nghĩ gì vậy? Lại dám hoài nghi đầu của anh có vấn đề.

“Mẹ Diêu hi vọng anh và em thành một đôi có phải hay không, mà anh có phải hay không cần tìm một người bạn gái?” Quan Hà Châu vẻ mặt bình tĩnh, không nhanh không chậm cùng cô giảng đạo: “Nếu như em làm bạn gái anh, mẹ Diêu cũng sẽ không bắt em đi xem mắt, mà anh cũng sẽ không phải tùy tiện tìm một người bạn gái đến báo cáo ẹ em, hay là em muốn anh đi tìm người khác, sau đó mẹ Diêu an bài em đi xem mắt?”

“Đương nhiên là không được!” Diêu Hiểu Thư không cần suy nghĩ liền lớn tiếng cự tuyệt!

“Em cũng đã đồng ý, vậy còn vấn đề gì?”

Diêu Hiểu Thư bị anh nói tới nói lui, làm cho đầu cô có chút chóng mặt, cảm thấy anh nói cũng có đạo lý, nhưng lại có chỗ kỳ quái.

“Em đâu có đồng ý?” Đang bị anh mê hoặc, Diêu Hiểu Thư chợt nghe anh nói, vội vàng kêu lên: “Em chỉ nói là không đi xem mắt, cũng không phải là đồng ý biện pháp của anh.”

“Vậy là em không đồng ý biện pháp này hả?” Trong tròng mắt đen của Quan Hà Châu lóe ra tia sáng làm cho người ta không đoán được, đáng tiếc lại bị tròng kính che lại, đầu óc cứng rắn như Diêu Hiểu Thư tất nhiên không có phát hiện ánh mắt khác thường của anh.

“Em. . . .” Diêu Hiểu Thư do dự, sau khi nghe anh nói câu đó, cô đột nhiên không xác định được rồi.

Thì ra là cô đang dao động, Quan Hà Châu nâng lên nụ cười yếu ớt mê người, “Hiểu Thư, nếu như em không đồng ý, vậy anh không thể làm gì khác hơn là xin lỗi.”

Diêu Hiểu Thư không hiểu anh vì sao nói lời này, vừa định mở miệng hỏi, chỉ thấy anh lấy ra một quyển vở thật dày từ trong ngăn kéo bàn học, sau đó đưa ình.

“Đây là cái gì?”

“Mở ra xem thì biết.”

Diêu Hiểu Thư tò mò mở ra, lật từng tờ từng tờ, trên mặt càng ngày càng trở nên khó coi, một lát sau, khi cô lật tới tờ cuối cùng thì cô dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi trừng mắt nhìn anh.

“Anh. . . . Anh thế nhưng. . . .” Diêu Hiểu Thư trừng đôi mắt to như hạt châu nhìn thẳng anh, một lát sau, cô vô lực rũ hai vai xuống, “Em làm sao lại nợ anh nhiều tiền như vậy?”

Nếu không phải vừa rồi lật xem sổ nợ Quan Hà Châu ghi nhiều năm như vậy, cô sẽ không tin được, mình lại thiếu anh nhiều tiền như thế, ô ô, cô phải trả tới khi nào mới có thể trả hết những khoản nợ này đây?

“Em cứ nói đi?” Quan Hà Châu nhìn thấy bộ dáng cô như đưa đám, ở đáy lòng âm thầm mà bật cười, lúc này người nào thiếu nợ người nào đã rõ ràng rồi.

“Hà Châu. . . .” Diêu Hiểu Thư đột nhiên dùng âm thanh ngọt chết người gọi tên của anh.

Quan Hà Châu hai tay khoanh ở trước ngực, dù bận rộn vẫn ung dung chờ đợi hành động tiếp theo của cô, Diêu Hiểu Thư bị tầm mắt anh nhìn chăm chú mà có chút ngượng ngùng, giống như ý nghĩ của mình đã sớm bị anh nhìn thấu.

“Ai nha, em làm sao có tiền trả anh?” Cô đều kìm anh mượn tiền, làm sao có thể có tiền trả anh chứ.

“Anh có kêu em trả sao?” Quan Hà Châu lạnh nhạt nói.

“Anh không cần em trả?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Hiểu Thư đột nhiên tỏa sáng, “Nói chuyện phải giữ lời.”

“Em có thể không trả.” Quan Hà Châu liếc thấy gương mặt tràn đầy nụ cười của cô, nhàn nhạt thêm một câu, “Nhưng mà em phải làm bạn gái của anh.”

“Cái gì?”

“Em nghe được rất rõ ràng không phải sao?”

“Anh thừa dịp cháy nhà hôi của, anh hèn hạ, anh. . . .” Diêu Hiểu Thư chỉ vào mũi anh, thở phì phò mắng to.

Ô, anh tại sao có thể như vậy, dùng cái này tới uy hiếp cô, quả thực là quá ghê tởm!

Quan Hà Châu không để ý tới cô tùy hứng, trẻ con chỉ trích anh, tiếp tục nói: “Hiểu Thư, cái biện pháp này em sẽ làm được, em nghĩ lại xem, vấn đề của em được giải quyết, hơn nữa tiền lại không cần phải trả, lại nói em thua thiệt hay là anh, tổn thất nhiều tiền như vậy để đổi lấy một người bạn gái.”

“Nhưng anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.” Nói đi nói lại, cô chính là khó chịu bị anh cứ như vậy định đoạt.

“Em không muốn làm bạn gái của anh, không muốn trả tiền lại cũng được, nhưng mà, em về sau nếu muốn mượn tiền của anh sẽ không dễ dàng như vậy.” Quan Hà Châu cảm thấy đã đúng thời cơ nên hạ liều thuốc độc, “Em chắc rõ mình đang ở trong tình huống nào, có thể đem số tiền lớn như vậy cho em mượn, trừ anh ra cũng chưa chắc có người nào khác, trừ phi em muốn lớn như vậy rồi mà còn đưa tay xin tiền cha mẹ.”

“Em. . . .” Diêu Hiểu Thư nói không ra một câu phản bác lời của anh, cuối cùng chỉ có thể lấy vẻ mặt ại oán nhìn anh.

Nhìn cô như con nai nhỏ làm bộ đáng thương, Quan Hà Châu đã muốn không nhin được mà cười khê một tiếng.

“Em chỉ tạm thời làm bạn gái anh.” Quan Hà Châu nói một cách đầy ý vị sâu xa. “Sau khi làm bạn gái của anh, anh sẽ tiếp tục cho em mượn tiền, hơn nữa muốn bao lâu trả cũng được, như thế nào? Suy tính một chút coi.”

Diêu Hiểu Thư không có nghe được lời nói của Quan Hà Châu có ý gì, ngược lại nghe anh nói sẽ tiếp tục cho cô mượn tiền, hơn nữa còn không giới hạn thời gian trả, ánh mắt của cô sáng lên, nhìn thẳng anh.

“Có thật không? Anh thật sẽ tiếp tục cho em mượn tiền, hơn nữa em muốn khi nào trả đều được?”

Có lần kinh nghiệm này, cô nói gì đều cẩn thận một chút, không thể để cho anh lại dùng chuyện thiếu nợ tới uy hiếp mình, cho nên, nhất định phải nói rõ ràng lại thời gian trả tiền, dĩ nhiên không cần trả là tốt nhất!

“Lời nói của anh không yêu cầu thời gian.” Cầm đồ lớn như vậy, xem tiểu nữ nhân này còn cự tuyệt thế nào.

“Anh nói muốn em làm bạn gái tạm thời thôi, đúng không?” Diêu Hiểu Thư đột nhiên giống như con mèo ăn vụng thành công, che miệng cười khê.

Ha ha, thật tốt quá, xem ra trình độ của anh Quan Hà Châu đã đạt đến mãn cấp rồi, nghĩ ra cái biện pháp này tới giải quyết người mẹ thông minh của cô, Diêu Hiểu Thư ngu ngốc cho rằng, Quan Hà Châu chỉ là vì muốn giúp cô mới để cô tạm thời làm bạn gái của anh, để ỉnh có thể thuận lợi vượt qua cửa ải của mẹ.

“Anh nói đó, chỉ là tạm thời.” Diêu Hiểu Thư cười nói với anh: “Vây cũng tốt, liền làm theo lời anh nói đi, còn nữa, anh phải tiếp tục cho em mượn tiền, về phần thời gian trả lại, em có tiền nhất định sẽ trả, anh yên tâm đi, em sẽ không quỵ nợ .”

Quan Hà Châu chỉ cười không nói, anh biết cái nữ nhân ngu ngốc này lại đi xuyên tạc lời nói của anh, chỉ là không sao, cứ để cho cô nghĩ là vậy đi, tạm thời này không giống với tạm thời kia, cho nên anh mới nói là bạn gái tạm thời, bởi vì sau khi làm bạn gái sẽ làm vị hôn thê, cuối cùng chính là Quan phu nhân, cho nên, bạn gái này nhất định là tạm thời, anh cũng không muốn cô cả đời làm bạn gái.

Ha ha, anh dùng mình làm “mồi câu vợ” cũng không phải là dễ dàng như vậy liền trả sạch, sẽ không còn thiếu nợ anh? Anh thật muốn xem, cô rốt cuộc có thể hay không trả sạch cái khoản nợ này? Quan Hà Châu ở trong lòng tiếp tục mưu tính, tính xem nên làm thế nào khiến Diêu Hiểu Thư tiếp tục “thiếu nợ” anh.

Mà lúc này Diêu Hiểu Thư đang âm thầm vui mừng, còn không biết mình sớm đã bị nam nhân giả ngu ngốc trước mắt tính toán, muốn không nợ anh, xem ra rất khó.

Diêu Hiểu Thư đời này chỉ có thể làm “con nợ” của anh thôi, muốn trả sạch nợ, đó là chuyện không thể!

Buổi tối, Diêu Hiểu Thư liền đem quyết định của mình nói cho cha mẹ biết, hơn nữa còn nói chuyện Hà Châu đồng ý làm bạn trai cô, nhưng mà hai người bọn họ ngay cả nội dung cụ thể đều coi thường, trực tiếp.

“Con nói là thật?” Mẹ Diêu hưng phấn hỏi “Hai người các con đã hẹn hò sao?”

“Mẹ, đây không phải là hy vọng của mẹ sao?” Diêu Hiểu Thư tức giận nhìn mẹ mình, “Hiện tại con đồng ý với mẹ cùng Hà Châu lui tới thử một chút, hơn nữa Hà Châu cũng đồng ý, đây không phải là kết quả mẹ muốn hả, như thế nào bây giờ còn hoài nghi?”

“Ha ha, thật tốt quá.” Mẹ Diêu cũng biết đứa trẻ Hà Châu kia nhất định sẽ là con rể của bà, hiện tại nguyện vọng này rốt cuộc được thực hiện.

“Mẹ, mẹ cũng không cần biểu hiện vui mừng như thế chứ?” Diêu Hiểu Thư thật không biết, cô làm sao sẽ thích anh Hà Châu đây? Không khỏi giả bộ đáng thương nói: “Con thật sự là cây cỏ bất hạnh không có cha mẹ thương yêu.”

Điều kiện của anh không tệ, nhưng cũng chỉ tốt hơn những tên con trai khác, còn không đến nỗi như vậy đi? Ô ô, mình thật là đáng thương, ở trong mắt mẹ cô sợ rằng cô chỉ là một cái cây dại. Không có giá trị, mà con rể mới là bảo vật thôi.

“Bớt ở nơi này nói hươu nói vượn đi.” Mẹ Diêu ở trên đầu con gái nhẹ nhàng gõ, “Mẹ còn không phải vì con sao, Hà Châu có bao nhiêu người muốn cướp, mà con thì sao? Có ai đứng xếp hàng tới giành con chưa? Mẹ đây là vì tương lai của con mà tính toán, có đối tượng tốt là Hà Châu, mẹ liền không cần bận tâm con về sau sẽ không có ai thèm lấy.”

Nghĩ đến chuyện mình vẫn lo lắng rốt cuộc ổn thoả, tảng đá lớn trong lòng mẹ Diêu cuối cùng cũng rơi xuống.

“Này, mẹ, con kém như vậy sao?” Diêu Hiểu Thư không phục kháng nghị nói.

“Hừ, giờ con mới biết.” Mẹ Diêu không chút khách khí châm chọc con gái, “Nói cho con biết, con phải nắm lấy Hà Châu cho thật chặt, nếu làm nó bỏ chạy, xem mẹ trừng phạt con như thế nào!”

Nhìn thấy mẹ mình bộ dáng uy hiếp nghiêm túc, Diêu Hiểu Thư thật là bất đắc dĩ, Quan Hà Châu nếu chạy trốn, cũng không phải là chuyện của cô mà, lại nói, cô cũng không có ý định cùng anh phát triển lâu dài, đây chỉ là tạm thời, nhưng lời nói như vậy cô làm sao dám nói ra khỏi miệng đây? Trừ phi cô không muốn sống nữa, ai.

“Tốt lắm, chuyện hạnh phúc của con bé, bà cũng đừng gây áp lực cho nó.” Diêu phụ kịp thời lên tiếng giải cứu con gái.

“Tôi không phải gây cho nó áp lực, mà là dạy nó chú ý nhiều nhiều một chút, bằng không bạn trai sẽ bị người khác cướp đi.” Mẹ Diêu biết Quan Hà Châu có nhiều người theo đuổi, con gái lại là người có thần kinh thô, không dặn dò nhiều là không được.

“Biết, mẹ cũng không cần quan tâm.” Diêu Hiểu Thư bất đắc dĩ đáp: “Con biết rõ anh Hà Châu là con rể rùa vàng của mẹ, con sẽ cố gắng nắm chặt anh ấy, được chưa?”

Mẹ Diêu thấy con gái đều đã nói như vậy rồi, không thể làm gì khác hơn là không nói thêm lời nào nữa, tránh cho đến lúc đó lại chọc giận nó ghét Hà Châu thì không tốt, cha Diêu nhìn thấy mẹ con các cô rút cuộc ngưng cái đề tài này, vội vàng đem lời nói chuyển sang đề tài khác, để tránh hai người lại vì chuyện này mà tranh cãi.

6. Chương 6

Cùng lúc đó, cùng một sự kiện nhưng ở nhà họ Quan lại có phản ứng trái ngược.

“Con trai, mẹ còn tưởng phải đợi đến khi tóc bạc hết, con mới có động tĩnh.” Mẹ Quan ngồi bên cạnh chồng, giọng nói lạnh nhạt nhạo báng con trai của mình, “Không nghĩ tới nhanh như vậy mà con đã hành động, thật là không ngờ mà! Lấy tốc độ chậm như rùa của con, mẹ còn cho rằng đời này cũng không có cơ hội được con dâu dâng trà, xem ra ông trời nghe được lời cầu nguyện của mẹ rồi, thật là cảm tạ liệt tổ liệt tông!”

Thấy vẻ mặt và động tác khoa trương của mẹ mình, Quan Hà Châu trừ ở đáy lòng than thở ra, vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh như cũ.

“Mẹ, mẹ xem kịch nhiều quá rồi.” Quan Hà Châu lạnh nhạt nói, “Muốn tóc mẹ bạc hết chắc phải đợi lâu lắm, còn nữa, trà của con dâu không phải muốn là uống được đâu.”

“Hắc, ta nói nè con trai, con chẳng lẽ không lừa được Hiểu Thư sao?” Mẹ Quan có chút hả hê nhìn con trai, bà chưa từng thấy đứa con trai thông minh của mình thất bại, nhưng cũng không phải là không có, “Có muốn chúng ta giúp con hay không?”

“Con cảm ơn nhiều, mẹ và cha cái gì cũng không cần làm chính là giúp con rồi.” Quan Hà Châu cũng không muốn chuyện bị huỷ ở trên tay mẹ mình.

Mẹ Quan từ nhỏ đã là thiên kim tiểu thư, sau khi gả cho cha Quan, lại được xem là bảo bối mà chiều chuộng, cho nên rất thích chơi đùa, làm việc đều tùy theo tâm tình của mình mà làm, chuyện gì mẹ Quan nhúng tay vào cũng đều chuốc lấy thất bại.

Quan Hà Châu cũng không hy vọng hạnh phúc tương lai của mình lại bị mẹ làm cho Game Over, cho nên trước đó phải cảnh cáo hai người một chút mới được.

“Cha!” Anh chuyển hướng nhìn sang người đàn ông có thể trị được mẹ mình.

“Cha biết rồi, cha với mẹ con sẽ không nhúng tay vào.” Cha Quan bình tĩnh cam kết với con trai.

“Chồng!” Mẹ Quan nghe được cam kết của chồng, không khỏi gắt giọng.

Vậy chẳng phải bà không được chơi sao? Hừ, thật là khiến người ta khó chịu mà!

“Vợ à, em muốn Hiểu Thư làm con dâu chúng ta chứ?” Ý tứ chính là nếu bà muốn, thì không cần nhúng tay vào chuyện của con trai.

“Tốt lắm, mẹ không nhúng tay vào!” Mẹ Quan biết ý tứ trong lời nói của chồng, không cam tâm tình nguyện mà đáp ứng.

“Yên tâm đi, chờ Hiểu Thư thành con dâu của chúng ta, em muốn như thế nào đều được, không phải sao?” Cha Quan nhẹ giọng trấn an vợ yêu của mình.

“Đúng rồi, đến lúc đó em có thể cùng Hiểu Thư đi chơi, hơn nữa văn phòng trong công ty của con bé hình như rất thú vị.” Mẹ Quan tưởng tượng sau khi Hiểu Thư gả vào nhà mình, bà liền có thêm một cô con gái để chơi cùng, hơn nữa khẳng định sẽ vui hơn bây giờ nhiều, tâm tình buồn bực lập tức sáng sủa.

Quan Hà Châu không nói gì đẩy kính mắt trên mũi, ánh mắt hung hăng quét về người đàn ông yêu vợ đến không có nguyên tắc.

Cha, cha là đang khiêu chiến năng lực khắc phục hiệu quả của con sao? Quan Hà Châu im lặng nhìn cha mình.

Con trai, người thông minh thường vất vả mà, con phải cố gắng thôi, ai kêu một người tương lai là vợ con, một người là mẹ ruột con đây? Cha Quan lấy ánh mắt bất đắc dĩ đáp lại con mình.

Quan Hà Châu lấy tay xoa mí mắt, đối với người mẹ ngây thơ bốc đồng của mình thật là bất đắc dĩ, đây là vợ chồng gì? Thế nhưng lại cố tình gây sự với con trai của mình, ai!

“Con mệt rồi, con đi nghỉ trước.” Quan Hà Châu ở trong lòng than thở, chấp nhận số phận, ai kêu anh là con của họ đây?

Mẹ Quan thấy bóng lưng con trai, khó hiểu nhìn chồng mình, im lặng hỏi thăm, mà cha Quan chỉ mỉm cười, nói không có gì trấn an vợ.

Vợ cùng con trai, ông chỉ có thể chọn vợ mình, nhìn bóng lưng bất đắc dĩ của con trai, người cha như ông chỉ có thể làm như không thấy.

Con trai, xin lỗi!

“Cậu nói cái gì?” Trong quán cà phê, Vy Ly Ly nhin không được cao giọng, kinh ngạc nhìn Diêu Hiểu Thư ngồi đối diện, “Cậu có bạn trai?”

“Đúng vậy.” Âm thanh của Diêu Hiểu Thư như đưa đám, “Chính là tại mẹ tớ. . . , ép tớ chọn một trong hai, hẹn hò với Hà Châu hoặc là đi xem mắt.”

“Cho nên cậu chọn Hà Châu?” Trong giọng nói của Vy Ly Ly ẩn chứa một tia hưng phấn, thấy Diêu Hiểu Thư bộ dáng như đưa đám, trong lòng càng đắc ý càng vui mừng, “Ồ, nói hơn nửa ngày, Quan Hà Châu thật sự là bạn trai cậu! Lần trước cậu còn thề với mình nói không phải, mới qua một tuần lễ liền thay đổi, tốc độ của cậu thật là nhanh!”

“Ly Ly, không cần giễu cợt mình.” Diêu Hiểu Thư cho rằng bạn tốt đang nhạo báng mình, ngượng ngùng nói với cô ấy, căn bản không biết đó là lời nói trào phúng.

“Hiểu Thư, tớ không có giễu cợt, tớ là tán thành, cậu 26 tuổi rồi, không phải còn chưa có bạn trai sao? Liên làm như vậy đi, dù sao cậu với Quan Hà Châu cũng là thanh mai trúc mã, hai người cũng hiểu rõ nhau, hai người là một đôi tốt lắm.” Vy Ly Ly ở trong lòng âm thầm cười hả hê, “Như vậy mẹ cậu cũng vui mừng, không phải một công đôi việc sao?”

“Ai nha, sao ngay cả cậu cũng nói như vậy?” Diêu Hiểu Thư cho rằng cậu ấy sẽ vì mình mà nói chuyện, không ngờ cậu ấy cũng tán thành cách làm này, “Thôi, không nói chuyện này, đúng rồi Ly Ly, cậu hôm nay tìm mình có chuyện gì không?”

“Ách, là như vậy, Hiểu Thư, không biết sao thân thể bà nội tớ vẫn không tốt? Mặc dù không cần phải nhập viện nữa, nhưng tớ vẫn muốn tìm một bệnh viện lớn một chút để kiểm tra lại xem sao, mà tiền bạc tớ bây giờ cạn hẹp, cậu có thể cho tớ mượn ít tiền nữa hay không?” Vy Ly Ly lập tức thay thành bộ dáng đáng thương, vẻ mặt lả chã chực khóc.

“Bà nội lại bị ốm hả, có nghiêm trọng không?” Diêu Hiểu Thư vừa nghe nói, vội vàng hỏi, “Tớ muốn đi xem bà một chút có được hay không?”

“Không cần.” Vy Ly Ly vội vàng nói, sau đó phát hiện giọng mình có chút gấp gáp, lập tức khôi phục thành giọng nói nhu nhược, “Bà tớ hiện tại cần tĩnh dưỡng, vẫn là không đi quấy rầy bà thì tốt hơn, nhưng mà bây giờ tiền thuốc men lại đắt như vậy, tớ thật sự, thật. . .”

Nói xong, Vy Ly Ly cúi đầu, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng thút thít, hai vai còn khẽ động, thấy vậy trong lòng Hiểu Thư đặc biệt khó chịu, biết rõ mình không có tiền, nhưng vẫn mở miệng đồng ý.

“Ly Ly, cậu không cần phải lo lắng, cậu cho tớ một ít thời gian, ngày mai tớ liền đem tiền chuyển vào tài khoản cậu, được không?”

“Hiểu Thư, thật cảm ơn cậu.” Vy Ly Ly nghe vậy, đưa tay lau nhẹ khóe mắt của chính mình, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía cô, nước mắt cũng không còn. “Tớ thật sự không biết phải làm sao để cảm ơn cậu, nhiều năm như vậy cậu vẫn luôn giúp tớ, thật cảm ơn!”

“Cảm ơn cái gì? Chúng ta là bạn tốt, giúp đỡ lẫn nhau là đúng rồi, hướng chi bà của cậu thân thể không tốt, một mình cậu kiếm tiền nuôi gia đình cũng không dễ dàng.” Diêu Hiểu Thư rất có nghĩa khí nói, lên tiếng an ủi cô ấy, chỉ sợ cô để ở trong lòng.

“Bất luận như thế nào, tớ đều muốn cảm ơn cậu.” Vy Ly Ly cố gắng đè xuống cảm giác chán ghét trong lòng, dùng khuôn mặt tươi cười nói chuyện với Diêu Hiểu Thư.

Hừ, nếu không phải cô từ một kim chủ mò được không ít tiền, nhưng vẫn còn một khoản nợ chưa trả, cô làm sao phải chịu uất ức diễn vở kịch cực khổ này? Đợi cô tìm được kim chủ mới, sẽ không cần phải để ý cái người ngu ngốc này nữa!

Nghĩ đến cũng tức cười, Diêu Hiểu Thư cho đến bây giờ còn chưa biết, ngay từ lúc cô tốt nghiệp bà nội của cô đã qua đời, vậy cũng tốt, lúc học đại học Diêu Hiểu Thư có gặp bà nội một lần, cũng nhờ một lần kia, cô ta liền bị cô đóng vai nhân vật khổ sở lừa gạt, nếu cô ta dễ lừa như vậy, cô cũng sẽ không phí phạm, ai bảo cô ta ngu như vậy?

Ha ha.

“Không cần nói như vậy, tớ rất vui vì có thể giúp được cậu. ” Diêu Hiểu Thư không rõ chân tướng mà cười với cô.

“Ừ.” Vy Ly Ly ở trong cười, gật đầu. “Hiểu Thư, buổi chiều tớ còn có một phần công văn muốn đánh, không nói chuyện với cậu nhiều được.”

Mục đích đạt được, Vy Ly Ly liền lười phải cùng cô ta tán gẫu, nghĩ tới thời gian mình hẹn spa sắp đến, vội vàng mượn cớ rời đi.

“Vậy sao, vậy cậu mau đi đi, tớ tính tiền cho.” Biết cô chỉ vì muốn kiếm tiền mà làm rất nhiều công việc, Diêu Hiểu Thư tranh thủ thời gian nói với cô, không muốn làm trễ nãi cô.

“Ách, vậy làm phiền cậu.” Vy Ly Ly không khách khí chiếm tiện nghi của Hiểu Thư, cầm ví lên đi cũng không quay đầu lại.

Diêu Hiểu Thư một mình ngồi tại chỗ, suy tính nên đi đâu để mượn tiền, tiền lương tháng này, đã sớm tiêu hết sạch.

“Ai, làm sao giờ?” Chẳng lẽ lại đi mượn Hà Châu? Thật vất vả, khoản nợ trước kia là làm bạn gái anh mà trả sạch, hiện tại lại đi mượn, về sao chẳng phải lại thiếu nợ sao?

Thật là phiền mà!

Diêu Hiểu Thư lấy tay dùng sức xoa nắn đầu mình, trên mặt xuất hiện bộ dáng không cam lòng, sau một hồi lâu, trên mặt cô mới xuất hiện vẻ mặt lúng lẫm, bằng bất cứ giá nào, “Mặc kệ, thiếu liền thiếu đi!”

Làm bầm lều bầu xong, cô liền kêu phục vụ, trả tiền, liền nhanh chóng đi ra khỏi quán cà phê. . . .

Mà cùng lúc đó, trong văn phòng kế toán, đang diễn ra sự kiện nam chính bị một người đàn ông khác quấy rầy om sòm.

“Này, cậu có nghe lời của tớ không hả?” Vệ An Tin bắt đắ dĩ đối với bạn tốt đang vui đầu trong công việc gần nhẹ.

“Nghe được.” Người đàn ông sau bàn công tác trả lời lạnh nhạt, không thêm để ý.

Thái độ hờ hững của bạn tốt khiến Vệ An Tin nổi cáu, bước nhanh về phía trước rút đi văn kiện trong tay hắn, muốn hắn nghiêm túc nói chuyện với mình, Quan Hà Châu ngẩng đầu lên nhìn bạn tốt kiên lão bản của mình, vẻ mặt vẫn thờ ơ như cũ.

“Cái này là báo cáo tập đoàn Cảnh đế ngày mai phải dùng, cậu muốn tự mình làm sao?” Quan Hà Châu nói ngắn gọn, lại làm cho Vệ An Tin sợ đến nổi lập tức đem tài liệu trong tay ném về phía hắn, đùa gì vậy? Hắn đã thấy qua tình hình tài chính của Cảnh đế, thật là bết bát, cũng chỉ có những phần tử tinh anh như bạn tốt mới có thể làm được thôi.

Hai người bọn họ là bạn học của nhau, hắn biết Hà Châu cũng từ ngày đó, người này năng lực cực kỳ mạnh, cho nên sau khi tốt nghiệp, nhờ gia đình hắn hỗ trợ giúp hắn mở ra công ty này, hắn không nói hai lời lập tức kéo Quan Hà Châu vào làm.

Tuy nói hắn là lão bản, nhưng hắn luôn hết cách với Hà Châu, người này tính tình quá cường ngạnh, không ai có thể ép buộc cậu ta.

“Hà Châu, ý của cậu thế nào?” Vệ An Tin lần nữa lên tiếng hỏi.

Ai, mệnh của hắn đúng thật là khổ, ở công ty bị người này lấy ánh mắt lạnh lùng tiếp đãi còn chưa tính, về đến nhà còn bị em gái si tình quẩn lấy, thật là khiến hắn phiền muộn không thôi! Gần đây, em gái si tình của hắn lại quẩn lấy hắn, nhờ hắn giúp một tay hỏi Hà Châu có nguyện ý làm bạn trai nó không, thân là anh trai, hắn không thể làm gì khác là bắt đắ dĩ đến nghe ý tứ của nam chính.

“Không!” Cậu trả lời đơn giản, khiến Vệ An Tin nhất thời cứng họng.

“Tại sao?” Vệ An Tin không chết tâm hỏi, “Cậu không có bạn gái, em gái tớ lại là đại mỹ nhân, mặc dù tính tình có một chút tùy hứng.”

“Là rất tùy hứng.” Quan Hà Châu không khách khí chút nào mà nói móc “Tớ có bạn gái rồi.”

“Gi?” Vệ An Tin không kịp phản ứng, một lát sau mới hiểu lời bạn tốt, la lớn, “Cậu có bạn gái?”

“Ừ.” Cách trông kính, tầm mắt lạnh nhạt của Quan Hà Châu quét về phía người đàn ông đang há to mồm.

“Chuyện xảy ra khi nào, sao tớ chưa nghe cậu nói?” Vệ An Tin lấy bộ mặt không thể tin được nhìn bạn tốt, “Là ai, tớ có biết không?”

“Chuyện riêng của tớ không cần thiết phải báo cáo lão bản.” Quan Hà Châu tránh nặng tìm nhẹ, không muốn đem chuyện riêng của mình làm chủ đề để người ta đàm tiếu.

Nhìn thấy bạn tốt bày ra bộ dáng không muốn nói, Vệ An Tin lớn gan suy đoán, “Không phải là thanh mai trúc mã trong truyền thuyết đó chứ?”

Hắn đã sớm biết bạn tốt có thanh mai trúc mã, đáng tiếc chưa từng gặp qua, cho nên hắn vẫn cho là bạn tốt muốn qua loa chuyện của mình, nên tùy tiện tạo nhân vật ảo.

Quan Hà Châu từ chối cho ý kiến, những vẻ mặt đã nói ra tất cả.

“Này, thật sự có một người như vậy hả?” Vệ An Tin nhìn nét mặt bạn tốt cũng có thể thấy được. em gái của hắn nhất định là không có cơ hội, “Lúc nào thì giới thiệu một chút?”

“Thời cơ đến, sẽ cho cậu làm quen.” Quan Hà Châu hời hợt nói. “Có thể mời rời đi chứ?”

Dám không chút khách khí hạ lệnh đuổi lão bản, cũng chỉ có Quan Hà Châu.

“Biết rồi, tớ đi, không quấy rầy cậu, được chưa.” Ai, đầu năm nay làm lão bản cũng bị thuộc hạ làm tức chết.

Vệ An Tin không cam tâm tình nguyện mà ra khỏi phòng làm việc của bạn tốt, vẫn vì hấn không trở thành em rể mình một lần mà âm thầm ảo não.

Ai, thật đáng tiếc!

Diêu Hiểu Thư vì để có tiền cho Ly Ly mượn, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tìm tới Hà Châu.

“Hiểu Thư, con đến rồi sao, ăn cơm chưa?” Mẹ Quan nhìn thấy Hiểu Thư đến, khuôn mặt tươi cười chào đón, “Mẹ Quan hôm nay nấu rất nhiều đồ ăn nghe, con có lộc ăn rồi.”

“Mẹ Quan, con đã ăn rồi, Hà Châu có ở đây không ạ?” Diêu Hiểu Thư cười cự tuyệt ý tốt của mẹ Quan, vội vàng hỏi người muốn tìm có ở đây không.

“A, thật đáng tiếc, nhưng con có thể uống chén canh, đây chính là canh bổ đó.” Mẹ Quan giống như là không có nghe thấy vấn đề của Hiểu Thư, lập tức đi tới phòng bếp múc một chén canh cho cô. “Uống một chút đi, coi có ngon không.”

7. Chương 7

Diêu Hiểu Thư không có biện pháp cự tuyệt sự chiêu đãi của mẹ Quan, nhận lấy chén canh, ừng ực ừng ực uống hết chén canh, cười gật đầu với mẹ Quan, “Dạ, rất ngon!”

“Uống ngon đúng không, có muốn uống một chén nữa không?” Không có con gái nên mẹ Quan rất thích Hiểu Thư, thích con bé đơn thuần không vòng vo, nếu con bé là con của bà thì không còn gì tốt hơn.

“Không cần, mẹ Quan, Hà Châu có ở nhà không?” Diêu Hiểu Thư vội vã tìm Quan Hà Châu.

“Ha ha, tìm Hà Châu nhà chúng ta sao.” Thấy Hiểu Thư bày ra bộ dáng nóng nảy như vậy, mẹ Quan không thể nhịn được cười, trong lòng vừa đắc ý vừa vui mừng. “Nó có ở nhà, nó đang ở trong phòng đó, con lên tìm nó đi.”

Diêu Hiểu Thư vừa nghe, theo thói quen lập tức chạy lên lầu, nhìn bóng lưng của cô, mẹ Quan vui vẻ ngâm nga ca hát, đi tới bên cạnh chồng mình.

“Chồng à, anh xem Hiểu Thư vừa vào cửa là la hét muốn tìm Hà Châu, bộ dáng gấp gáp, em thấy ngày chúng ta bỗng cháu cũng không còn xa, ha ha. . .”

“Vợ à, không nên ôm kỳ vọng quá lớn, tránh cho sau này thất vọng.” Ở một bên xem tạp chí cha Quan không chút khách khí dỗi cho vợ mình một gáo nước lạnh, “Muốn Hiểu Thư thông suốt, cũng không phải là chuyện dễ dàng, em xem con em nhện lâu như vậy mới hành động, cũng biết con bé Hiểu Thư có bao nhiêu chậm chạp rồi.”

“Ai nha, anh không thể nói điều tốt sao?” Mẹ Quan trừng mắt liếc chồng, tâm tình tốt đẹp cũng bị chồng phá hư.

“Anh nói là sự thật, em không muốn nghe, anh không nói là được.” Cha Diêu tiếp tục đem sự chú ý đặt ở cuốn tạp chí trên tay, không nói thêm nữa, mắc công bị lửa cháy lan sang.

Mẹ Quan suy ngẫm lại lời nói của chồng, cảm thấy con trai chậm chạp như vậy, đến giờ mới bắt đầu hành động, vậy bà đến lúc nào mới có thể ẵm cháu đây? Không được, bà nhất định phải nghĩ biện pháp thúc đẩy mới được, mẹ Quan vắt óc suy nghĩ, rốt cuộc cũng nghĩ ra được một “điệu kế”.

“Chồng à, em có cách có thể nhanh nhanh bỗng cháu rồi.” Nói xong, mẹ Quan hả hê mà cười ha ha.

“À?” Cha Quan kinh ngạc nhìn tiếng cười khoa trương của vợ, trong lòng không tránh khỏi xuất hiện một cảm giác chán nản.

Trời ạ, chẳng lẽ vợ yêu bảo bối của ông lại nghĩ ra cái phương pháp kinh hãi nào nữa đây?

“Hà Châu!” Diêu Hiểu Thư còn chưa có vào trong phòng, đã ở ngoài cửa kêu to tên của anh.

Diêu Hiểu Thư vẫn như trước đây, không gõ cửa liền xông vào phòng của Hà Châu, phát hiện bên trong không có ai.

“Kỳ quái, người đâu?” Cô nhìn chung quanh một chút, “Mẹ Quan rõ ràng nói anh đang ở trong phòng tắm.”

Phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, Hiểu Thư liền hiểu người cô muốn tìm ở đâu, cô khoan thai tự đắc ngồi trên giường lớn mềm mại, tiện tay lật xem cuốn tạp chí ở đầu giường, chờ đợi Hà Châu ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, Quan Hà Châu liền một thân nhẹ nhàng khoan khoái từ phòng tắm đi ra, trên người còn bốc hơi nóng, không có mắt kiếng che dấu, càng làm rõ đôi mắt xinh đẹp mê người của anh, Diêu Hiểu Thư nhìn thấy bộ dáng mỹ nam đi tắm, không tránh khỏi có chút thất thần, gương mặt không tự chủ được đỏ lên.

Quan Hà Châu vừa ra khỏi phòng tắm, liền thấy Hiểu Thư bộ dáng thất thần ngồi trên giường nhìn chăm chăm vào mình, khoé miệng khẽ nhếch, lộ ra nụ cười mê hoặc lòng người, “Em thấy đẹp mắt không?”

Giống như từ trong mộng tỉnh lại, Diêu Hiểu Thư mới phát hiện ra mình bị nhạo báng, giễu cợt, liền khôi phục bộ dáng.

“Người nào. . . người nào nhìn anh hả?” Cô mới không thừa nhận mình bị bộ dáng mới tắm xong của anh mê hoặc.

“Hả?” Quan Hà Châu không hỏi thêm nữa, chỉ là nhàn nhạt đáp lại một tiếng, làm cho cô muốn nghĩ thế nào cũng được, “Tìm anh có chuyện gì hả?”

“Nha.” Diêu Hiểu Thư đột nhiên nhớ tới mục đích của mình tìm anh, liền nâng lên khuôn mặt tươi cười ngọt ngào chết người, “Hà Châu. . .”

Quan Hà Châu nhìn thấy tình huống này, không khỏi khe khẽ thở dài, khẳng định là vì chuyện tiền mà đến, “Không phải vừa mới cho em mượn sao, tại sao lại mượn nữa?”

“Người hiểu em cũng chỉ có anh Hà Châu.” Diêu Hiểu Thư lấy khuôn mặt tươi cười chào đón, “Bà nội Ly Ly vẫn chưa hết bệnh, em muốn giúp bà nội cậu ấy chuyển đến bệnh viện lớn hơn một chút kiểm tra, bởi vì tình hình kinh tế cậu ấy đang căng thẳng, cho nên liên. . .”

Quan Hà Châu tuy tiện lau tóc ướt, liền đem khăn lông ném trên ghế dựa, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc hỏi cô, “Hiểu Thư, cái người bằng hữu tên Ly Ly của em làm nghề gì?”

“Cậu ấy rất lợi hại nga, là trưởng phòng cao cấp đó.” Diêu Hiểu Thư không biết tại sao anh lại đem chủ đề chuyển đến đây, ngoan ngoãn trả lời.

“Nếu là trưởng phòng, tiền lương của cô ấy cũng không ít mới phải?” Về mặt Quan Hà Châu vẫn như cũ không đổi, “Cô ấy ngay cả một ít tiền này cũng không có hả?”

“Anh không biết rồi, nhà cậu ấy đặc biệt khó khăn.” Diêu Hiểu Thư bày ra bộ dáng anh không biết thì thôi, nói với Hà Châu. “Cha cậu ấy thiếu người ta rất nhiều tiền, trong nhà phải dựa vào một mình cậu ấy để trả nợ, cho nên, tiền lương cậu ấy tuy cao, nhưng đều phải dùng để trả nợ.”

“Làm sao em biết nhà cô ấy thiếu rất nợ rất nhiều.” Quan Hà Châu dù chưa gặp qua người bạn mà cô hay nhắc tới – Ly Ly, nhưng cô ta là người vay tiền nhiều năm nay, hơn nữa vĩnh viễn không có ý định trả lại, nhìn cũng biết con người thế nào rồi.

“Cậu ấy nói mà.” Diêu Hiểu Thư chưa bao giờ hoài nghi lời của người khác, huống chi là bạn tốt.

Quan Hà Châu im lặng nhìn cô, thật không biết cô thiếu đầu óc, hay là đơn thuần?

“Cô ấy nói gì em cũng tin sao?”

“Dĩ nhiên, chúng em là bạn tốt, em biết cậu ấy nhiều năm rồi, cậu ấy làm sao lại gạt em?” Diêu Hiểu Thư cau mày, hiển nhiên rất không vui khi anh nghi ngờ nhân cách của bạn tốt, “Anh không cần nghĩ nhiều, lúc học đại học em có qua nhà cô ấy, thật rất thăm.”

“Anh biết rồi.” Có lẽ thật sự là như vậy, Quan Hà Châu không tiếp tục tra cứu, mặc kệ chuyện cô ấy có bằng hữu gặp khó khăn có thật hay là không, bởi vì anh không muốn cô gái trước mặt anh có bộ dáng đau lòng, anh rất thích cô làm việc nghĩa giúp người không quản khó khăn, tràn đầy sức sống.

Quan Hà Châu từ trong ví lấy tiền đưa cho cô, cười nói, “Nhớ, em lại mượn tiền anh, đây không phải món nợ lần trước thanh toán, em muốn quýt cũng không được.”

“Biết, biết, em sẽ trả, về sau anh có chuyện gì muốn em làm, em nhất định bằng mọi cách sẽ làm được.” Diêu Hiểu Thư vỗ ngực, bày ra bộ dáng rất có nghĩa khí.

“Hừ, tốt nhất là như vậy, không nên đến lúc đó lại ăn vạ!” Lại nói, Quan Hà Châu thật là có chút nôn nóng, cô luôn giúp những người khác, ngay cả những chuyện không liên quan cũng dốc hết sức giải quyết, lại chưa từng chủ động nói muốn giúp anh làm cái gì, coi như nói chơi một lần cũng được mà, ai. . . .

Đến bây giờ, hai người chính thức trở thành bạn trai bạn gái của nhau, nhưng mà, thân là người trong cuộc Diêu Hiểu Thư không có cảm giác gì, có lẽ khi mới bắt đầu hai người còn có một chút ý thức, nhưng khi cô gặp phải tình huống khó khăn cần giúp đỡ, dần dần, biến trở về bộ dáng trước kia; mà Quan Hà Châu cũng giống như người ngoài cuộc, không có bất cứ động tác gì.

Chuyện này làm cho hai nhà sốt ruột, mẹ Quan nghĩ như thế nào cũng không hiểu trong đầu con trai mình nghĩ gì, bà hiểu rất rõ con trai mình thích Hiểu Thư, hơn nữa từ khi còn nhỏ đã thích. . . , hiện tại, không dễ dàng gì đem bọn họ ghép thành một đôi, con trai tại sao lại chưa có bất kỳ động tác nào?

Tiếp tục như vậy không được, lúc nào thì mới có thể ôm cháu đây?

Một ngày nọ, thừa dịp hai đứa không ở nhà, cha mẹ hai nhà tập trung tại nhà họ Quan bắt đầu thương lượng chuyện “đại sự”.

“Thực Viện, cậu nói hai đứa nó có gì khác trước kia sao?” Mẹ Quan trước hết làm khó dễ, “Không chút nào giống bạn trai bạn gái, lại không thấy hẹn hò, lại không cùng đi ăn cơm, đi dạo phố, tiếp tục như vậy không được a, . . . , cháu của chúng ta chừng nào mới có đây.”

“Lan Phương, cậu nói quá đúng, nhưng mà, cậu nói xem chúng ta có thể làm gì đây?” Mẹ Diêu cũng hấp tấp, dáng vẻ bất đắc dĩ, “Chúng ta đã đem hai đứa ghép thành một đôi, kế tiếp còn có thể làm cái gì?”

“Hắc hắc, ngược lại tớ có một biện pháp rất hay, cũng không biết hai người có đồng ý không?” Mẹ Quan cười gian như kẻ trộm nhìn vợ chồng Diêu.

“Biện pháp gì?” Mẹ Diêu vội vàng hỏi, đến lúc này rồi, chuyện gì mà không đồng ý được?

Cha Diêu giật mình, cũng không nghĩ vợ ông lại hấp tấp như vậy, nhàn nhạt mở miệng hỏi, “Là chuyện gì, cứ nói đi.”

“Là thế này, tớ muốn hai đứa này dọn ra ngoài ở, thứ nhất, có thể bồi dưỡng tình cảm; thứ hai, hai đứa nó cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, củi khô lửa bốc, nói không chừng không cẩn thận, ha ha, đến lúc đó chúng ta chẳng phải có cháu ôm sao?” Mẹ Quan ở trong đầu ảo tưởng một đứa bé béo núc ních đang gọi bà nội, thật là hạnh phúc!

“Ai nha, Lan Phương, ý kiến này thật hay!” Mẹ Diêu lập tức vỗ bắp đùi, kêu to tán thành.

Hai người đàn ông nghe được cuộc nói chuyện của vợ mình, sắc mặt tối sầm, gân xanh trên trán nổi lên, hai người này đem con bọn họ làm thành đồ chơi sao? Muốn thế nào thì được thế đó hả?

Trời ạ, ý tưởng khác người như vậy, cũng chỉ có vợ ông mới giờ tay tán thành.

“Khụ, vợ à, chuyện này nên cùng bọn nhỏ thương lượng một chút phải không?” Cha Quan hắng giọng, nhắc nhở vợ mình,

“Không cần, cùng hai đứa nói chuyện, chuyện này nhất định không thành công.” Mẹ Quan cự tuyệt, “Tính tình con trai anh anh còn không biết sao? Nói đạo lý với nó, anh cũng nói rồi, nhưng mà con của anh, đến cuối cùng anh là người bị thuyết phục.”

“Đúng, cũng không cần nói với Hiểu Thư, nha đầu kia chắc chắn sẽ giơ tay phản đối, đến lúc đó lại phải cãi lộn.” Mẹ Diêu cũng đồng ý với mẹ Quan.

“Không nói với chúng nó, vậy làm sao để chúng dọn ra ngoài ở?” Cha Diêu nói trúng tim đen chỉ ra vấn đề, “Cũng không thể vô duyên vô cớ đuổi hai đứa đi chứ?”

“Chuyện này. . . .” Mẹ Quan nhất thời ngu ngơ, vấn đề này đúng là không dễ giải quyết.

“Nếu không thì như vậy đi, trước tiên đem chuyện này nói với Hà Châu, xem ý nó thế nào.” Cha Quan tỉnh táo nói. “Dù sao, Hà Châu thật sự thích Hiểu Thư, cho nên, chuyện này để Hà Châu làm thì tốt hơn.”

“Đúng, để Hà Châu nói với Hiểu Thư, Hà Châu nhà chúng ta từ nhỏ đã thích Hiểu Thư nhà hai cậu, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.” Mẹ Quan không chút khách khí ở trước mặt ông bà thông gia đề nghị, muốn con trai mình lừa con gái nhà người ta ra ngoài ở chung.

Mẹ Diêu trầm tư một lát, hỏi “Hà Châu đồng ý không?”

“Yên tâm, chắc chắn đồng ý!” Mẹ Quan vỗ ngực đảm bảo, không muốn cũng phải đồng ý, hừ hừ!

“Vậy cứ làm như vậy đi, nói với Hà Châu, để cho nó nghĩ biện pháp thuyết phục Hiểu Thư dọn ra ngoài ở.” Mẹ Diêu dùng sức gặt đầu, đồng ý ý kiến của bọn họ, “Ha ha, Lan Phương, chúc ta rất nhanh có thể bằng cháu rồi.”

“Thực Viện, về sau chúng ta chính là sui gia rồi, ha ha.” Mẹ Quan cầm tay chị em tốt của mình, cười không khép miệng được.

Hai người đàn ông bị gạt sang một bên, bốn mắt nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó nở nụ cười bất đắc dĩ, ai, ai kêu vợ bọn họ như thế này, chỉ có thể uất ức tui nhỏ thôi!

Buổi tối, sau khi Quan Hà Châu trở lại liền bị lời nói của cha mẹ dọa sợ, nhưng mà, anh rất nhanh khôi phục tỉnh táo, theo thói quen đưa tay đẩy mắt kính trên mũi.

“Mẹ, mọi người nhất định phải làm vậy sao?” Âm thanh nhàn nhạt nghe không ra ý tứ gì, “Cha Diêu cùng mẹ Diêu cũng đồng ý rồi sao?”

“Đồng ý, bọn họ cũng giơ tay đồng ý!” Mẹ Quan đảm bảo với con trai.

Quan Hà Châu nhìn bộ dáng của mẹ sợ mình không tin, cũng biết chỉ có mẹ cùng mẹ Diêu đồng ý thôi.

“Cha, ý của cha thế nào?” Quan Hà Châu hỏi ý tứ của người trụ cột trong nhà.

“Con nói đi.” Cha Quan bất đắc dĩ trừng con trai, ông có quyền lợi phản đối sao? Trụ cột chân chính trong nhà bọn họ chính là người ngồi bên cạnh ông đây.

Anh biết. . . Quan Hà Châu không tiếp tục hỏi nữa, nhưng chuyện này cũng được, gần đây công việc của anh quá bận rộn, mới không có thời gian cùng “bạn gái” mới nhậm chức trao đổi tình cảm, cha mẹ hai nhà cùng nháo loạn đúng là nhắc nhở anh, chủ ý này thật tốt.

“Được, chuyện này con sẽ thực hiện, nhưng con có một yêu cầu.” Tròng mắt đen của Quan Hà Châu chợt loé, giảo hoạt nhìn cha mẹ mình.

“Yêu cầu gì?” Mẹ Quan không hiểu hỏi.

“Dọn ra ngoài phòng sẽ do con tự tìm, hơn nữa nếu không được sự đồng ý của con, không được đi tìm chúng con.” Quan Hà Châu cũng không muốn thỉnh thoảng lại có người làm kỳ đà cản mũi, nhiễu loạn kế hoạch lấy vợ của anh.

Huống chi, tính cách của mẹ anh như thế nào, anh còn không rõ sao, biến khéo thành vụng về được xưng tới hàng cao thủ luôn rồi.

“Cái gì, mẹ là mẹ con.!” Mẹ Quan bất mãn kêu lớn, không cho bà tìm vậy có gì mà chơi?

“Mẹ, nếu như muốn con dọn ra ngoài, phải đồng ý yêu cầu của con, không thì thôi.” Quan Hà Châu cũng không phải đèn đã cạn dầu, muốn cùng anh nói điều kiện, hai chữ, khó khăn!

“Vậy.được rồi.” Mẹ Quan bất đắc dĩ thỏa hiệp, “Nhưng mà, chúng ta có thể thấy mặt hai con chứ?”

8. Chương 8

Con trai dọn ra ngoài ở, Hiểu Thư cũng dọn đi, vậy còn cái gì vui để bà chơi? Lần này, ngược lại là bà đau khổ, chủ ý của mình, bây giờ lại làm hại mình.

“Chúng con mỗi tuần đều sẽ về nhà ăn cơm với mọi người.” Quan Hà Châu tỉnh táo nói với mẹ mình.

“Hắc, con trai, con đã sớm muốn dọn ra ngoài phải không?” Nếu không làm sao lại lập tức đem chuyện bà an bài sắp xếp ngay ngắn như vậy, mẹ Quan rất khó để không nghi ngờ con trai đầy bụng mưu kế của mình.

“Không có, con còn muốn cảm ơn mẹ, là mẹ chỉ dạy cho con một ý kiến hay.” Khoé miệng Quan Hà Châu khẽ giơ lên, vẻ mặt vui vẻ nói.

Mẹ Quan liếc con trai một cái, đây là con cái gì đây, luôn lấy tâm cơ ra đùa giỡn mẹ mình, thật là không đáng yêu!

Quan Hà Châu khó có dịp ăn cơm với Hiểu Thư, không phải anh hẹp hòi, mà là anh không có thời gian, cô gái đó luôn không rảnh, đợi đến lúc cô rảnh, chính là anh bận rộn, cho nên nhiều năm qua, thời gian bọn họ ở chung thật sự rất ít, mỗi lần đều là Diêu Hiểu Thư chạy tới tìm anh mượn tiền, xong chuyện lại biến mất không thấy bóng dáng.

Cha mẹ hai nhà nghĩ ra biện pháp này, mặc dù không giống với cha mẹ nhà khác, nhưng nói tóm lại, anh rất thích cách làm này.

Chỉ là, anh vui lòng, cũng không có nghĩa cô bé kia sẽ nguyện ý, anh rất hiểu cô, cô nhất định sẽ mắng bọn họ điên rồi.

“Mọi người điên rồi sao?” Biểu hiện của nữ chính bên này thật là giống như Quan Hà Châu dự đoán, trừng to mắt mắng anh, “Em nghe lầm sao?”

“Không có, em không có nghe lầm.” Vẻ mặt Quan Hà Châu bình tĩnh, không nhìn ra được anh đang nghĩ gì.

“Này, tại sao lại như vậy?” Rất may mắn là cơm nước xong anh mới nói chuyện này, bằng không cô sẽ giận đến ăn mất ngon, “Là ý của cha mẹ em với cha mẹ anh phải không?”

“Ừ.” Quan Hà Châu khẽ gật đầu, không nói ra mình cũng đồng ý với ý kiến của bọn họ.

“Điên rồi sao? Ba mẹ em đang nghĩ gì vậy, em không phải là con ruột của họ hả? Lại đem em đưa vào miệng cạp, làm cái gì vậy?” Diêu Hiểu Thư tức giận đến không suy nghĩ, quên rằng con cạp trong miệng mình chính là người đàn ông ngồi đối diện.

Nụ cười của anh trong nháy mắt trở nên thâm trầm, đường cong khoé miệng cũng biến thành lớn hơn, trông mắt đen cách trông kính nhìn chằm chằm Diêu Hiểu Thư, đột nhiên bị nhìn chằm chằm, Diêu Hiểu Thư mới phát hiện lời mình vừa nói.

“Ha ha, em chỉ là ví dụ, ví dụ.” Chột dạ cười gượng hai tiếng, tranh thủ thời gian giải thích.

“Không sao cả, nói anh là miệng cạp cũng không sai.” Câu nói của Quan Hà Châu có ý tứ khác, nhưng người thiếu đầu óc như Diêu Hiểu Thư đương nhiên nghe không hiểu.

“Anh có ý gì?” Nói anh là miệng cạp, anh cũng đồng ý là sao?

“Chuyện này, em phải đối cũng vô ích.” Quan Hà Châu đem chủ đề chuyển về đúng đề tài, “Hay là em cho rằng, em có thể thay đổi suy nghĩ của cha mẹ, thuyết phục họ buông tha chuyện này?”

Hai câu nói ngắn ngủi, lập tức làm miệng Diêu Hiểu Thư ngậm lại, nói không ra nửa chữ phản bác.

Quan Hà Châu thấy thế, khẽ mỉm cười, giống như bộ dáng dụ dỗ người khác, rất là mỉa mai.

“Hiểu Thư, dọn ra ngoài có rất nhiều điều tốt, chẳng lẽ em chưa nghĩ đến sao?” Từng chữ từ trong miệng anh nói ra, dụ hoặc mười phần, “Chẳng lẽ em muốn ở nhà, bị cha mẹ quan sát chúng ta sao?”

Lời nói của Quan Hà Châu lập tức nhắc nhở Diêu Hiểu Thư, quan hệ của bọn họ là tạm thời, là giả, nếu như ở nhà, không chừng sẽ bị phát hiện, đến lúc đó liền xong đời, cô nhất định sẽ bị lột da.

Vừa nghĩ tới tính tình nóng nảy của mẹ mình, Diêu Hiểu Thư không khỏi rùng mình một cái, đưa tay chà xát da gà nổi lên, “Ai nha, Hà Châu, vậy làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Dọn ra ngoài ở.” Quan Hà Châu cười đến cực kì dịu dàng, gương mặt vô hại, “Hay là em sợ ở cùng anh, lo lắng sẽ xảy ra chuyện không nên xảy ra?”

“Anh. . . .nói vậy gì đó, em đâu có sợ, đâu có lo lắng?” Diêu Hiểu Thư chợt dạ la lớn, nhưng gương mặt lại không tự chủ được đỏ lên.

Quan Hà Châu đáng ghét, thế nhưng nói chuyện lại mập mờ như vậy, làm cho cô tim đập nhanh lại đỏ mặt!

“Nếu như vậy, còn vấn đề gì?” Quan Hà Châu tiếp tục duy trì nụ cười, tuyệt không vì cô rống giận mà dao động.

“Nhưng. . . .” Diêu Hiểu Thư cảm giác có chỗ là lạ, nhưng không nghĩ ra chỗ nào.

Thấy cô vẫn do dự không quyết đoán, Quan Hà Châu không thể làm gì khác là xuất ra đòn sát thủ.

“Nếu em dọn ra ngoài ở với anh, vậy anh liền xoá bỏ món tiền lần trước em mượn, như thế nào?”

Dụ dỗ, tuyệt đối là dụ dỗ! Diêu Hiểu Thư cũng giữ không vững trận địa nữa, buông vũ khí đầu hàng.

“Đây là anh nói, đồng ý!” Chỉ sợ anh đổi ý, giọng nói của Diêu Hiểu Thư đặc biệt lớn.

Thật là nghèo còn bị ức hiếp! Ai kêu cô lỡ sa vào rồi, không có quyền đàm phán, cuộc sống sau này, cô khẳng định còn tìm anh mượn tiền, cho nên có thể thiếu ít chút nào hay chút đó.

Ô ô, mình thật đáng thương, ngày mai nhất định phải nói chuyện với ông chủ đòi tăng lương mới được!

“Thật mừng khi chúng ta có chung ý kiến.” Quan Hà Châu lạnh nhạt nói, “Chờ anh tìm được phòng sẽ tìm em, em chỉ cần chờ anh thông báo là được rồi.”

“Hừ, biết.” Diêu Hiểu Thư tức giận hướng anh làm bộ mặt quỷ, người này luôn bày ra bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, biết trước, thấy trước, nhìn được tương lai; bộ dáng lo xa, thật làm cho người ta khó chịu.

Quan Hà Châu giống như không nhìn thấy bộ mặt giả quỷ ngây thơ của cô, vươn tay ở trên mái tóc mềm mại của cô khẽ xoa mấy cái, giống như trấn an con chó nhỏ, cắt dấu sau tròng kính là cương chiều cùng thâm tình không muốn ai biết.

Quả nhiên, kế hoạch của Quan Hà Châu đã hoàn thành, nửa tháng sau liền tìm được phòng ốc thích hợp, nhanh chóng giúp Diêu Hiểu Thư dọn dẹp hành lý, trực tiếp vào nhà ở, căn nhà này có ba phòng đã trang trí xong, đối với bọn họ mà nói là dư dả.

“Hà Châu, động tác của anh chẳng phải là quá nhanh sao?” Diêu Hiểu Thư không khỏi oán trách anh như thế nào nhanh như vậy đã tìm được phòng, bây giờ giá phòng không cao sao, anh không cần suy nghĩ kĩ sao?

Quan Hà Châu mỉm cười, làm sao anh không biết tâm tư của cô, “Nhanh đem hành lý đi sắp xếp.”

“Tuân lệnh!” Diêu Hiểu Thư bày ra bộ dáng phô trương hành lễ với anh, sau đó kéo rương hành lý của mình đi vào một phòng trống.

Cô nhìn một vòng quanh phòng, cảm giác không tệ, chỉ cần nghĩ đến sau này có thể thoát khỏi người mẹ hung dữ của mình, cô liền không nín cười được.

“Ha, quá tuyệt vời.” Thả mình xuống giường nệm mềm mại, cô hoàn toàn quên mất mấy phút trước mình còn oán trách anh tìm được phòng quá nhanh.

“Diêu Hiểu Thư, nếu không nhanh sắp xếp hành lý, anh sẽ không đợi em, anh sẽ tự đi ra ngoài ăn cơm.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói lạnh lùng của Quan Hà Châu, nhắc nhở cô vì là ngày đầu tiên nên phải ra ngoài ăn tối, nếu không cô đói bụng là chắc rồi.

“Thật mất hứng.” Cô nhỏ giọng nỉ non, từ trên giường bò dậy la hét với người bên ngoài, “Biết rồi, tối ngay.”

Một lát sau, Diêu Hiểu Thư từ trong phòng chạy ra.

“Hừ, chỉ biết thúc giục người khác!”

“Có đi hay không?” Quan Hà Châu đã ăn mặt chính tề đứng trước cửa, bình tĩnh nói.

“Tối rồi tối rồi, chẳng phải là tối rồi sao?” Diêu Hiểu Thư cầm giày vội vàng đi về phía anh, vừa mang giày, vừa ở đó lẩm bẩm, “Quan Hà Châu đáng ghét, luôn đối xử không tốt với người ta.”

Quan Hà Châu mở cửa, cũng không quay đầu lại nói, “Còn không đi?”

“Xong rồi.” Diêu Hiểu Thư không cam lòng trừng mắt nhìn anh một cái, đóng cửa lại, đi theo anh vào thang máy.

“Hà Châu, ăn mừng chúng ta ngày đầu tiên chuyển nhà, chúng ta ăn nhiều một chút được không?” Tròng mắt Diêu Hiểu Thư loé sáng, nhìn người đàn ông bên cạnh.

“Em trả tiền?” Khoé miệng Quan Hà Châu không lộ ra dấu vết nói.

“Anh là người có tiền, không thể keo kiệt như vậy.” Diêu Hiểu Thư bày ra bộ dáng nghiêm túc, “Nên chơi liền chơi, nên ăn liền ăn, đến chết cũng không thể mang tiền theo, anh kiếm tiền không sai, vậy kiếm làm gì?”

“Đương nhiên có mục đích.” Quan Hà Châu cười nhạt nói. “Anh kiếm tiền cho vợ tương lai của anh, em là ai?”

“Ách. . .” Diêu Hiểu Thư nhất thời cứng họng, cô chưa bao giờ nghĩ anh sẽ có suy nghĩ này, “Hà Châu, ý của anh là về sau tiền anh kiếm được đều cho vợ anh đúng không?”

“Không được sao?”

Chẳng biết tại sao, Diêu Hiểu Thư chỉ cần nghĩ đến sau này có một người phụ nữ có thể quang minh chính đại sài tiền của anh, mà không cần trả, trong lòng lại có chút chua xót.

“Hừ, thiên vị.” Diêu Hiểu Thư bĩu môi buồn bã nói, “Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng được xem là thanh mai trúc mã, sao không thấy anh đối với em hào phóng như vậy?”

Quan Hà Châu nhin cười, muốn mở đầu cô ra xem một chút, bên trong rốt cuộc đựng những thứ gì, nếu anh đối với cô không phải hào phóng thì chắc cả cuộc đời này không có ai hơn anh, từ nhỏ đến lớn, tiền của anh đều là cô vô tư sử dụng, cô muốn cái gì, anh đều không nói hai lời liền cho cô.

Như thế mà còn không gọi là hào phóng, vậy cái gì gọi là hào phóng?

Thật là thua trên tay cô.

“Vậy được rồi, em muốn ăn cái gì, anh mời khách được chưa?” Quan Hà Châu anh thích cưng chiều cô như vậy.

“Anh nói cái gì?” Diêu Hiểu Thư cười đến tặc tặc, giống như muốn chiếm tiện nghi của người khác.

Sau một tiếng, Quan Hà Châu nhìn trên bàn đầy các loại thức ăn, trong đó còn thật nhiều đồ ăn không tốt cho sức khỏe, khoé mắt khê co giật.

“Chuyện này. . . . chính là em nói ăn nhiều một chút?”

“Đúng vậy.” Diêu Hiểu Thư đem tất cả đồ trong túi lấy ra, lấy tay chỉ đồng đồ ăn trên bàn, rất hả hê mà nói với anh, “Tất cả đều là đồ nhắm rượu rất ngon, buổi tối mùa hè, uống bia lạnh, cùng với hương thơm ngào ngạt của gà nướng, còn có chân giò hun khói, quả thật là mỹ vị nhân gian!”

Lúc này Quan Hà Châu có thể chắc chắn, công việc của cô bé ngốc nghếch này là như thế nào rồi, những thứ này chắc chắn là cô ấy học được từ thói quen của những tên kỳ quái trong công ti, cứ tưởng rằng cô sẽ nhân cơ hội này đi ăn một bữa tiệc bằng món Pháp thật lớn, ai ngờ lại đi siêu thị mua đồ đông đồ này về nhà, còn la hét là bữa tiệc lớn bằng món Pháp chỉ có những kẻ ngu ngốc mới để ý, ăn không đủ no, lại rất đắt!

Bất đắc dĩ, Quan Hà Châu không thể làm gì khác hơn là cùng điên với cô.

“Này, kỷ niệm ngày đầu tiên chúng ta ở chung, cạn ly.” Diêu Hiểu Thư mở ra hai lon bia, đưa một lon cho anh, nhẹ nhàng cùng anh chạm thử.

Quan Hà Châu buồn cười lắc đầu một cái, đáp lễ cô, giơ lên lon bia uống mạnh vài hớp.

Quả nhiên, rất xuyên tim!

“Cạn ly!” Diêu Hiểu Thư mắt say lơ lơ mông lung giơ cao lon bia, gương mặt đỏ sạm, bên cạnh cô đã sớm bừa bộn lon bia rỗng.

Quan Hà Châu nhìn thân thể cô đứng còn không vững, biết cô gái này đã uống say, trong lòng không khỏi thở dài.

Ai, thật là một phút đều không được bình yên! Trời sinh ra cô gái này nhất định là muốn rèn luyện ý chí của anh, bằng không chính là huỷ diệt sự chịu đựng của anh.

“Em uống say rồi, không cần uống nữa.” Quan Hà Châu giành lại lon bia trong tay cô, “Như vậy cũng có thể say?”

Cái cô bé ngốc này tử lượng đã không tốt, còn học người ta mãnh uống bia, thật là.

“Đừng!” Cặp mắt Diêu Hiểu Thư đầy sương mù, đưa tay muốn đoạt lại lon bia, “Trả lại cho em, em còn muốn uống.”

“Ngoan, đi tắm, ngủ.” Quan Hà Châu thật là bất đắc dĩ, không thể làm gì khác là động thủ đỡ cô vào phòng, không cần cần giảng đạo lý với một con ma say sấn.

Diêu Hiểu Thư mơ mơ màng màng, đem toàn sức nặng dựa vào trên người Quan Hà Châu, tay nhỏ bé không ngừng loạn xạ quơ múa trên không trung, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, “Em còn muốn uống. . . , vui mừng chứ sao. . .”

“Em chẳng phải là không muốn chuyển ra ngoài ở với anh sao, còn vui mừng cái gì?” Quan Hà Châu tức giận thì thầm nói, thật không biết cô tại sao lại còn hưng phấn hơn anh?

“Ai nói?” Diêu Hiểu Thư đột nhiên lớn tiếng phản bác, đứng thẳng người, nhìn chằm chằm Quan Hà Châu, đưa ngón trỏ ra lắc lắc, “Mới không phải đâu, em. . . chỉ là không cam lòng cùng người không yêu em ở chung, em thật thua thiệt mà. . .”

“Em biết anh là ai sao?” Cô chẳng lẽ say đến hồ đồ rồi, không còn biết anh là ai chứ?

“Anh là. . . Quan Hà Châu, em làm sao lại không biết đây?” chân mày Diêu Hiểu Thư nhíu chặt, mất hứng khi bị anh hoài nghi.

Quan Hà Châu đỡ khóc đỡ cười, thật cảm tạ ông trời, cô bây giờ còn nhớ rõ ai đang đứng trước mặt cô.

“Tốt lắm, chúng ta về phòng.” Quan Hà Châu lần nữa ôm cô đi về phòng.

“Em thật thua thiệt, em muốn nói chuyện yêu đương.” Vùi ở trong ngực anh Diêu Hiểu Thư lẩm bẩm.

Quan Hà Châu đặt cô nằm xuống giường, thay cô đắp chăn, cúi đầu nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng nỉ non.

“Cần người yêu thương đúng không?” Quan Hà Châu lẩm bẩm lâu bầu, không ngờ cô gái này sau khi uống say, sẽ nói ra lời thật lòng như vậy.

Diêu Hiểu Thư cố gắng mở ra hai mắt, trong ánh trăng mờ mờ thấy Quan Hà Châu đứng ở bên giường, kim lòng không được đưa tay nắm lấy anh dùng sức lôi kéo.

9. Chương 9

Anh không ngờ Diêu Hiểu Thư lại đưa tay bắt lấy mình, hơn nữa khí lực đột nhiên lớn như vậy đem anh kéo xuống, Quan Hà Châu bị cô thành linh dùng lực kéo, ngã trên người cô, trong nháy mắt hương thơm lẫn với mùi rượu bay vào chóp mũi anh, làm nhiễu loạn tâm tình luôn bình tĩnh.

“Em cũng muốn nói chuyện yêu đương, anh nói chuyện yêu đương với em có được không? Ồ. . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Hiểu Thư phàn nàn, buồn bã nhìn anh, “Ngay cả cảm giác khi hôn thể nào em cũng không biết, thật là đau khổ mà. . . .”

Quan Hà Châu rất nhanh khôi phục tỉnh táo, khoé miệng khê cong lên, lúc đầu anh còn chưa nghĩ tới sẽ động thủ với cô, nhưng bây giờ cô tự mình đưa tới cửa, không làm gì thì không phải là anh rồi.

“Em muốn biết cảm giác khi hôn như thế nào sao?” Cảm giác giống như Eva dụ dỗ Adam ăn trộm trái cấm, giọng nói đậm đà thân mật ở bên tai Diêu Hiểu Thư vang lên, “Thật muốn biết sao?”

Đầu óc Diêu Hiểu Thư đã say mờ mịt, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang ở trên người mình, mắt kính của anh chẳng biết từ lúc nào đã lấy xuống, con ngươi tối tăm đặc biệt sáng ngời, thâm thúy đến nỗi làm tâm hồn của người ta bị hút vào, hơn nữa trốn không thoát.

Giống như là bị hạ cổ, Diêu Hiểu Thư chậm rãi gật đầu, lại không sợ chết mà cho anh một nụ cười rực rỡ hồn nhiên, nụ cười này thoáng qua làm tan rã tất cả tự chủ của anh, anh cúi đầu xuống, hung hăng hôn đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô.

“Ừm. . . .” Môi Diêu Hiểu Thư bất ngờ bị dán sát vào, nguyên bản còn mơ hồ trong nháy mắt biến thành mềm nhũn, trước mắt không ngừng xuất hiện những ngôi sao lách lách, trong cơ thể giống như có một đoàn lửa đang chạy qua, như muốn đem cả người cô đốt cháy đến xương cốt cũng không còn.

“Muốn anh dừng lại sao?” Quan Hà Châu dùng hết hơi sức còn lại của mình, rời đi đôi môi mềm mịn mê người của cô.

Chuyện này không nằm trong kế hoạch của anh, cho dù cô có sự mê hoặc trí mạng đối với anh, nhưng anh không muốn dưới tình huống thế này lại cùng cô xảy ra quan hệ, hơn nữa, quan hệ của bọn họ mới bắt đầu tiến triển, tất cả đang dần đi vào quỹ đạo theo dự tính của anh, nếu như bây giờ thân mật như vậy, nếu không tốt sẽ làm quan hệ của bọn họ trở nên phức tạp hơn.

“Ừm. . . . không cần. . . .” Diêu Hiểu Thư cảm thấy cái hôn này cho cô cảm giác tuyệt vời cực kỳ, khiến cô như ở trên mây, toàn thân mềm nhũn, thật thoải mái, cô không muốn dừng lại.

Thần trí cô đã bị rượu khống chế mà mất đi phán đoán, chỉ đi theo cảm giác của mình, đôi tay giống như là có ý thức leo lên cổ của Quan Hà Châu, dùng sức kéo xuống dưới, không chút do dự đưa lên đôi môi của chính mình.

Cử trí cô lớn mật như thế, làm tự chủ của Hà Châu dần dần tan biến, đối mặt với cô gái mình yêu tự động dâng lên nụ hôn, anh tin là bất kỳ người đàn ông nào cũng không cự tuyệt được yêu cầu hấp dẫn này.

“Đây chính là em nói.” Anh không khách khí đoạt lại quyền chủ động, đầu lưỡi chui vào trong khoang miệng non mềm của cô, dây dưa với cái lưỡi nhỏ thơm tho thật chặt, mãnh liệt ở trong miệng cô đùa giỡn.

“Ừm.” Diêu Hiểu Thư cảm thấy không khí trong miệng mình đều bị anh hút hết, lưỡi cực nóng liềm mạng hút vào tất cả sự ngọt ngào của cô, cùng với lưỡi cô chơi trò chơi chạy rượt, cô bị nhiệt tình của anh thiêu đốt, nhiệt độ trong cơ thể phát ra ngày càng mãnh liệt, như muốn nổ tung.

“Hiểu Thư. Hiểu Thư.” Quan Hà Châu giống như người bị lạc trên sa mạc đói khát, cố gắng hấp thu nước ngọt trong miệng cô, đó là nguồn suối ngon nhất trên đời rồi, “Em thật ngọt!”

Anh ca ngợi như vậy làm Diêu Hiểu Thư đỏ bừng cả mặt, mắt đẹp híp lại, nhìn mặt anh, a, thật là quá đẹp trai, cô tại sao lại không biết, thì ra Quan Hà Châu cũng có vẻ mặt kêu gọi như vậy?

Quan Hà Châu dán chặt vào cô, bàn tay vững vàng giữ chặt eo nhỏ, khiến thân thể mềm mại của cô dính sát vào thân thể ngang tàng bền chắc của mình, trên người cô toả ra hương thơm tựa như khiêu khích, càng không ngừng dụ dỗ cơ thể đầy dục vọng của anh.

Trời ạ, lực ảnh hưởng của cô bé này đã vượt qua nhận thức của anh rồi, anh thậm chí không có cách khống chế được mình.

“A. Ừm. . . .” Bàn tay của anh dọc theo xương sống của cô vuốt nhẹ, đưa đến cho cô từng trận run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi bật ra từng tiếng yêu kiều, “A. nóng quá. . . .”

“Ngoan, chờ một chút,. . . .” Cô không hề biết mà cứ ở trong ngực anh giãy dụa, để cho cơ thể đang căng thẳng của anh trở nên lửa dục toàn thân rồi, “Em. . . .nhất định muốn làm như vậy sao?”

Quan Hà Châu nhin không được kích động hỏi cô, anh không muốn sau này lại thấy vẻ mặt hối hận của cô, hơn nữa đây là lần đầu tiên của cô, anh không muốn tiến hành qua loa như vậy, anh muốn cho cô một ấn tượng tốt đẹp, mặc dù bây giờ cô đã say đến không nhớ được gì rồi.

“Ừm. . . .nóng quá. . . . nóng quá à. . . .” Trên người cô giống như sắp bị đốt cháy, Diêu Hiểu Thư đưa tay liều mạng lôi kéo quần áo trên người mình, cố gắng giúp mình mát hơn một chút.

“Hiểu Thư, nhìn anh.” Quan Hà Châu cố nén hạ thân đang xôn xao, hai tay nâng gương mặt cô lên, trông mắt đen nhìn chằm chằm vào cô, “Nói cho anh biết, anh là ai?”

“Hà Châu.” mắt Diêu Hiểu Thư nhìn mặt anh mấy giây, ngay sau đó cái miệng mới chậm rãi nói ra hai chữ.

“Rất tốt.” Cô biết người ôm cô là anh là được, “Hiểu Thư, nhớ, sau hôm nay, em hoàn toàn là người của anh, vĩnh viễn không được xa anh, biết không?”

Diêu Hiểu Thư đã sớm không biết mình đang làm gì chỉ có thể gật đầu, hai tay tiếp tục kéo quần áo của mình, Quan Hà Châu nhìn thấy rất hài lòng, cái cô bé này nhất định là không biết đã đồng ý với anh chuyện gì, ha ha. . . .

“Ngoan, anh tới.” Anh mặc kệ cô say hay không, qua tới hôm nay anh không cho phép cô hối hận.

Anh dịu dàng thay cô cởi nút áo, sau đó cởi quần áo ra, chỉ chốc lát quần áo trên người cô đều bị anh ném xuống giường, bộ dáng không còn gì che đậy của cô, tất cả đều lọt vào mắt Quan Hà Châu, tầm mắt từ đầu vai nõn mượt của cô dời xuống, cuối cùng dừng ở trên hai vú mềm người.

Viền tơ áo lót thật mỏng bao lại hai vú đầy đặn, mơ hồ còn có thể thấy đầu vú, không khí lạnh làm nó trong nháy mắt đứng thẳng lên, trông mắt đen của Quan Hà Châu càng trở nên thâm trầm, hô hấp dần dần dồn dập, tiếng thở dốc ở trong phòng lại nghe cực kỳ rõ ràng.

“Ừ.” Cô không biết tại sao tầm mắt Quan Hà Châu lại nóng rực như vậy, còn không biết mình nguyên nhân, bụng Diêu Hiểu Thư dâng lên một đoàn lửa nóng, ngực cũng hơi đau, “Hà Châu.khó chịu.”

Cảm giác khó chịu khác thường, khiến ột người không biết gì về tình dục như cô tìm anh cầu cứu, hoàn toàn tin tưởng anh, đôi tay Diêu Hiểu Thư vô ý ôm eo anh, dán chặt vào thân thể anh, trong cơ thể giải toả được một ít cảm giác nóng ran, phát hiện điều này, làm Diêu Hiểu Thư không chút kiên kỵ hướng người anh mà cọ sát, muốn mượn thân thể anh đuổi đi lửa nóng xa lạ trong thân thể mình.

“Hiểu Thư.chậm một chút.” Cái người ngu ngốc này có suy nghĩ một chút không hả? Thật không ngờ cô lại lớn mật như vậy ở trên người anh ma sát, quả thật là muốn lấy mạng anh mà!

Quan Hà Châu đề lại đôi tay nhỏ bé đang làm loạn của cô, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ bị cô làm cho dục hoả đốt người, anh lấy một tay nâng cằm cô lên, dịu dàng hôn môi, nhẹ nhàng mút vào.

Diêu Hiểu Thư không hài lòng anh cứ chậm rãi cọ sát như vậy, nhiệt tình hưởng ứng nụ hôn của anh, trong lúc nhất thời khiến hô hấp Quan Hà Châu có chút rối loạn, nhưng anh rất nhanh đoạt lại quyền chủ động, bỏ qua dịu dàng lúc trước, trở nên hết sức cuồng dã, càng không ngừng mút vào, nhẹ gặm môi mềm của cô.

.

Hai người đồng thời phát ra âm thanh thoả mãn.

Diêu Hiểu Thư cảm thấy đầu mình đau như muốn nổ tung, hơn nữa toàn thân lại đau nhức, giống như bị chia năm xẻ bảy.

“A, thật là đau!” Ôm lấy đầu, triệu chứng sau khi say làm cho cô nhẹ giọng rên rỉ, “Tại sao có thể như vậy?”

Cô chậm rãi mở mắt ra, nhất thời nhớ không ra đây là đâu, ngơ ngác nhìn trần nhà một lúc, đầu của cô mới có thể chuyển động bình thường.

Diêu Hiểu Thư nhớ là tối hôm qua muốn cùng Quan Hà Châu ra ngoài ăn cơm tối, nhưng cuối cùng cô lại lôi kéo anh đi mua một đồng đồ cùng rất nhiều bia, trở lại ăn mừng ngày đầu tiên bọn họ ở chung, rồi sau đó, cô hình như uống say, trong trí nhớ, cô giống như nói rất nhiều điều với Quan Hà Châu, hình như còn làm cái gì không nên làm.

Vừa nghĩ tới đó, Diêu Hiểu Thư bỗng nhiên có cảm giác toàn thân mình lạnh lạnh, giống như không có mặc quần áo.

“Không đúng, mình không có thói quen ngủ trần mà.”

Đồng thời, cô rõ ràng cảm thấy, trong phòng hình như có tiếng hít thở của người khác, thần kinh bỗng căng thẳng, từ từ quay đầu nhìn phía bên tay phải của mình, khi cô nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh thì ngay ngắn cả người.

Một lát sau.

“A.” Diêu Hiểu Thư la lớn, giống như nhìn thấy quỷ, trừng mắt nhìn người bên cạnh, âm thanh run rẩy không nói hết được một câu, “Anh. . . .anh. . . .thế nào. . . .lại ở chỗ này?”

“Em cứ nói đi?” Mặt Quan Hà Châu không thay đổi nhìn Diêu Hiểu Thư, không có tiết lộ chút tâm tư nào, nhưng tay lại nắm chặt thành quả đắm dưới chân, cho thấy tâm tình chân thật của anh giờ phút này.

“Em. . . .em. . . .không nhớ rõ.” Từ trước tới giờ lá gan của Diêu Hiểu Thư đặc biệt lớn, lúc này lại biến thành quỷ con nhát gan mười phần, không dám nhìn thẳng vào vấn đề, chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác, “Ha ha, nhất định là tối hôm qua chúng ta uống say, sau đó không cẩn thận ngủ cùng một giường rồi, chắc là không có chuyện gì đâu.”

Không biết cô là đang an ủi anh, hay là an ủi mình, Diêu Hiểu Thư cười hết sức gượng ép, ngay cả mình còn không tin cái lý do này, cô đều đã trần trụi nằm trong chăn rồi, nói bọn họ không có xảy ra chuyện gì, quỷ cũng sẽ không tin! Huống chi, chỗ kín của cô hình như có cảm giác đau đớn, cũng đủ để nói lên tất cả.

A, trời ạ!

“Chúng ta lên giường.” Quan Hà Châu không để ý đến lời nguy hiểm của cô, nhìn thẳng vào mắt cô không cho cô trốn tránh, nói thẳng, “Tối hôm qua cái gì nên làm cũng đã làm, em chẳng lẽ một chút ấn tượng cũng không nhớ? Hiểu Thư, đều là em chủ động, thật sự quên mất sao?”

Diêu Hiểu Thư bị lời nói to gan của anh làm ặt đở tới mang tai, mắc cỡ đến nỗi sắp tìm một cái hố để chui vào.

“Anh. . . .” Anh tại sao có thể nói ra hết? Cô mắt mặt chết mất!

“Thế nào, muốn lấy quên làm cớ, không chịu trách nhiệm sao?” Trong mắt Quan Hà Châu thoáng qua tia ranh mãnh, thấy bộ dáng cô khẩn trương, trong lòng dâng lên một kịch bản ác liệt hưng phấn.

“Em. . . .mới không có.” Diêu Hiểu Thư ngượng ngùng không biết nên làm thế nào cho phải, cuối cùng thẹn quá hoá giận nói. “Anh nhanh đi ra ngoài đi!” Quan Hà Châu biết có chừng có mực, bàn tay giơ lên, nhắc chân lên, thân thể trần truồng cứ thế đi xuống giường.

“A!” Diêu Hiểu Thư không ngờ anh lại to gan như vậy, trong nháy mắt nhìn thấy thân thể trần truồng của anh, liền lấy tay che mắt, lên tiếng kêu to.

“Ha ha.” Quan Hà Châu nhỏ giọng cười khê, thông thả ung dung mặc quần áo, sau khi sửa sang lại gọn gàng, mới chậm rãi đi ra khỏi phòng, nhưng lúc ở trước cửa lại ngừng lại, “Cứ từ từ, thời gian vẫn còn sớm, hôm nay muốn xin nghỉ không đi làm cũng được.”

Nghe âm thanh nhạo báng của anh, mặt Diêu Hiểu Thư đỏ bừng muốn vùi mình vào trong chăn trốn mãi.

Trời ạ, đây là cái tình huống gì đây?

“Tâm tình cậu hôm nay thật tốt!” Trong công ty An Tin, Vệ An Tin đi theo sau lưng Quan Hà Châu cùng nhau đi vào phòng làm việc, thấy khoẻ miệng bạn tốt tự nhiên lại cong lên, cũng biết tâm tình hôm nay của cậu ta không tệ.

“Chẳng lẽ cậu là con giun trong bụng tớ, biết tâm tình tớ hôm nay không tệ?” Quan Hà Châu xem thường nói, cũng không có biểu hiện ra kinh ngạc cho bạn tốt xem.

“Hắc hắc, khoẻ miệng của cậu đã tiết lộ tâm tình của cậu, không cần nói với tớ, cậu không phát hiện khoẻ môi mình gợn lên sao?” Vệ An Tin lạnh lạnh nhạo báng, ngồi xuống ghế sa lon, hai chân tùy ý đặt trên khay trà, dù bận rộn vẫn ung dung nhìn anh, “Nói nghe một chút, có chuyện gì vui hả?”

“Chuyện riêng của tớ không cần phải báo cáo với cậu.” Quan Hà Châu lạnh lùng trả lời. “Nếu không có chuyện gì, tớ cần rất nhiều báo cáo phải xem xét.”

Ngụ ý là, nếu cậu ta nhàn rỗi không có gì làm, liền đi ra ngoài, không nên quấy rầy anh!

“Này, nói thế nào chúng ta cũng là bạn tốt, nói nghe một chút đi?” Vệ An Tin không vừa lòng hét lớn.

“Không có chuyện gì.” Quan Hà Châu không khách khí chút nào cự tuyệt, “Xem ra ông chủ là cậu rất rảnh rỗi, nếu như vậy, tớ cần nghĩ một tháng, không vấn đề gì chứ?”

“Không được.” Vệ An Tin lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, như gặp chuyện xấu hoảng sợ nhìn anh, “Công ti không thể không có cậu, một ngày cũng không thể!”

Nói xong, Vệ An Tin còn giống như trúng tà, chạy lên kéo ống tay áo Quan Hà Châu, như đám con gái lắc lắc làm nũng, chọc cho Quan Hà Châu cả người nổi da gà, giống như cậu ta có bệnh truyền nhiễm, dùng sức bỏ cánh tay đang day dưa ra, lông mày nhíu chặt.

10. Chương 10

“Nói nhanh, có chuyện gì?” Tính nhẫn nại của anh, đã bị người đàn ông hay diễn trò này làm tiêu tan hết rồi.

“Tốt lắm, đã nhiều năm vậy mà một chút cảm giác cũng không có.” Vệ An Tin mãnh liệt trừng bạn tốt, “Thật không biết cha mẹ tớ sao lại xem cậu là thí sinh ứng cử chức vụ con rể nhà tớ được? Còn cô em gái kiêu căng bốc đồng của tớ nữa, vừa nhìn thấy cậu liền trở nên ngoan ngoãn không dám làm càn, ai, thật là làm người anh này khó hiểu!”

Quan Hà Châu nhìn người đàn ông đang thao thao bất tuyệt, trong mắt bắn tới tia cảnh cáo nồng đậm.

“Tớ nói liền, không có cảm giác thì thôi đi, ngay cả kiên nhẫn cũng không có.” Vệ An Tin lần nữa nhận được ánh mắt cảnh cáo bạn tốt đưa tới, “Tháng sau là sinh nhật cha tớ, ông ấy đặc biệt dặn dò muốn mời cậu đến dự tiệc sinh nhật của ông, không cho phép kiểm soát không đi.”

“Chỉ vậy thôi?” Sẽ không đơn giản vậy chứ? Một bữa tiệc sinh nhật bình thường, có quan trọng đến mức phiên người bạn tốt này chạy tới nói với anh? Về mặt Quan Hà Châu không tin.

“Được rồi, tớ thừa nhận không chỉ tham gia bữa tiệc đơn giản vậy.” Vệ An Tin bị anh nhìn chằm chằm có chút sợ hãi, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là tự khai, “Cha tớ muốn thừa dịp này thăm dò ý tứ của cậu, tác hợp đám cưới của cậu với em gái tớ.”

“Cậu không có nói cho cha cậu biết, tớ đã có bạn gái sao?” Nghe vậy lông mày Quan Hà Châu khẽ chau lại, vẻ mặt nghiêm túc.

“Nói rồi, nhưng cha tớ không quan tâm, còn nói là, bây giờ người trẻ tuổi nào không quen một đồng bạn gái, chỉ cần chưa kết hôn thì vẫn còn có cơ hội, mà nếu có lỡ kết hôn cũng có thể ly hôn, cậu nói đi, cha tớ nói một đồng thứ, tớ làm sao phản bác đây?” Vệ An Tin chỉ cần nghĩ đến chuyện ngày hôm đó vẫn bực mình, anh tận tình khuyên bảo hơn nửa ngày, mà cha anh cũng không thèm nghe một tiếng!

Quan Hà Châu trầm mặc một lát, mới lạnh nhạt mở miệng nói : “Được rồi, tớ biết rồi.”

“Cậu sẽ đi chứ?” Vệ An Tin không yên lòng nhìn anh.

“Yên tâm, tớ sẽ đi, bây giờ cậu về phòng làm việc của cậu được chưa?” Quan Hà Châu không khách khí đuổi ông chủ của mình ra ngoài.

“Hắc hắc, tớ đi ngay.” Người này thật là, một chút tình cảm và thể diện cũng không chừa cho anh, người nào không biết còn tưởng cậu ta mới là ông chủ đó.

Quan Hà Châu mời anh đi ra cửa, sau đó ở trước mặt anh, không chút khách khí đóng lại cửa phòng làm việc của mình, đem cái miệng đang mở lớn, vẽ mặt kinh ngạc của người nào đó ngăn ở ngoài cửa. . . .

Buổi tối, Quan Hà Châu về nhà đem yêu cầu của mình nói cho Diêu Hiểu Thư, lập tức bị cô cự tuyệt.

“Không cần, em tại sao phải cùng anh đi tham gia bữa tiệc đó?” Diêu Hiểu Thư chỉ cần nghĩ tới sẽ gặp những người có tiền, sau đó cùng bọn họ dùng những lời nói dối trá trò chuyện liền cảm thấy buồn ói.

“Anh là thông báo cho em, chứ không phải hỏi ý kiến em.” Quan Hà Châu thanh minh ý tứ trong lời nói của mình.

“Này, Quan Hà Châu, anh không phân rõ phải trái!” Diêu Hiểu Thư bắt mắt trừng mắt nhìn anh, cảm giận nói : “Em cũng có tự do, anh không thể ép buộc em.”

“Hiểu Thư, em là bạn gái của anh phải không?” Anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, giống như không có đem sự kháng nghị của cô để trong mắt.

“Chỉ là tạm thời.” Diêu Hiểu Thư cắn chặt răng nói với anh, vẻ mặt còn xuất hiện một tia hài lòng, cô muốn nhìn xem anh có thể làm gì?

“Vậy là em muốn anh đi tìm cha Diêu, mẹ Diêu thảo luận vấn đề tạm thời hay không tạm thời sao?” Quan Hà Châu nâng lên nụ cười tà ác, “Huống chi, chúng ta là một đôi “tạm thời” đã lên giường với nhau, em dám nói sao?”

Uy hiếp, đây tuyệt đối là uy hiếp trắng trợn! Diêu Hiểu Thư trừng to mắt, không dám tin nhìn anh, cô quen Quan Hà Châu lâu như vậy, tại sao không biết được anh vậy mà uy hiếp cô? Hơn nữa còn lấy khuôn mặt tươi cười nói ra những lời đó, thật là người ta bất ngờ mà!

Chẳng lẽ cô hiểu anh quá ít rồi, hay là Quan Hà Châu lúc trước cô biết, căn bản không phải là bản chất thật sự của anh?

“Làm sao anh có thể như vậy?” Diêu Hiểu Thư giận đến đỏ bừng mặt, người này thế nhưng lại đối với cô, quá ghê tởm!

“Hiểu Thư, anh cũng cần bạn gái, em sẽ không vì chuyện này mà keo kiệt chứ?” Quan Hà Châu lơ là bộ dáng tức giận của cô, nói thẳng. “Vậy là em sợ tham gia bữa tiệc sao?”

“Ai nói em sợ, không phải chỉ là một bữa tiệc thôi sao, có gì phải sợ?” Cái mà Diêu Hiểu Thư không chịu được nhất chính là kích thích, “Em Diêu Hiểu Thư đã sợ cái gì chưa? Đi thì đi.”

Trong đôi mắt cách trông kính của Quan Hà Châu lộ ra tia sáng hài lòng, cho nên anh mới nói, người thiếu đầu óc là người dễ dàng đối phó nhất, bởi vì căn bản không cần hao phí trí đầu óc để thực hiện, cô bé trước mặt chính là ví dụ tốt nhất, đối với cô, Quan Hà Châu anh chỉ cần dùng một chút thủ đoạn nho nhỏ là được rồi.

Chỉ là, chuyện này đương nhiên không thể để cho cô phát hiện được, nếu không với tính tình của cô nhất định sẽ đem anh ăn tươi nuốt sống, ha ha.

Cứ như vậy, Diêu Hiểu Thư ngoan ngoãn đồng ý đảm đương vai trò bạn gái Quan Hà Châu, đi tham gia bữa tiệc tháng sau tổ chức, hơn nữa cái gì cũng không biết, vai nam chính còn mang theo cô, cái người được gọi là bạn gái đi cùng, thật là quá ngoạn mục mà!

Một tháng sau, trong khu nhà cao cấp của Vệ gia mọi thứ đều thay đổi, toàn bộ đại sảnh được chiếu sáng bằng ánh đèn sáng chói cùng với tiếng nhạc du dương, khắp nơi đều là tuấn nam mỹ nữ trang phục hoa lệ.

Diêu Hiểu Thư kéo Quan Hà Châu dưới sự hướng dẫn của người giúp việc đi vào, từ từ đi vào nơi này đối với Diêu Hiểu Thư mà nói giống như đi vào kỉ nguyên thế giới, cô cảm thấy có chút khẩn trương, không tự chủ nắm chặt cánh tay anh.

Giống như là biết sự lo lắng và khẩn trương của cô, Quan Hà Châu nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng ở trên tay cô vỗ vỗ, âm thanh dịu dàng khác thường, “Không cần khẩn trương, có anh ở đây.”

Một câu nói ngắn ngủi, giống như thuốc an thần, khiến Diêu Hiểu Thư bớt lo lắng, tâm cũng bình tĩnh lại, khẽ ngẩng đầu đón ánh mắt anh, đối với anh cười yếu ớt.

Hôm nay Quan Hà Châu cực kỳ đẹp trai, ít nhất ở trong mắt Diêu Hiểu Thư là như vậy, không biết có phải hay không ngày thường cô quá ít chú ý đến anh rồi, hôm nay là lần đầu tiên Diêu Hiểu Thư cẩn thận quan sát người đàn ông mình quen biết 26 năm.

Một thân quần áo màu đen kinh điển mặc trên người anh lại đặc biệt đẹp mắt, đặc biệt có ý vị, một đôi kính chặn lại đôi mắt sắc bén, làm cho người ta lầm tưởng anh là người ôn hoà lễ độ, có lúc cô thật không hiểu anh đang nghĩ gì, rõ ràng cận không nhiều độ lắm, nhưng cố tình muốn đeo mắt kiếng, chỉ có lúc ở nhà mới đem mắt kiếng bỏ xuống.

Diêu Hiểu Thư đã từng tò mò hỏi anh vấn đề này, ai ngờ anh thế nhưng trả lời một đáp án làm cho người ta học máu, nói là làm như vậy để lừa gạt người khác.

Đây là cái đáp án lộn xộn lung tung gì vậy, thật sự coi cô là đứa trẻ chưa đủ tuổi sao? hừ. . .

“Thế nào?” Nghiêng đầu nhìn thấy bộ dáng cau mày tức giận của cô, Quan Hà Châu không biết đầu óc cô lại trôi dạt tới nơi nào rồi.

“Hừ, không có việc gì.” Diêu Hiểu Thư bởi vì nghĩ đến chuyện trước kia mà cảm thấy khó chịu.

Hà Châu muốn mở miệng nói điều gì, liền phát hiện một người đàn ông ăn mặc lộng lẫy, đang hướng bên này đi tới, vì vậy liền thôi.

“Cậu đã đến rồi, tớ còn tưởng cậu cho tớ leo cây, không tới.” Vệ An Tin một thân tây trang chói mắt, cười nói với bạn tốt, đôi mắt tinh tường phát hiện trên cánh tay anh ta kéo theo một cánh tay mảnh khảnh trắng nõn, thuận thế liền nhìn. . .

Oa, thật là không tin được, anh ta chưa bao giờ công khai bạn gái, cũng chưa từng làm ra xì căng đan nào, lại đem một cô gái tới tham gia tiệc sinh nhật của cha anh, ai, xem ra thái độ của bạn tốt rất kiên quyết!

“Vị này, không phải là vị thanh mai trúc mã kia chứ?” Vệ An Tin không cần nghĩ cũng biết, trên đời này cũng chỉ có vị thanh mai trúc mã kia của bạn tốt, có thể làm cho anh ta cam nguyện dâng lên mọi thứ.

“Diêu Hiểu Thư.” Quan Hà Châu không trả lời vấn đề cậu ta, trực tiếp giới thiệu, sau đó lại chỉ vào anh nói với Diêu Hiểu Thư, “Ông chủ của anh, Vệ An Tin.”

“Cũng là bạn học thời đại học kiêm bạn tốt.” Vệ An Tin không vừa lòng lời giới thiệu có chút xa lánh của bạn tốt, cười hì hì bổ sung, “Diêu tiểu thư, hân hạnh được gặp em, anh cho tới bây giờ cũng chưa thấy anh ta mang bạn gái xuất hiện bao giờ, em là người đầu tiên đó!”

“Chào anh.” Diêu Hiểu Thư nhìn người đàn ông trước mặt, nhưng ánh mắt lại hết sức nghiêm túc, mỉm cười gật đầu chào anh.

“Thân là chủ nhà, cậu chắc là rất bận rộn, không cần tiếp đãi chúng tôi.” Ý tứ trong lời nói của Quan Hà Châu là “cậu có thể lẩn”.

Vệ An Tin làm sao không biết bạn tốt đang uyển chuyển đuổi người, không vừa ý nói, “Hiểu Thư, tối nay vui chơi hết mình, ăn thật ngon nghe.” Nói xong, còn đặc biệt nháy mắt với cô, giống như muốn chọc giận thừng giâm chưa từng lên men trước mặt, lúc này mới vẫy vẫy tay rời đi.

Diêu Hiểu Thư còn đang kinh ngạc, câu trước còn là Diêu tiểu thư, thế nào xuống dưới liền thành Hiểu Thư đây? Cô cùng anh hình như không quen thuộc lắm phải không? Còn nữa, anh trước khi đi mãnh liệt nháy mắt với cô làm gì?

“Hà Châu.” Diêu Hiểu Thư kêu người bên cạnh, “Người bạn tốt kiêm ông chủ của anh mắt có vấn đề phải không, chứ làm sao mà nháy mắt không ngừng vậy? Anh tốt nhất nên nói với anh ta, để anh ta đi khám mắt một lần, gần đây có nhiều người bị bệnh về mắt cũng không biết, công ty của em tuần trước cũng có một người như vậy, luôn nháy mắt nháy mắt không ngừng. ”

Quan Hà Châu cúi đầu nhìn bộ dáng bình tĩnh của cô, không nhịn được muốn cười lên tiếng, vốn còn đang bực mình chuyện bạn tốt quá mức thân thiết với cô, trong nháy mắt trở lại bình thường, trời ạ, cô gái này ngu ngốc như vậy làm sao an toàn sống đến bây giờ?

“Yên tâm, anh sẽ nói với cậu ta.” Anh nhịn cười, làm bộ dáng nghiêm túc giống cô.

Anh nên sớm biết cái cô bé thiếu đầu óc này, làm sao mà nhìn ra được ánh mắt của Vệ An Đình bảnh bao đây? Ha ha, anh đánh giá cô quá cao rồi, hại anh một lần ăn dấm chua.

“Đi, đi ăn một chút.” Cô là người dễ dàng đói bụng, hướng chi bữa tối còn chưa kịp ăn, phải cùng anh tới dự tiệc rồi, “Bên kia nhất định có rất nhiều thức ăn ngon.”

Vừa nghe có thức ăn ngon, ánh mắt Diêu Hiểu Thư lập tức sáng bừng.

“Oa, thật nhiều đồ ăn.” Cô không thể chờ đợi vội cầm lên đĩa ăn, bắt đầu tấn công, “Quả nhiên là người có tiền, anh xem thức ăn đẹp mắt như vậy, chỉ là nhìn cũng chảy nước miếng rồi, a, thức ăn ngon thức ăn ngon chị tới đây.”

Quan Hà Châu ghét xã giao, trừ phi bắt buộc, bằng không anh sẽ không tham gia loại tiệc thế này, chỉ là, nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, khoẻ miệng của anh cũng nâng lên, vốn còn lo lắng cô không được tự nhiên, không ngờ năng lực thích ứng của cô mạnh như vậy.

“Chậm một chút, không ai giành ăn với em.” Đưa tầm mắt nhìn xung quanh, người trong đại sảnh đều nói chuyện với nhau, nếu không phải là đi đứt lót nhân vật chính hôm nay, thì là những cô gái lấy giảm cân làm thú vui, sẽ không đụng tới những thức ăn này.

“Ừm, ăn thật ngon nha.” Diêu Hiểu Thư mãnh liệt nhét thức ăn vào miệng, giống như quỷ chết đói, làm Quan Hà Châu thật hết cách.

“Trời ạ, tên ăn xin này sao ở đây?” Một giọng nữ bén nhọn chói tai từ phía sau họ vang lên, trong giọng nói tràn đầy chán ghét, khiến chân mày Quan Hà Châu nhíu lại.

Anh chậm rãi xoay người, nhìn vị mỹ nữ miệng toàn lời nói ác độc, Vệ An Đình.

“Quan đại ca, anh đến rồi!” Về mặt Vệ An Đình vốn còn chán ghét, vừa nhìn thấy người xoay lại là Quan Hà Châu, lập tức giống như ong mật nhìn thấy hoa, nhào tới.

Quan Hà Châu nhẹ nhàng tránh sang một bên, tránh thoát cái ôm của cô gái này, về mặt bình tĩnh mà lẽ độ, “Vệ tiểu thư, chào cô.”

“Quan đại ca, gọi em là An Đình đi. . . , chúng ta quen biết lâu như vậy, không cần khách sáo.” Vệ An Đình mặc bộ trang phục màu vàng kim, cất xén cẩn thận đem vóc người có lỗi có lỗi của cô đều phơi bày, làm cho tất cả đàn ông ở đây đều nhìn chăm chăm.

Trừ Quan Hà Châu.

Nhưng mà, Vệ An Đình lại cố tình thích cái người đàn ông lạnh lùng đó, anh càng cự tuyệt, cô càng muốn chinh phục anh, trên thế giới này, không có người đàn ông nào mà Vệ An Đình cô không chinh phục được.

Vệ An Đình thấy Quan Hà Châu ngoảnh mặt làm ngơ, còn đi tới bên cô gái bị mình gọi là tên ăn xin, dịu dàng lau mảnh vụn ở khoẻ miệng cô ta, không vui hỏi, “Cô là ai?”

“Hà Châu?” Diêu Hiểu Thư nhìn cô gái vừa chạy đến, bộ dáng quen thuộc cùng Hà Châu nói chuyện.

“Vệ tiểu thư là em gái Vệ An Đình.” Quan Hà Châu giải thích đơn giản. “Ăn no chưa?”

“No rồi.” Đang ăn nhiều như vậy, Diêu Hiểu Thư không biết mình bị làm sao, nhìn thấy Vệ An Đình từ đâu chạy tới la lớn với cô không chút khách khí, sau đó ân cần theo sát nói chuyện với Quan Hà Châu, khẩu vị liên biến mất.

“Ăn nhiều như vậy có thể không no sao?” Vệ An Đình cực kỳ khó chịu Quan Hà Châu không thèm nhìn đến mình, còn đối đãi thân mật với cô gái khác, lòng không được mát lạnh giễu cợt nói, “Thật là một chút lễ nghi cũng không có, như quỷ chết đói, cũng không sợ làm trò cười cho người khác.”

“Ở đây bày nhiều đồ ăn như vậy, không phải cho người ta ăn sao?” Diêu Hiểu Thư vẻ mặt không hiểu hỏi, “Chẳng lẽ chỉ là bày cho đẹp mắt?”

11. Chương 11

Người có tiền thật là kỳ lạ, chuẩn bị nhiều thức ăn đẹp mắt như vậy, người ta muốn ăn lại không cho ăn, muốn người tới tham gia bữa tiệc này chết đói sao?

“Cô. . .” Vệ An Đình bị Diêu Hiểu Thư chất vấn không trả lời được một câu, quay đầu nhìn Quan Hà Châu gắt giọng, “Quan đại ca, cái cô gái từ trên trời rơi xuống này là gì của anh? Tại sao lại đi với anh?”

Tức chết đi được, cô gái này lại dám ở ngay trước mặt Quan Hà Châu chằm chọc cô!

“Vệ tiểu thư, cô ấy là bạn gái tôi, Diêu Hiểu Thư.” Quan Hà Châu nhẹ giọng nói ra, chính thức giới thiệu Diêu Hiểu Thư cho cô, cũng muốn mượn cơ hội này bỏ đi cái cô gái được chiều chuộng đâm ra ảo tưởng không thực tế này.

Cái cô Vệ tiểu thư này, cho tới bây giờ đều không phải là thức ăn của anh!

“Bạn gái?” Vệ An Đình không để ý dáng vẻ đại tiểu thư mà la to, trong tiếng nhạc du dương có vẻ cực kỳ đột ngột, tầm mắt của tất cả mọi người đều nhìn về nơi này.

“Anh bao giờ thì có bạn gái, làm sao anh có thể có bạn gái?” Vệ An Đình tuy hứng thành quen, mặc kệ người khác chú ý hay không, chỉ lo lớn tiếng chất vấn Quan Hà Châu.

Ở cách đó không xa cha Vệ và Vệ An Tin nhìn thấy tình huống này, lập tức cất bước đi tới.

“An Đình, có chuyện gì xảy ra?” Cha Vệ cau mày nhìn con gái, “La lớn như vậy, còn ra thể thống gì?”

“Cha!” Vệ An Đình thấy cha mình nghiêm mặt, liền giậm chân, khoác cánh tay của ông làm nũng, nói. “Cha, Quan đại ca có bạn gái, thậm chí tối nay còn mang cô ta đi cùng!”

Cha Vệ nghe vậy, con mắt lạnh lợi nhìn Quan Hà Châu, ngay sau đó nhìn qua người bên cạnh anh Diêu Hiểu Thư.

“Hà Châu, cô ấy là bạn gái con sao? Sao không giới thiệu với bác một chút?” Cha Vệ dù sao cũng đã gặp qua các trường hợp lớn, sắc mặt không toát ra tâm tình khác thường nào, cười hoà ái dễ gần.

“Bác Vệ, cô ấy là bạn gái con, Diêu Hiểu Thư.” Quan Hà Châu cố gắng nhịn xuống lửa giận trong lòng, đối với thái độ vô lễ vừa rồi của Vệ An Đình cũng tạm thời không đề cập đến, theo lời nói của bác Vệ, bình tĩnh tự nhiên mà giới thiệu, “Hiểu Thư, vị này là đồng sự trưởng Vệ, bữa tiệc tối nay chính là sinh nhật của bác ấy.”

“Đồng sự trưởng Vệ, bác khoẻ chứ, chúc bác sinh nhật vui vẻ!” Giờ phút này Diêu Hiểu Thư có ngu đi nữa cũng nhìn ra sống ngầm mãnh liệt, lễ phép chúc phúc chủ nhân của bữa tiệc.

“Cám ơn Diêu tiểu thư, không ngờ bạn gái Hà Châu lại thanh tú như vậy.” Cha Vệ khách sáo lên tiếng, “Mới vừa rồi con gái bác có hơi thất lễ, hi vọng Diêu tiểu thư không để trong lòng.”

Diêu Hiểu Thư nhắm mắt nâng lên nụ cười gượng ép, thật sự không biết phải làm thế nào, chỉ có thể mỉm cười ứng phó!

“Bác Vệ, đây là quà tặng bác, hi vọng bác thích.” Quan Hà Châu lấy một hộp quà nhỏ tinh xảo đưa cho cha Vệ, “Lần nữa chúc bác sinh nhật vui vẻ, chúng con về trước.”

Nơi này, anh một chút cũng không muốn ở lại, chỉ hy vọng nhanh một chút đưa quà tặng, sau đó đi về.

“Tại sao lại về? Nhất định phải cùng bác uống vài ly mới có thể về.” Cha Vệ nhìn thấy Quan Hà Châu nén lửa giận, vội vàng khuyên, “Coi như nể tình hôm nay là sinh nhật bác, không cần giận An Đình.”

“Quan đại ca, không cho phép anh về!” Vệ An Đình vừa nghe, liền nóng nảy, nếu anh về, vậy còn cái gì để cô đùa giỡn?

Tròng mắt đen của Quan Hà Châu trầm xuống, cả người mơ hồ đều tản ra lửa giận, mệnh lệnh của Vệ An Đình, làm cho phép tắc lịch sự của anh biến mất không còn.

Cha Vệ và Vệ An Tin nhảy bén cảm thấy anh ảm đạm lửa giận, liền đồng thời khuyên bảo anh.

“Hà Châu, An Đình tuy hứng không hiểu chuyện, con không cần chấp nhất với nó.” Cha Vệ cười nói với anh, sau đó quay đầu nhìn con gái tức giận nói, “Không cho tùy hứng, còn không mau xin lỗi Quan đại ca!”

“Hắc, người anh em, nể tình tứ, không cần cùng em gái không hiểu chuyện của tứ so đo.” Vệ An Tin thật sự sợ người anh em này nóng giận sẽ nghĩ làm, vội vàng chuyển sang Diêu Hiểu Thư bên cạnh, lấy giọng nói và bộ dáng đáng thương năn nỉ cô, “Diêu tiểu thư, em tha thứ cho em gái anh mới vừa rồi vô lý, không cần để trong lòng, được không?”

Bị nhắc tên Diêu Hiểu Thư nhìn vẻ mặt ai oán của anh ta, cảm thấy hình như vừa rồi mình chẳng làm gì hết, tại sao giống như trở thành đại ác nhân.

“Diêu tiểu thư, nể tình hôm nay là sinh nhật bác, mặc kệ thế nào cũng uống một ly được không?”

Cha Vệ cuối cùng cũng hiểu địa vị của cô gái này trong lòng Quan Hà Châu, mặt lạnh của tên nhóc kia tắt cả đều bởi vì cô gái này mà xuất hiện.

“Không nên như vậy.” Diêu Hiểu Thư so với người khác càng dễ mềm lòng hơn, thấy người lớn hạ mình nói chuyện với mình, bị dọa đến khoát tay nói, “Đồng sự trưởng Vệ, bác đừng nói như vậy, chúng con sẽ ở lại, bác không cần lo lắng.”

Quan Hà Châu liếc cô một cái, cô gái ngu ngốc này lại đồng ý ở trong ổ sói một lát nữa, thật là không biết sống chết.

“Hà Châu, chúng ta ở thêm một lát, được không?” Diêu Hiểu Thư lấy cùi chỏ lặng lẽ đụng đụng người đàn ông nghiêm túc bên cạnh, ý bảo anh đồng ý.

“Hừ.” Người nào đó không cam tâm tình nguyện mà đáp lại bằng đường lỗ mũi.

“Tốt lắm, hai người ở chỗ này chơi thật tốt nghe, cần gì thì gọi phục vụ.” Vệ An Tin cười nói với Diêu Hiểu Thư, anh cũng không dám nhìn cặp mắt đủ để bắn chết người khác của bạn tốt.

Nói xong, Vệ An Tin ý bảo cha mình rời đi, thuận tiện đem theo cô em gái tùy hứng vô ý của mình, tránh cho ở chỗ này tiếp tục mất mặt xấu hổ.

“Anh, em không muốn đi.” Vệ An Đình cố gắng giằng giằng, muốn tránh anh hai bắt tay mình.

“Còn chưa đủ xấu hổ sao?” Vệ An Tin thật là không chịu nổi cô em gái không có mắt, nếu cô không phải là em mình, anh muốn mặc kệ cô.

“Em xấu hổ bao giờ?” Vệ An Đình không phục hét lớn, như lời nói của mình không có sai bao giờ.

“Hành động và lời nói của em bây giờ, liền đủ để nhà họ Vệ chúng ta mất thể diện rồi!” Vệ An Tin hạ thấp giọng quát em gái mình, ở nơi này anh không muốn làm chuyện cười cho người khác.

“Cha, cha xem anh hai. . . nói con như vậy.” Vệ An Đình chuyển sang cha mình, bĩu môi làm nũng, ăn vạ.

“Anh con nói không sai.” Về mặt cha Vệ cũng chuyển thành nghiêm túc, “Thân là tiểu thư nhà họ Vệ, lại ở trước mặt mọi người không để ý đến lời nói, còn lớn tiếng la hét, thật sự không còn gì để nói, tóm lại, Quan Hà Châu coi như xong, con không cần lo nữa, cha sẽ giúp con tìm người chồng thích hợp, nhưng bây giờ, phải học cho tốt lễ nghi!”

Nói xong, cha Vệ liền đi lại chỗ bằng hữu của mình.

“Cha.” Vệ An Đình buồn bã nhìn bóng lưng cha mình đi xa.

“Tốt lắm, ở chỗ này ngoan ngoãn đợi, không được đi đâu!” Vệ An Tin nhắc nhở em gái, không cho cô đi quậy phá nữa.

Sau đó, cũng đi tới nơi khác, cố gắng hết sức đóng vai chủ nhà tận tình. . . .

Gia đình họ Vệ vừa rời đi, Diêu Hiểu Thư lập tức nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, trong mắt tất cả đều là nghi vấn, muốn nói lại thôi.

“Thế nào?” Quan Hà Châu rất khó coi thường đôi mắt bồ câu đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Hà Châu, Vệ tiên sinh không phải ông chủ của anh sao? Thế nào thấy, anh ấy hình như rất sợ anh?” Diêu Hiểu Thư nghĩ không ra, đường đường là một ông chủ lớn lại lo lắng một nhân viên nhỏ bé có muốn về hay không, “Hơn nữa, đồng sự trưởng Vệ cũng rất sợ anh sẽ đi, thật là kỳ lạ.”

“Có sao? Em nghĩ quá nhiều rồi?” Quan Hà Châu lạnh nhạt nói, xem như cô nhìn nhầm.

Đương nhiên là khẩn trương, Vệ An Tin hiểu tính tình của anh, nếu chọc giận anh, anh sẽ từ chức không làm nữa, mà nếu anh không làm, công ti đó phải do một mình anh ta chống đỡ, chuyện này so với chuyện giết anh ta còn tàn khốc hơn; về phần đồng sự trưởng Vệ khẩn trương, chắc là cùng chuyện công ti cha anh gần đây đầu tư có liên quan, những lời này Quan Hà Châu cũng chỉ len lén nghĩ trong lòng, chuyện phức tạp không thích hợp với đầu óc đơn giản của Diêu Hiểu Thư.

“Em đâu có nghĩ nhiều? Rõ ràng chính là như vậy.” Diêu Hiểu Thư bĩu môi không thuận theo nói, “Là anh nguy hiểm thì có!”

“Ở đây còn rất nhiều thức ăn ngon, thật không muốn ăn?” Quan Hà Châu vội vàng nói sang chuyện khác.

“Hừ, không ăn!” Diêu Hiểu Thư tức giận liếc anh, trong lời nói nồng đậm oán khí mà chính cô cũng không biết, “Vệ tiểu thư vừa rồi hình như thích anh phải không?”

“Hả?” Quan Hà Châu nhạy cảm cảm thấy sự khác thường của cô, khoé miệng không để lộ dấu vết nâng lên, “Con mắt nào của em thấy cô ta thích anh?”

“Hai con mắt em đều thấy!” Diêu Hiểu Thư tính tình trẻ con dùng lực chỉ cặp mắt của mình, tức giận trả lời.

Cô không biết mình rốt cuộc đang giận cái gì, chính là cảm giác trước ngực có một cơn tức không có chỗ phát tiết, thật là cực kỳ không hiểu!

Quan Hà Châu thấy thế, không nhịn được cười khẽ một tiếng, cô bé ngốc nghếch này thật là quá đáng yêu, xem ra cô chậm chạp cũng không phải là hết thuốc chữa, cuối cùng cũng làm cô nể mặt tư vị chua xót mang theo lửa giận rồi.

“Anh. . . . cười cái gì?” Diêu Hiểu Thư nhìn bộ dáng anh cười ra tiếng, mặt không tự chủ được đỏ lên, âm thanh nói chuyện hơi run rẩy.

Đáng chết, cô rốt cuộc đang khẩn trương cái gì, lời nói làm sao lại phát run đây?

“Anh vui mừng, cho nên cười thôi.” Nụ cười Quan Hà Châu vẫn như cũ, hình như gương mặt ám khí lúc trước là người khác tưởng tượng ra, biến mất không thấy bóng dáng.

“Hừ, vui mừng cái gì, vui mừng vì vị thiên kim tiểu thư kia thích anh sao?” Diêu Hiểu Thư tức giận nói, vừa nghĩ tới chuyện đó anh mới cười, tâm tình càng buồn bực.

“Em nghĩ bây giờ đó?” Nha đầu ngốc, đầu óc thế nào còn không thông suốt?

“Không phải sao?” Diêu Hiểu Thư trợn to mắt nhìn anh.

“Không phải.” Quan Hà Châu không chút do dự trả lời cô.

“Vậy sao lại cười?” Cô vẫn không nhịn được tò mò hỏi tới.

“Tự em nghĩ đi.” Quan Hà Châu bất đắc dĩ bỏ xuống câu nói này, liền ngậm miệng không nói chuyện, cô gái ngu ngốc này lại còn không hiểu lý do anh vui mừng, anh đã nói cô giác ngộ quá ít mà, vậy là “kế hoạch lấy vợ” của anh chưa thành công rồi.

“Hừ, cố làm ra vẻ huyền bí!” Diêu Hiểu Thư nhìn anh xì mũi coi thường, người thông minh thích nói chuyện bí hiểm, làm cho người ta nghe không hiểu.

“Diêu Hiểu Thư?”

Đang ở thời điểm Diêu Hiểu Thư âm thầm oán trách Quan Hà Châu, sau lưng cô đột nhiên truyền tới giọng nữ kinh ngạc, cô tò mò xoay người, muốn nhìn một chút xem ở đây ai sẽ biết cô.

“Ly Ly?” Diêu Hiểu Thư kinh ngạc nhìn vị mỹ nữ đầy son phấn trước mặt, một bộ áo đầm dạ hội, “Trời ạ, cậu sao lại ở đây?”

Nếu không phải xem quen bộ dáng cô ấy hoá trang, Diêu Hiểu Thư thiếu chút nữa không nhận ra, vị mỹ nữ xinh đẹp trước mắt này chính là Vu Ly Ly rồi.

“Câu này tớ cũng muốn hỏi, làm sao cậu biết chỗ này?” Khoé mắt Vu Ly Ly nhảy lên, giọng nói cao ngạo, “Đây chính là bữa tiệc của người thượng lưu, làm sao cậu vào được?”

Vu Ly Ly nhìn Diêu Hiểu Thư một cái, ánh mắt tinh tường phát hiện trên người cô là bộ váy thời trang năm nay, giá tiền cũng không rẻ! Cái váy kia cô ở trên tạp chí đã từng thấy, nhưng không có tiền mua, kim chủ cô vừa tìm được lại là một lão già, bây giờ nhìn thấy cái váy cô muốn mặc ở trên người cô ghét nhất, trong lòng liền buồn bực.

“Váy trên người cậu không phải là hàng nhái chứ?” Âm thanh cô nâng cao, lạnh lạnh như mấy bà thím ngoài chợ, trong mắt tràn đầy ghen tị.

“Trên người Hiểu Thư chưa bao giờ mặc những thứ đó.” Giọng nói trầm thấp mà hàm chứa tức giận ở sau lưng Diêu Hiểu Thư vang lên, “Hơn nữa tôi cũng không cho phép cô ấy mặc những chất liệu đó!”

Vu Ly Ly lúc này mới phát hiện, đứng sau Diêu Hiểu Thư là một người đàn ông đẹp trai phong độ, trong nháy mắt bị anh cả người tản ra phong cách bình tĩnh tóm chặt.

“Ha ha, em chỉ giận thôi, Hiểu Thư, cậu không giận chứ?” Vu Ly Ly lập tức thay thành bộ dáng chị em tốt, thân mật nói chuyện với Diêu Hiểu Thư.

“A, sẽ không.” Diêu Hiểu Thư vẫn còn không hiểu chuyện ra sao, không biết bạn tốt vì sao lập tức thay đổi bộ dáng.

“Hiểu Thư, không giới thiệu vị tiên sinh này cho tớ biết một chút sao?” Vu Ly Ly lớn mật đem tầm mắt rơi trên người Quan Hà Châu, không khách khí chút nào lấy ánh mắt trêu đùa anh.

“A, anh ấy là Quan Hà Châu.” Diêu Hiểu Thư phát hiện, cô rất ghét bạn tốt dùng nét mặt cười như không cười nhìn chằm chằm anh, “Hà Châu, cô ấy là bạn tốt của em, Vu Ly Ly.”

“Nha, anh chính là thanh mai trúc mã của cậu ấy sao?” Vu Ly Ly âm thầm kinh ngạc, không ngờ thanh mai trúc mã của Diêu Hiểu Thư lại là nam nhân ưu tú như vậy, cô còn tưởng rằng vị thanh mai trúc mã kia ngu ngốc giống như Diêu Hiểu Thư, người đàn ông không có đầu óc, nếu không sao lại cho Diêu Hiểu Thư mượn tiền không ngừng, còn giúp cô ta dọn dẹp cục diện rối rắm.

Xem ra là cô ta không ra gì, cái người Quan Hà Châu này nhìn là biết không phải người đàn ông bình thường rồi, trước tiên không nói đến khí chất của anh ta, chỉ cần nhìn quần áo đang mặc trên người cùng đồng hồ đeo trên tay là cũng biết giá trị con người anh ta bất phàm rồi.

12. Chương 12

“Quan tiên sinh, xin chào, em tên là Vu Ly Ly, gọi em là Ly Ly là được rồi.” Vu Ly Ly nở nụ cười tự nhận là rất mê hoặc, lẳng lơ nhìn Quan Hà Châu.

Quan Hà Châu xem như không thấy bộ dáng khêu gợi của cô, vẻ mặt lạnh lùng như khối băng, không có nhiệt độ.

“Ly Ly, cậu được mời tới dự tiệc sinh nhật của đồng sự trưởng Vệ sao?” Diêu Hiểu Thư tò mò thuận miệng hỏi.

Về mặt Vu Ly Ly biến đổi, khôi phục lại bình thường, “Đúng rồi, tớ đi cùng ông chủ, cậu thì sao?”

Dưới đáy lòng Vu Ly Ly thầm nguyên rửa trăm ngàn lần, cô làm sao có thể nói với Diêu Hiểu Thư, mình đi cùng kim chủ hiện tại? Nhìn thấy bộ dáng hạnh phúc của Diêu Hiểu Thư, Vu Ly Ly thật là hận!

“Tớ đi cùng Hà Châu, Vệ tiên sinh là ông chủ công ti Hà Châu, cho nên mời chúng tớ tới.” Diêu Hiểu Thư còn không hiểu, cho nên khờ dại vui mừng vì ở chỗ này gặp được bạn tốt.

“Vệ tiên sinh?” Vu Ly Ly nghe nói thế, liền lớn gan suy đoán, “Con trai của đồng sự trưởng Vệ sao?”

“Đúng vậy.” Diêu Hiểu Thư cười gật đầu một cái, “Ly Ly, cậu biết anh ấy sao?”

“Ha ha, tớ làm sao có cơ hội gặp nhân vật lớn như vậy?” Trong lòng Vu Ly Ly thở dốc vì kinh ngạc, Quan Hà Châu là nhân viên công ti Vệ An Tin, hơn nữa còn được mời tới dự tiệc, có thể thấy được anh nhất định không phải nhân viên bình thường.

Vu Ly Ly đã từng nghe kim chủ của mình nói về Vệ thiếu gia, tốt nghiệp đại học không có đi làm, ngược lại mở ra công ti Vệ An, hơn nữa năm ngoái liền có danh có vị, tất cả công lao đều thuộc về đối tác của Vệ thiếu gia, chẳng lẽ Quan Hà Châu chính là người đối tác đó? Vu Ly Ly ở trong lòng suy đoán, càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn.

“Nghe nói công ti của Vệ thiếu gia có một vị kế toán ưu tú, như vậy Quan tiên sinh là vị kế toán đó phải không?” Vu Ly Ly nói bóng nói gió.

“Ly Ly, cậu thật lợi hại, tớ còn chưa nói Hà Châu làm kế toán, cậu đã đoán được rồi.” Diêu Hiểu Thư ngu ngốc nhìn không ra ý đồ với Quan Hà Châu của bạn tốt.

Nhưng Quan Hà Châu là người thế nào? Cùng anh đùa giỡn tâm cơ, thật là không biết tự lượng sức mình, chưa từng nghe có người dám cùng lão hồ ly đùa giỡn, không phải là múa rìu qua mắt thợ sao?

“Chỉ là đi làm bình thường thôi.” Quan Hà Châu ôn hoà nói.

“Có thể được Vệ thiếu gia ưu ái, chắc hẳn Quan tiên sinh rất được trọng dụng!” Vu Ly Ly cười hết sức yêu kiều, mắt đẹp thỉnh thoảng lại liếc nhìn anh.

Quan Hà Châu chỉ cười không nói, không có ý định cùng cô tiếp chuyện, cúi đầu hỏi Diêu Hiểu Thư, “Thời gian cũng muộn rồi, chúng ta về thôi.”

“A.” Diêu Hiểu Thư ngẩng đầu nhìn anh, “Được rồi, em cũng muốn về.”

Không khí nơi này đột nhiên khiến Diêu Hiểu Thư cảm thấy rất áp lực, hơn nữa vừa rồi bạn tốt nhìn Quan Hà Châu không chớp mắt, làm lòng cô căng thẳng, cô rất không thích mình kỳ lạ như vậy, nhưng cô lại hi vọng mình chưa từng quay đầu chào hỏi Vu Ly Ly.

“Ly Ly, chúng tớ về trước.” Diêu Hiểu Thư mỉm cười nói với bạn tốt.

“Ách. . . hai người muốn về? Bữa tiệc còn chưa kết thúc mà, Quan tiên sinh. . . chúng ta. . . .” Vu Ly Ly muốn nắm lấy cánh tay Quan Hà Châu.

Quan Hà Châu nhanh chóng tránh ra bàn tay đường đột của Vu Ly Ly, ánh mắt trở nên lạnh lùng, “Vu tiểu thư, tôi không thích người khác tùy tiện đụng vào tôi.”

Dứt lời, Quan Hà Châu không để ý đến phản ứng của cô, dắt tay Diêu Hiểu Thư nhanh chóng rời khỏi nhà họ Vệ.

Cùng lúc đó, hai anh em nhà họ Vệ luôn chú ý đến anh, vừa nhìn thấy Quan Hà Châu tức giận đằng đặng sát khí muốn rời đi, lập tức chạy về phía cửa, muốn ngăn cản anh, đáng tiếc, cái bọn họ nhận được chỉ là khối bụi mù mịt còn xe và người đã nghênh ngang biến mất.

Vu Ly Ly ở trong hội trường nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng càng thêm chắc chắn Quan Hà Châu không phải nhân viên bình thường, bằng không Vệ thiếu gia cùng Vệ tiểu thư tại sao phải khẩn trương đuổi theo như vậy?

Quan Hà Châu, anh sẽ là người đàn ông của Vu Ly Ly em!

“Hà Châu, anh giận sao?” Ở trên xe, không khí trầm mặc làm Diêu Hiểu Thư cảm thấy có chuyện gì không đúng, cô nghiêng đầu cẩn thận từng li từng tí hỏi người đàn ông đang lái xe.

“Không có!” Quan Hà Châu không cần suy nghĩ liền phủ nhận, nhưng vẻ mặt anh vẫn nghiêm túc, không hề giống như anh đang nói không có gì.

“Anh gạt em, nếu không có, chân mày anh sao lại nhíu chặt như vậy?” Diêu Hiểu Thư bất mãn nói, “Hừ, đừng xem em là đứa ngốc, cho là cái gì em cũng không biết.”

“A, vậy em nói cho anh biết xem, anh làm sao tức giận?” Quan Hà Châu nhàn nhạt hỏi, bày bộ dáng chú tâm nghe cô nói.

“Chuyện này. . . .” Diêu Hiểu Thư cứng họng, thật sự không nghĩ ra lý do anh tức giận, kỳ quái, nếu cô không biết anh tại sao tức giận, vậy làm sao có thể khẳng định là anh đang tức giận đây?

Ai, thật là phiền!

“Hả?” Khoé mắt Quan Hà Châu nhẹ nhàng nhìn cô, vẫn chờ cô trả lời.

“Ai nha, em không biết. . . .dù sao anh chính là mất hứng.” Diêu Hiểu Thư ăn vạ nói, muốn anh thừa nhận mình nói dối mới bỏ qua.

Quan Hà Châu đối với bộ dáng cô cố tình gây sự xem thành quen, không cho là đúng cười nhẹ một tiếng, cái cô gái này luôn không che dấu tùy hứng trước mặt anh, nếu là những cô gái khác làm vậy, anh bỏ rơi được liền bỏ rời, duy chỉ có cô mới có thể, chỉ cần là cô, tùy hứng thêm nữa anh đều có thể chịu được, không những thế còn cảm thấy thật đáng yêu.

Đây chính là thứ người ta nói, trong mắt người tình là Tây Thi sao!

“Tốt lắm, anh không có tức giận, chỉ là ghét những thứ xã giao phiền phức kia thôi.” Quan Hà Châu quyết định nhường cô, không cùng cô nói tới nói lui, tránh cho cô lâm vào hồ đồ.

“Thật chỉ là như vậy?”

“Thật chỉ là như vậy.” Quan Hà Châu nghiêm túc gật đầu, sau đó giọng nói trở nên nghiêm túc, “Người bạn mới vừa rời của em, có phải là người em hay mượn tiền giúp cô ta không?”

“Đúng nha, làm sao anh biết?” Đầu óc Diêu Hiểu Thư xoay không kịp, không nhớ mỗi lần mình đến mượn tiền đều Ly Ly dài, Ly Ly ngắn.

“Em mỗi lần đến mượn tiền đều nhắc tên cô ta, không phải sao?” Quan Hà Châu không còn gì để nói với cô.

“Phải ha, chính là Ly Ly đó. . . .gia cảnh cậu ấy không tốt, hơn nữa còn có bà nội bị bệnh nặng.” Đó giờ Diêu Hiểu Thư ở trước mặt Quan Hà Châu không hề giấu giếm, “Nhưng mà, hôm nay gặp Ly Ly, em thật sợ hết hồn, không ngờ cậu ấy lại ăn mặc như vậy. . . .”

Diêu Hiểu Thư cũng không cố ý nói bạn tốt ăn mặc lộ liễu, chỉ là làm cho cô nhìn Ly Ly với ánh mắt khác.

“Lộ ra ngoài như vậy, thật giống gái đứng đường.” Quan Hà Châu sắc bén nói, trong mắt anh Vu Ly Ly chính là người như vậy.

Anh đoán, Vu Ly Ly xuất hiện ở bữa tiệc, tám phần là đi theo một người giàu có, hừ, trước kia còn chưa thấy mặt anh đã không có hảo cảm với cô ta, hôm nay nhìn thấy, anh càng khẳng định cô ta không phải người mà Diêu Hiểu Thư luôn nói, cố gắng làm việc nuôi gia đình, ngược lại giống như luôn chạy theo đàn ông.

“Hà Châu, anh không nên nói vậy.” Mặc dù Diêu Hiểu Thư cũng cảm thấy như thế, nhưng làm sao có thể nói bạn tốt của cô như vậy, nói như vậy thật quá đáng, “Ly Ly chỉ là ăn mặc hơi lộ liễu một chút.”

“Hừ.” Quan Hà Châu quyết định dừng đề tài này lại, người ta ăn mặc như thế nào đều không liên quan đến anh, chỉ cần nha đầu gốc của anh đừng như vậy là được rồi.

Chỉ là, anh phải nghĩ biện pháp đem cô gái kia từ trong cuộc sống Diêu Hiểu Thư tách ra mới được, người đàn bà bụng đầy tâm kế cùng hành vi không đứng đắn như vậy, không xứng làm bạn Diêu Hiểu Thư!

Đáng tiếc, Quan Hà Châu còn chưa kịp ngăn cản hai người gặp mặt, ngày thứ hai sau bữa tiệc, Vu Ly Ly liền khẩn cấp hẹn Diêu Hiểu Thư ra ngoài.

“Ly Ly, cậu tìm tớ vội như vậy có chuyện gì?” Sau khi nhiệm vụ hoàn thành Diêu Hiểu Thư trở lại công ti, liền bị mấy chục cuộc gọi của cô thúc giục ra ngoài, còn chưa kịp thở lấy hơi.

“Hiểu Thư, cậu đã từng nói với tớ, Quan Hà Châu không phải là bạn trai cậu đúng không?” Vu Ly Ly cũng không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Ừ, chúng tớ chỉ là tạm thời, làm cho cha mẹ vừa lòng.” Diêu Hiểu Thư ý nghĩ đơn thuần, không biết đã có người bắt đầu mơ ước bạn trai cô rồi.

“Cậu không thích Quan Hà Châu đúng không?” Vu Ly Ly tiếp tục lời nói của cô.

“Tớ thích!” Diêu Hiểu Thư chuyển về chuyện rất tự nhiên. “Từ nhỏ đến lớn, chuyện gì anh ấy cũng giúp tớ, tớ làm sao lại không thích?”

Diêu Hiểu Thư cảm thấy hôm nay Vu Ly Ly rất kỳ quái, hẹn cô ra ngoài đến bây giờ đều hỏi chuyện Quan Hà Châu, thường ngày chỉ cần cô nói chuyện về Quan Hà Châu nhiều một chút, Vu Ly Ly liền không chịu được, hôm nay tại sao lại hỏi không ngừng?

Vu Ly Ly đối với câu trả lời của Diêu Hiểu Thư hết sức bất mãn, cái cô gái ngu xuẩn này rốt cục có hiểu cô hỏi gì không? Trả lời như vậy, làm cô cảm thấy thật bất lực mà!

“Tớ là nói, cậu có yêu Quan Hà Châu không?” Vu Ly Ly nhin không được lại hỏi.

“Yêu?” Diêu Hiểu Thư bị câu hỏi này dọa sợ, mở miệng muốn phủ nhận, nhưng không nói ra được một tiếng, nội tâm giãy giụa khác thường, “Tớ. . .”

Vu Ly Ly thấy thế, trong lòng cảm thấy không ổn, có lẽ Diêu Hiểu Thư chậm chạp thiếu đầu óc này, thật sự yêu Quan Hà Châu, chỉ là chính cô cũng không biết thôi.

Vậy làm sao có thể? Tuyệt đối không được! Trong lòng Vu Ly Ly vội vàng phủ nhận, nhất định không thể để Diêu Hiểu Thư phát hiện điều này.

“Hiểu Thư, cậu không phải muốn làm vợ của vị thanh mai trúc mã kia chứ? Ha ha, tớ sớm biết cậu cùng anh ta yêu đương, cậu chính là không thừa nhận, còn nói là anh em tốt.” Vu Ly Ly cố ý giấu cợt cô, cô biết Diêu Hiểu Thư không chịu được kích thích.

“Nói vậy, tớ đâu có cùng anh ấy nói chuyện yêu đương, tớ làm sao cùng anh em yêu đương?” Giống như muốn tăng sự tin tưởng, Diêu Hiểu Thư còn cố ý nhấn mạnh, nắm chặt quả đấm muốn tạo lòng tin ỉnh.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá, tớ còn tưởng cậu thật sự yêu anh ấy.” Vu Ly Ly giả bộ thờ phào nhẹ nhõm, cười nói, “Hiểu Thư, tớ thích Quan Hà Châu, sau đêm đó nhìn thấy anh ấy, tớ liền bị anh mê hoặc, chúng ta là chị em tốt, cậu nhất định phải giúp tớ!”

Diêu Hiểu Thư nhìn chằm chằm Vu Ly Ly đang cầm hai tay của mình, tâm chợt co lại, nghe bạn tốt tỏ tình cảm giác giống như thứ quan trọng của mình bị cướp đi.

Vu Ly Ly nói, cô thích Quan Hà Châu, cô vừa thấy đã yêu Quan Hà Châu, Diêu Hiểu Thư cảm thấy mình nên vui mừng, bởi vì bạn tốt của cô thích anh em tốt nhất của cô, cô biết Quan Hà Châu nhất định là bạn trai tốt, nhưng tại sao, cô tuyệt không vui mừng? Giống như Quan Hà Châu về sau sẽ không còn là của một mình cô rồi.

“Hiểu Thư, cậu nhất định phải giúp tớ?” Vu Ly Ly bắt được nhược điểm của Diêu Hiểu Thư, bộ dáng đáng thương nói, “Tớ từ nhỏ đến lớn đã khổ sở, còn cho là mình không có tư cách yêu người khác, không ngờ trời

cao lại cho tớ một cơ hội, Quan Hà Châu nhất định là do ông trời phái tớ giúp tớ thoát khỏi biển khổ, Hiểu Thư, cậu nói đúng không?”

Ngôn từ uyển chuyển như thế, làm Diêu Hiểu Thư nói không ra một câu phản bác, chỉ có thể mờ mịt gật đầu.

“Thật tốt quá, Hiểu Thư.” Ở trong lòng Vu Ly Ly cười nghiêng cười ngả, “Hiểu Thư, có cậu giúp tớ, Quan Hà Châu rất nhanh sẽ yêu tớ.”

Đối với đàn ông, Vu Ly Ly nắm chắc phần thắng, cô tin tưởng Quan Hà Châu cũng giống như những người đàn ông khác, bị sự quyết rũ cùng thân thể cô mê hoặc cho điên đảo, sau đó nâng cô trong lòng bàn tay, ngoan ngoãn móc ra tất cả cho cô tiêu xài.

Buổi tối, Diêu Hiểu Thư không biết mình làm sao về nhà được, trong lòng vẫn tự nhủ câu nói của Vu Ly Ly.

Trời ạ, Vu Ly Ly thích Quan Hà Châu, hơn nữa còn muốn cô giúp theo đuổi Quan Hà Châu, chuyện này là sao? Tại sao chuyện lại trở thành như vậy chứ?

Diêu Hiểu Thư dùng sức gãi đầu, cô phiền muốn chết rồi, cô tại sao lại đáp ứng Vu Ly Ly đây? Cô không biết tại sao khi nghe bạn tốt nói sẽ theo đuổi Quan Hà Châu, lòng cô cực kỳ không thoải mái, giống như có ngàn vạn con kiến trong lòng cô cắn xé, vô cùng khó chịu!

“Sao không đi vào?” Quan Hà Châu mở cửa, thấy Diêu Hiểu Thư ngây ngốc đứng ở ngoài cửa, nếu không phải anh nhìn qua camera thấy cô bé này đứng đó mười phút rồi, còn không có ý định dùng chìa khoá mở cửa, anh đành phải giúp cô mở cửa.

Trẻ như vậy mới về, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Quan Hà Châu kinh ngạc nhìn cô cúi đầu không nói gì, an tĩnh như vậy thật không giống cô.

“Xảy ra chuyện gì?”

Diêu Hiểu Thư ngốc nghếch ngây ngô lắc đầu, suy nghĩ đang dừng lại ở đoạn đối thoại mà Ly Ly làm ình khiếp sợ, phải làm sao?

“Diêu Hiểu Thư, nhìn anh!” Quan Hà Châu lấy tay đè bả vai của cô, ép cô chống lại cặp mắt của mình, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Cô ngẩng đầu nhìn con người tối tăm của anh, thiếu đi tròng kính ngày thường, làm cô cảm thấy mình ở trước mặt anh giống như trần truồng, bị nhìn thấu tất cả.

13. Chương 13

“Nói, xảy ra chuyện gì?” Âm thanh tàn khốc vang lên, không cho cô cơ hội trốn tránh.

“Em. . . không có chuyện gì.” Diêu Hiểu Thư không biết bộ dáng mình bây giờ có bao nhiêu chột dạ, người sáng suốt nhìn một cái liền biết cô đang nói dối.

“Không có chuyện gì?” Quan Hà Châu cũng không tin, bộ dáng cô chắc chắn là có chuyện, “Hiểu Thư, em với anh chẳng lẽ còn cái gì không thể nói?”

“Ai nha, không có mà!” Diêu Hiểu Thư quay đầu nhìn sang hướng khác, không dám nhìn thẳng Quan Hà Châu, anh rất lợi hại, luôn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô.

Quan Hà Châu không phải chỉ như vậy liền tha cho cô, biết cô bé này nhất định là gặp chuyện gì không mở miệng được, đã như vậy anh chỉ có thể cạy miệng cô ra mà thôi.

“Em hôm nay đi đâu? Ăn cơm chưa?”

“A, ăn rồi, em hôm nay cùng Ly Ly ăn ở. . . .” Mới nói một nửa, Diêu Hiểu Thư chợt che miệng lại.

Nha, cô sao lại nói ra? Không phải còn chưa nghĩ ra cách đề cập chuyện này với anh sao? Trong lòng Diêu Hiểu Thư hết sức ảo não, mình lại không khống chế được miệng mình, tại sao lại nói ra như vậy? Thật là!

“Thì ra là như vậy.” Quan Hà Châu cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra, cô bé ngốc này chắc chắn là cùng Vu Ly Ly xảy ra chuyện gì không vui.

“Anh biết cái gì?” Diêu Hiểu Thư nghe anh nói, giống như chuyện gì cũng biết, kìm lòng không được thốt lên.

“Anh muốn chính em nói cho anh biết chuyện gì xảy ra.” Quan Hà Châu thật muốn mở đầu cô ra, xem một chút bên trong chứa những thứ gì, “Vu Ly Ly với em xảy ra chuyện gì?”

“Không có mà. . . .anh nghĩ quá nhiều.” Trong lòng Diêu Hiểu Thư đang tranh chấp có nên hay không nên nói ra.

“Vu Ly Ly nói gì với em, muốn em làm gì?” Quan Hà Châu lớn gan suy đoán, Vu Ly Ly tám phần là làm chuyện gì sai trái, chẳng lẽ lại muốn cô giúp giải quyết?

“Thật ra thì. . .” Diêu Hiểu Thư ấp úng, muốn nói thẳng với anh.

“Cái gì?” Quan Hà Châu bày bộ dáng chờ mong cô trả lời.

“Hà Châu, anh cảm thấy. . . .Ly Ly là người thế nào?” Diêu Hiểu Thư cẩn thận từng li từng tí hỏi, khoé mắt còn len lén liếc anh, chỉ sợ bỏ qua một tia khác thường trên mặt.

“Cái gì mà người thế nào?” Bị cô hỏi đột ngột như vậy, Quan Hà Châu nhất thời không hiểu ra sao.

“Chính là. . . .ấn tượng anh đối với Ly Ly như thế nào?” Diêu Hiểu Thư cắn răng một cái liền hỏi, sau đó cúi đầu không dám nhìn anh.

“Diêu Hiểu Thư, em biết ý tứ câu hỏi của mình sao?” Quan Hà Châu cúi cùng cũng nghe được ý tứ của cô bé này rồi, cô lại dám đem cô gái khác giới thiệu cho anh, thật là tức chết anh mà!

Quan Hà Châu không biết mình nên cười hay nên giận, thật muốn bắt cô gái ngốc này lại, thăm hỏi tận tình cái mông nhỏ của cô, rõ ràng anh đã là bạn trai cô rồi, nhưng cô lại không đặt anh trong lòng, hiện tại còn muốn đem anh cố gắng nhét cho cô gái khác, thật là đủ rồi!

“Em. . . .” Diêu Hiểu Thư bị cặp mắt đen của anh nhìn chăm chăm đến im lặng, anh sao lại đột nhiên xuất hiện bộ mặt nghiêm nghị như vậy?

“Em cái gì?” Gương mặt Quan Hà Châu lạnh lùng ép hỏi, “Em nghĩ là anh cùng Vu Ly Ly nên trở thành một đôi sao? Vậy em cho rằng, anh cùng em không có bất cứ quan hệ gì, cho nên em tùy tiện giới thiệu bạn gái cho anh?”

Mấy vấn đề liên tiếp làm Diêu Hiểu Thư không trả lời được, liền cứng họng, cô chọc giận anh rồi, nhưng tại sao chứ? Bọn họ chỉ là bạn trai bạn gái tạm thời, ở chung một chỗ cũng chỉ là kẻ sách tạm thời, hừ, cô tốt bụng giới thiệu bạn gái cho anh, anh còn bày ra vẻ mặt này cho cô xem!

“Em. . . .không phải muốn tốt cho anh sao!” Diêu Hiểu Thư bĩu môi, vẻ mặt uất ức.

“Anh không cần em tốt như vậy!” Quan Hà Châu tức giận khiển trách, “Trong đầu em rốt cuộc là chứa gì hử? Bây giờ anh là bạn trai của em, em lại đem cô gái khác giới thiệu cho anh?”

“Chúng ta. . . .chỉ là tạm thời.” Diêu Hiểu Thư cúi đầu, bàn tay không ngừng xoắn áo, càng nói càng chột dạ, giọng nói nhỏ dần.

“Dù là tạm thời, anh cũng là bạn trai em, chẳng lẽ một lúc nào đó, em cũng không nghĩ đến cảm nhận của anh sao?” Lửa giận trong lòng Quan Hà Châu càng ngày càng cao, lần đầu tiên dùng âm thanh lớn như vậy quát Diêu Hiểu Thư.

“Em. . . .” Diêu Hiểu Thư liên tiếp lùi về đằng sau, lần đầu tiên thấy anh tức giận như vậy, lỗ mũi có chút chua xót, “Em. . . .không có. . . .” Nước mắt lăn tăn rơi xuống, trong lòng rất là uất ức, anh chưa bao giờ trách mắng cô lớn như vậy, bây giờ lại vì chuyện nhỏ mà nổi giận với cô, thật là uất ức mà!

“Em khóc cái gì?” Thấy cô đột nhiên khóc, vốn là đang giận dữ Quan Hà Châu lập tức đau lòng.

“Em nói có một câu, anh liền hung dữ, ô ô. . . .” Diêu Hiểu Thư được anh ôn nhu hỏi thăm, liền khóc nức nở.

“Tốt lắm, đừng khóc.” Quan Hà Châu nhìn thấy cô khóc như vậy, trong lòng liền rối loạn, vội vàng đi lên ôm lấy cô nhẹ nhàng trấn an, “Đừng khóc, anh không có mắng em.”

Diêu Hiểu Thư rúc vào trong ngực anh, giống như là chuyện đương nhiên, nức nở nói, “Em. . . .cũng không muốn nói như vậy, nhưng ai biết Ly Ly đột nhiên chạy tới nói với em chuyện này, còn khổ sở khẩn cầu em, anh nói xem em phải trả lời cô ấy sao!”

Nghĩ tới đây, Diêu Hiểu Thư cảm thấy mình thật uất ức, bạn tốt muốn mình nhất định phải giúp một tay, cô làm sao cự tuyệt đây?

“Cô ta yêu cầu như thế, em liền đồng ý?” Quan Hà Châu đối với lời cầu xin của cô thật là bó tay, “Tại sao không thấy em nghe lời anh như vậy, đối với em anh cũng chưa được như vậy, xin gì được đó?”

Quan Hà Châu càng nghĩ càng tức giận, giận cô không quan tâm anh, cũng giận trong lòng cô không có anh, chưa từng chân chính xem anh là bạn trai, là người đàn ông của cô!

“Em. . . .đâu có.” Diêu Hiểu Thư không phục anh nói mình như vậy, như là không có khí chất, “Anh nói giống như em rất vô dụng.”

“Em không phải vậy sao?” Trong mắt anh, cô bé ngốc này chính là người như vậy, còn anh thì bị cô bắt được nhược điểm, nếu không tại sao cô vừa khóc, anh liền hết cách với cô đây? Ai. . . .

“Em không phải!” Diêu Hiểu Thư bắt mãi bĩu môi nói xạo, cô mới không muốn mình không dám nhìn mặt anh.

Quan Hà Châu cúi đầu thấy bộ dáng đáng yêu của cô, tâm liền động, vẻ mặt rung động này lại bắt đầu xâm lược trái tim anh, vì vậy, anh không chút do dự cúi đầu che lại đôi môi anh đào của cô.

“Ừm. . . .”

Lưỡi của anh nóng như lửa, thiêu đốt lý trí của cô, không khách khí chui vào trong miệng, mút cái lưỡi của cô, cảm giác mãnh liệt đánh thẳng vào nội tâm, cô có cảm giác mình sắp ngất xỉu, hai chân mềm nhũn.

“Ha ha.” Quan Hà Châu đưa tay ôm lấy thân thể yếu ớt của cô, trong mắt tất cả đều là nụ cười.

Diêu Hiểu Thư đỏ bừng mặt, bị tình cảnh của chính mình làm xấu hổ ngược ngùng không thôi, trời ạ, thật là mất thể diện, chỉ là một cái hôn liền làm cô vô lực yếu ớt, thật sự quá. . . .

“Không được cười!” Cô thẹn quá hoá giận gào thét với anh, hoàn toàn không có bộ dáng uất ức vừa rồi.

“Anh vui mừng, em không ngăn được anh.” Quan Hà Châu cười hết sức tà mị, ôm cô càng chặt hơn, cúi đầu ngậm mút lấy môi cô.

“Ừm. . . .không. . . .” Diêu Hiểu Thư ở trong lòng anh giãy giụa, nhưng cô đâu phải là đối thủ của Quan Hà Châu? Không bao lâu liền bị anh vây hãm, mặc cho anh làm thật.

Bàn tay ở trên eo cô từ từ dời xuống, từ vạt áo chui vào, bàn tay chạm tới khối mềm mại trước ngực cô thì dừng lại, trời ạ, đây quả thật là chế tạo riêng cho anh, Quan Hà Châu vuốt ve vật thể mềm mại kia, tâm xuất hiện từng trận rung động, mặc kệ là lúc nào, anh vĩnh viễn đều không cự tuyệt được sự hấp dẫn như vậy.

“Hiểu Thư, nguyện ý không?” Quan Hà Châu không thể không bội phục mình, cũng đến lúc này, anh còn giả bộ người tốt, đáng chết, anh tuyệt không muốn hỏi ý kiến cô, muốn trực tiếp đẩy ngã cô.

Diêu Hiểu Thư không biết nên trả lời sao, đỏ mặt, ngơ ngác nhìn anh, cô biết lúc này mình nên cự tuyệt, nhưng miệng của cô như bị treo nặng ngàn cân, không căng ra được.

“Anh biết rồi.” Trong mắt Quan Hà Châu tất cả đều là ý cười, lại lần nữa hôn môi của cô, ôm lấy cô đi tới phòng của mình, “Không cho hối hận, em cũng không có cơ hội cự tuyệt!”

“A!” Diêu Hiểu Thư bị anh ôm lấy kinh sợ kêu to, cánh tay không tự chủ được ôm chặt cổ anh, “Thả em xuống.”

Quan Hà Châu thả cô xuống giường lớn, sau đó đè lên phía trên, mắt nhìn chăm chăm cô, “Chậm quá rồi, anh sẽ không tha cho em.”

Diêu Hiểu Thư cảm thấy toàn thân mình như bị lửa thiêu đốt, bị anh nhìn chăm chú như vậy, mặt cô liền đỏ hồng, xấu hổ không thôi, a, anh sao lại lấy ánh mắt mập mờ như vậy nhìn cô? Làm cô không biết nên nhìn đi đâu bây giờ.

Anh nhanh chóng che lại cái miệng nhỏ nhắn đang muốn nói chuyện của cô, mãnh liệt mút tư vị ngọt ngào, đầu lưỡi dây dưa phần lưỡi, càng không ngừng hấp thu ngọt ngào mất hồn, cô thật là cực kỳ ngọt, trên đời này không có cô gái nào có thể mang cho anh cảm giác như vậy.

“Hiểu Thư, Hiểu Thư của anh. . .” Môi của anh chạm vào mặt cô, sau đó là chóp mũi, cuối cùng là môi anh đào, không bỏ qua một chút nào, tất cả đều đối xử công bằng với nhau, đều được anh yêu thương một lần.

Bàn tay to lớn của anh ở trên người cô không ngừng dao động thăm dò, ngón tay chậm rãi cởi nút áo, quần áo trên người cô từng cái một bị anh quăng xuống giường, khi cô toàn thân trần truồng nằm ở trên giường thì trong mắt anh toàn là lửa dục.

Đôi tay của Diêu Hiểu Thư ngượng ngùng che ở trước ngực, trong lòng lo lắng nhìn anh, lần trước chuyện này xảy ra khi cô đã uống say, cô căn bản không có ấn tượng, nhưng lúc này cô rất tỉnh táo, cô là người trưởng thành, dù ngu ngốc cũng biết bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì.

Sâu trong nội tâm của cô lại mong sẽ xảy ra chuyện đó? Bằng không, rõ ràng cô có thể kêu ngừng lại, nhưng lại không ngăn cản.

Trời ạ, thì ra đây là tiếng lòng của cô sao? Hay là nói, lần đầu tiên của cô là cho anh, cho nên thân thể không cự tuyệt được anh?

“Xấu hổ?” Tiếng nói trầm thấp của Quan Hà Châu vang lên, anh cười ra tiếng, trông mắt loé lên ánh sáng khác thường nhìn cô, “Chúng ta là người yêu, chuyện như vậy không phải rất bình thường sao?”

Diêu Hiểu Thư đỏ mặt, ấp úng nói, “Chúng ta. . . là tạm thời.”

“Không sai, là tạm thời.” Nhưng rất nhanh sẽ là vĩnh viễn, hơn nữa còn là vợ yêu vĩnh viễn của anh.

Trong lòng Quan Hà Châu nói ra câu nói này, cười tủm tỉm nhìn cô, bàn tay cầm lấy bộ ngực đầy đặn trắng như tuyết, nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay còn thỉnh thoảng nắm lấy đỉnh ngực hồng hào, toàn thân Diêu Hiểu Thư giống như là có điện chạy qua, từng trận run rẩy.

.

Diêu Hiểu Thư vừa mở mắt, liền phát hiện mình đang nằm trên giường Quan Hà Châu, trong đầu thoáng qua hình ảnh kích tình tối qua, gương mặt trong nháy mắt đỏ ửng, nhưng mà, hình ảnh tối hôm qua, lần đầu tiên Quan Hà Châu tức giận với cô cũng hiện lên, bám mãi trong đầu cô đuổi đi không được.

Làm sao giờ? Tối hôm qua chỉ mới hỏi như vậy, anh liền giận như thế, nếu cô lại đề cập chuyện đó với anh, anh nhất định sẽ không để ý đến cô, chỉ cần nghĩ tới đây, trong lòng Diêu Hiểu Thư liền cảm thấy chua xót.

Không biết nên làm sao bây giờ, cô không muốn tác hợp Quan Hà Châu với Vu Ly Ly, hơn nữa quan hệ của cô cùng Quan Hà Châu càng ngày càng phức tạp, vốn dĩ chỉ là người yêu tạm thời, nhưng tạm thời tới tạm thời lui, cũng tạm thời đến trên giường rồi, hơn nữa không chỉ một lần!

Nếu nói lần đầu tiên là ngoài ý muốn do say rượu, vậy tối hôm qua phải giải thích như thế nào, trời ơi, thật là rồi một nùi mà! Chuyện lộn xộn luôn kéo tới cùng một lúc là sao? Thật là làm người ta phiền!

“Còn chưa rời giường sao?” Giọng nói trầm ấm của Quan Hà Châu từ ngoài cửa vang lên, mơ hồ còn mang theo ý cười.

“Nha!” Diêu Hiểu Thư còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bị anh nhạo báng như vậy, lập tức tỉnh táo lại, vội vàng kéo mềm, “Anh. . . sao không đi làm?”

“Em hi vọng anh đi làm sao?” Quan Hà Châu rất là không vui, quan hệ của bọn họ không còn đơn thuần như trước rồi, nhưng cô đến bây giờ còn không chịu đối mặt với thực tế, luôn trốn tránh làm tình cảm của bọn họ vẫn còn mập mờ.

“Em. . . .” Diêu Hiểu Thư vừa nhìn thấy sắc mặt anh biến đổi, liền chột dạ chui vào trong mềm trốn đi.

“Diêu Hiểu Thư, chẳng lẽ cho đến bây giờ, em còn muốn đẩy anh cho chị em tốt của em?” Quan Hà Châu cắn răng hỏi vấn đề này, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào cô.

“Em. . . không có nói như vậy.” Diêu Hiểu Thư vội vàng giải thích, cánh tay dùng sức giơ múa, “Anh nhất định phải đồng ý, em sẽ không ép buộc.”

“Em nghĩ thông suốt rồi sao?” Giọng nói Quan Hà Châu chậm lại, ánh mắt nhìn thẳng vào cô.

“Chẳng phải anh không muốn sao?” Diêu Hiểu Thư tức giận liếc anh, “Anh mau đi ra ngoài!”

14. Chương 14

Cô vội vàng thúc giục anh mau đi ra ngoài, bây giờ mà gặp người khác thật là ngại, hơn nữa người đó lại là người đàn ông cùng cô có quan hệ thân mật.

Quan Hà Châu biết hiện tại không nên ép buộc cô, nếu không sẽ phản hiệu quả, chuyện xảy ra tối hôm qua cũng đủ để cô nghĩ kĩ, nếu cô còn có ý định đẩy anh cho người khác, cũng đừng trách anh không cho cô thời gian thích ứng với thân phận của mình.

“Anh đi làm, em từ từ suy nghĩ đi.” Quan Hà Châu không ép buộc cô nữa, xoay người rời đi.

Diêu Hiểu Thư nhìn anh rời đi, liền thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt đen của anh sắc bén như vậy, nhìn chăm chú làm cô không dám thở mạnh, hình như trong mắt của anh còn xuất hiện tình ý, là cô nhìn lầm sao?

Trong lúc nhất thời cô không dám khẳng định như vậy, trước kia luôn đặt Quan Hà Châu ở vị trí thanh mai trúc mã kiêm anh em tốt của mình, nhưng bây giờ một lần lại một lần mất không chế cùng anh quan hệ thân mật, làm cô không thể không bắt đầu nhìn thẳng vào tình cảm của bọn họ.

Nhưng điều quan trọng trước mắt là, làm thế nào nói với Vu Ly Ly.

“Làm sao đây?” Diêu Hiểu Thư lẩm bẩm, nhớ tới vẻ mặt kiên định của bạn tốt, cả người liền run lên.

Ai, lần này khó khăn đây, với tính tình của Vy Ly Ly nhất định sẽ làm ồn không ngừng, Diêu Hiểu Thư mặc dù thiếu đầu óc, tính tình đơn thuần thẳng thắn, nhưng không có nghĩa là cô không hiểu chị em tốt của mình, Vy Ly Ly là người mạnh mẽ như vậy, nhất định không tiếp nhận kết quả như thế, phiền quá. . . .

Gương mặt Quan Hà Châu lạnh lùng đi vào công ti Vệ An, tất cả mọi người liền cảm nhận được tâm tình anh hôm nay rất xấu, nhưng cùng lúc trong lòng mọi người đều xuất hiện một nghi vấn, người từ trước đến giờ vui buồn không để lộ ra, hôm nay tại sao lại có tâm tình không tốt?

“Cậu có chuyện gì sao?” Vệ An Tin xông vào phòng làm việc của Quan Hà Châu, vừa thấy mặt liền hỏi nguyên nhân làm tâm tình anh hôm nay khác thường, “Tớ nhớ hình như cậu đã nói rõ cõi lòng với cha tớ rồi mà, sẽ không trở thành chồng của em gái tớ nữa, như thế nào mà bây giờ mặt cậu đen như Bao Công vậy?”

“Có chuyện gì sao?” Quan Hà Châu không để ý tới câu hỏi của anh, ôn hoà nói.

Bạn tốt lạnh nhạt như vậy, khiến Vệ An Tin rất là nghi ngờ, chuyện cũng đã giải quyết, còn mặt húng sao?

“Này, cha tớ không ép cậu làm con rể nữa rồi, cậu còn lo lắng cái gì?”

“Tớ cho tới bây giờ đều không lo lắng chuyện đó.” Cho tới bây giờ Quan Hà Châu cũng chưa từng đem vấn đề này để trong lòng.

“Vậy sắc mặt cậu khó coi như vậy là tại sao?” Vệ An Tin hăng hái, chợt trừng mắt nhìn anh, “Sẽ không phải tại thanh mai trúc mã của cậu chứ?”

Vệ An Tin chưa được phép đã lớn gan suy đoán, cũng chỉ có thanh mai trúc mã của bạn tốt, mới có lực ảnh hưởng lớn như vậy.

Quan Hà Châu ngẩng đầu nhìn bạn tốt, yên lặng không nói, nhìn chăm chú làm Vệ An Tin rùng mình, người này tại sao lại nhìn anh? Chẳng lẽ anh đã nói sai, còn đâm trúng chỗ hiểm của cậu ta sao?

“Nếu như cậu không có chuyện gì, mời ra ngoài.” Hiện tại Quan Hà Châu không có tâm tình cùng anh ở đây nói chuyện tào lao, chỉ muốn được yên tĩnh một chút.

“Tớ là tốt bụng, muốn nghe tâm sự của cậu, xem có thể hay không giúp một tay.” Vệ An Tin là người thích nhiều chuyện, nhất là chuyện của anh em mình, anh em tốt tâm tình xấu như vậy, thật là khó gặp.

“Cậu không giúp được.” Quan Hà Châu rút cuộc cũng mở miệng, vẻ mặt trở nên khổ sở không thôi.

“Cậu không nói, sao biết tớ không giúp được?” Vệ An Tin không phục nói, “Tớ được xưng là ‘vạn người mê’ cũng không phải là giả, chỉ là con gái thôi mà, có cái gì khó?”

Quan Hà Châu trầm mặc không nói, quan sát vẻ mặt của bạn tốt, như muốn xác nhận lời anh nói có đúng sự thật hay không.

“Quan hệ của tớ và Hiểu Thư không giống quan hệ trai gái bình thường, cô ấy vẫn luôn không biết tình cảm của tớ.” Quan Hà Châu cảm thấy thật bất đắc dĩ, “Cô ấy chậm chạp còn chưa nói, còn hào phóng đem tớ cho cô gái khác, thật là đủ rồi!”

“Quan Hà Châu, cậu cũng có ngày hôm nay.” Vệ An Tin không khách khí cười nói, “Rốt cuộc cũng có một cô gái có thể giữ chặt cậu, chẳng qua tớ tin tưởng cậu, cậu chẳng lẽ không có biện pháp nào?”

“Tất cả đều nằm trong dự tính của tớ, nhưng mà vô duyên vô cớ có buổi tiệc của cậu, kéo vấn đề xấu đến bên tớ.” Hừ, nếu không phải là người này xin anh đi tham gia bữa tiệc sinh nhật đó, cũng không phải gặp chị em tốt của Diêu Hiểu Thư.

Anh cũng không ngu ngốc, không nhìn ra Vy Ly Ly muốn tính kế anh, Diêu Hiểu Thư nói những lời đó với anh, nhất định là Vy Ly Ly lấy tâm kế dụ dỗ Diêu Hiểu Thư đơn thuần của anh, nhưng mà bởi vì như vậy, anh mới bực mình, không vì chuyện khác, mà vì Diêu Hiểu Thư đồng ý với lời nói của Vy Ly Ly.

“Sẽ không phải là An Đình gây họa chứ?” Thái độ em gái mình hôm đó ngang ngược càn rỡ, chọc giận bạn tốt, nếu không phải anh và cha cố gắng khuyên bảo làm giảm lửa giận của cậu ta, nếu không không biết người này sẽ làm ra chuyện gì.

“Không khác lắm.” Đều giống nhau, mơ ước anh.

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì, cậu nói rõ một chút, không cần dài dòng.” Vệ An Tin tức giận nói với bạn tốt.

Quan Hà Châu thở dài, rốt cuộc cũng nói cho anh biết vấn đề của mình và Diêu Hiểu Thư.

Sau khi nghe xong, Vệ An Tin không khách khí cười nhạo, nói. “Trời ạ, không ngờ Quan Hà Châu người tự cho là mình thông minh xuất chúng, thế nhưng trong tình cảm lại ngu ngốc như vậy, hắc, người anh em, trình độ của cậu chỉ xứng ở cấp độ nhà trẻ, hãy để tớ bác sĩ tài nghệ đẩy mình này dạy dỗ cậu.”

Quan Hà Châu nhìn người đàn ông có nụ cười rất ghê tởm bằng ánh mắt lạnh lùng, thật là, cho anh ta một chút màu sắc anh ta liền muốn mở xương nhuộm!

“Chớ không phục, những thứ khác tớ không biết, nhưng chuyện giữa nam và nữ, tớ lợi hại hơn cậu.” Vệ An Tin không đem cảnh cáo của bạn tốt để trong mắt, tràn đầy tự tin nhìn anh đảm bảo, “Thật ra thì, chuyện này cũng không khó giải quyết, cậu làm việc luôn như vậy, bất kể chuyện gì đều muốn tính toán kỹ lưỡng mới thực hiện, xem ra bệnh nghề nghiệp rất nghiêm trọng, ngay cả tình cảm cũng làm như vậy, Diêu Hiểu

Thư là cô gái đơn thuần, lại chậm chạp, phương pháp tốt nhất chính là gọn gàng dứt khoát, làm rõ bằng lời nói.”

Nghe được lời nói của bạn tốt, Quan Hà Châu lâm vào trầm tư, cách làm của anh sai rồi sao? Đối với đầu óc đơn giản như Diêu Hiểu Thư không nên dùng phương pháp phức tạp, nếu không sẽ hoàn toàn ngược lại cũng không chừng.

“Làm rõ?” Gương mặt Quan Hà Châu lộ vẻ khó xử, chuyện này không giống tính cách của anh, cùng một cô gái tỏ tình?

Coi như cô gái kia là Diêu Hiểu Thư, anh vẫn cảm thấy kỳ cục, từ trước đến giờ anh giữ tình cảm của mình kín đáo như vậy, bây giờ lại trực tiếp bày tỏ, thật là làm khó đại kế toán như anh, anh không am hiểu loại chuyện như vậy.

“Nói nhảm, cậu cũng hiểu Diêu Hiểu Thư là hạng người gì, nếu cứ như vậy nữa, có lẽ có một ngày cô ấy cũng thông suốt, nhưng cậu phải đợi đến lúc đó mới được!” Vệ An Tin trực tiếp châm chọc, muốn nhìn xem cậu ấy có đợi được hay không.

Quan Hà Châu không phản bác được, bạn tốt nói cũng đúng, người đầu óc chậm chạp như Hiểu Thư, anh phải đợi đến lúc nào mới có kết quả đây?

“Quần chi nhiều như vậy, cậu trực tiếp ôm cô ấy nói rõ tất cả, mặc kệ cô ấy có nguyện ý nghe hay không!” Vệ An Tin lớn mật đề nghị, nếu không tình huống của cậu ta bây giờ có tiến triển gì sau, “Lại nói, chuyện này cũng giống kế hoạch ban đầu của cậu, chỉ là trước thời gian một chút mà thôi.”

Nói đến kế hoạch của bạn tốt, Vệ An Tin thật sự muốn học máu, đầu năm nay còn có người đàn ông bình tĩnh như vậy sao, một khi anh suy nghĩ, cũng rất khó đưa ra lựa chọn chính xác, hướng chỉ bạn tốt yêu một cô gái sâu nặng như vậy.

Quan Hà Châu tự cho là mình nắm trong tay tất cả, mà không biết chính anh vẫn bị Diêu Hiểu Thư nắm mũi dẫn đi, ở trong đoạn tình cảm này chỉ sợ vừa mới bắt đầu anh đã thua rồi, Vệ An Tin là người đứng xem, nhưng so với hai người bọn họ càng tỉnh táo hơn.

Quan Hà Châu suy ngẫm lời nói của bạn tốt, hình như cách làm trong quá khứ của anh cần cải tiến, anh từ trước đến giờ là người dưng cảm thừa nhận sai lầm, nếu cách làm của anh không thu lại kết quả cao, vậy anh không thể làm gì khác hơn là đổi cách khác, mà lời nói của Vệ An Tin không phải không đúng, cậu ta không có bản lĩnh gì hay, nhưng mảnh khoé xã giao theo đuổi bạn gái, không ai hơn được.

Ừ, cứ làm như vậy đi!

Trong lòng Diêu Hiểu Thư có chút thấp thỏm, hơn nữa nhìn thấy bộ dáng mong đợi kết quả tốt của Vy Ly Ly, cô càng cảm thấy áy náy, ô, cô phụ lời dặn dò của bạn tốt, không có giúp được.

“Ly Ly. . . .” Diêu Hiểu Thư nghĩ có thể kéo dài bao lâu liền cố gắng kéo dài, “Điểm tâm ở đây ăn thật ngon, bạn ăn thử một miếng đi?”

Cô đem mấy đĩa bánh ngọt đẩy tới trước mặt Vy Ly Ly, muốn trì hoãn thời gian.

“Tớ không ăn đồ ngọt, chất béo rất cao.” Về mặt Vy Ly Ly ghét bỏ nhìn những đĩa bánh ngọt trước mặt, đưa ngón trỏ đẩy trở về, “Cậu nhanh nói cho tớ biết chuyện lần trước tớ nhờ cậu, như thế nào?”

“Chuyện này. . . .” Diêu Hiểu Thư không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

“Này cái gì mà này, rốt cuộc thế nào, cậu nói một câu đi?” Vy Ly Ly vốn là không có kiên nhẫn, bị thái độ ập úng của Diêu Hiểu Thư chọc giận, giọng điệu trở nên không tốt.

“Anh Hà Châu. . . .nói không đồng ý.” Tiếng nói Diêu Hiểu Thư càng lúc càng nhỏ, cuối cùng cúi đầu không dám nhìn cô.

“Cái gì?” Vy Ly Ly vỗ bàn, từ chỗ ngồi đứng lên.

Lập tức, trong quán cà phê tất cả mọi người đều nhìn sang bàn của bọn họ, một số ánh mắt trong đó còn chứa đựng trách cứ, Diêu Hiểu Thư muốn đem mặt của mình chôn xuống dưới đáy bàn, không biết là bị người khác nhìn chăm chú mà ngượng, hay là bị Vy Ly Ly la sợ.

Vy Ly Ly liền luống cuống, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, cô hít sâu một hơi, lôi kéo vạt áo, sau đó nhã nhặn ngồi xuống, ánh mắt sắc bén nhìn Diêu Hiểu Thư, giọng nói hết sức chanh chua.

“Diêu Hiểu Thư, cậu không phải là bỏ không được vị thanh mai trúc mã của mình, cho nên tùy tiện nói gạt tở chứ?”

“Ly Ly, tớ không có. . .” Diêu Hiểu Thư vội vàng phất tay một cái, cái đầu nhỏ không ngừng dao động, “Tớ không có nói dối, cũng không có qua loa, thật đó!”

Diêu Hiểu Thư cúi đầu, cô đã tận lực rồi, còn bỏ ra không ít nước mắt, mặc dù không thể nói tại vì Vy Ly Ly, nhưng cũng là vì chuyện này mới chọc giận Quan Hà Châu, huống chi, chuyện đêm hôm đó. . . .Diêu Hiểu Thư mắc cỡ muốn đào hố chôn mình.

“Không có?” Vy Ly Ly không tin, “Quan Hà Châu làm sao cự tuyệt tớ?”

Vy Ly Ly không tin Quan Hà Châu sẽ cự tuyệt một đại mỹ nhân như cô, so sánh với cô gái ngu xuẩn như Diêu Hiểu Thư, cô Vy Ly Ly là báu vật phong tình vạn chủng, Quan Hà Châu làm sao không chọn cô đây? Nói gì, Vy Ly Ly cũng không tin lời nói của Diêu Hiểu Thư.

“Hiểu Thư, bây giờ cậu gọi Quan Hà Châu ra, tớ tự mình nói với anh ấy.” Vy Ly Ly tỉnh táo lại, cảm thấy mình tự nói thì đáng tin hơn.

Hừ, cô cũng không tin lấy sức quyến rũ của mình, sẽ không quyến rũ được người đàn ông tên Quan Hà Châu kia.

“Tở. . . .” Mười ngón tay Diêu Hiểu Thư xoắn chung một chỗ, vẻ mặt hơi khó xử.

“Thế nào, không muốn?” Vy Ly Ly nhìn thấy cô không muốn làm, khoé miệng nhếch lên, khinh miệt cười nhạo nói, “Tớ biết ngay, chuyện căn bản không như cậu nói, Quan Hà Châu căn bản không có cự tuyệt tớ, đúng không? Tại vì cậu có lòng riêng, không muốn giúp tớ liền nói thẳng, còn nói cái gì mà chị em tốt, đây chính là chị em tốt mà cậu nói sao?”

Diêu Hiểu Thư lắc đầu, không chấp nhận cô vu oan mình như vậy, “Tớ sẽ.”

Mới nói xong, điện thoại Diêu Hiểu Thư cùng lúc vang lên, Diêu Hiểu Thư vừa lấy điện thoại ra nhìn, thật là, sao chuyện lại khéo như vậy, lòng của cô không biết tại sao lại nhú chặt, lo lắng nhìn Vy Ly Ly.

“Điện thoại của Quan Hà Châu sao?” Vy Ly Ly nhìn thấy bộ dáng cô muốn nói lại thôi, cũng biết người gọi tới là Quan Hà Châu, vội vàng thúc giục, “Nhanh nhận đi, sau đó nói cậu bức mình anh ấy, kêu anh ấy mau lại đây.”

Diêu Hiểu Thư chậm rãi cầm điện thoại di động để bên tai, nhận điện thoại, “Hà Châu, anh có thể tới đây không?”

Không có bất kỳ ý nghĩa nào, Diêu Hiểu Thư chỉ nói với anh một câu như vậy, sau đó nhanh chóng nói ra địa chỉ, liền vội vã cúp máy, điều này làm cho Quan Hà Châu ở đầu dây bên kia hết sức hiếu kỳ, cô gái này chưa từng xảy ra chuyện như vậy, thường ngày nói chuyện điện thoại với anh, cô đều có thể nói thật lâu, vừa rồi sao lại trực tiếp vào chủ đề đây?

Quan Hà Châu mơ hồ cảm thấy giọng nói Diêu Hiểu Thư trong điện thoại có điều không đúng, còn có thái độ lạ lùng khi nói chuyện với anh, vì vậy, không cần suy nghĩ liền lấy áo khoác trên ghế dựa, vội vã rời phòng làm việc, vừa đúng lúc, anh cũng muốn tìm cô nói chuyện của hai người.

15. Chương 15

“Hiếu Thư, tớ muốn cùng Quan Hà Châu nói chuyện, cậu ở lại chỗ này hình như. . . .” Vy Ly Ly cố ý ngừng một chút, chính là ám hiệu cô nên rời đi.

“A, tớ hiểu rồi.” Diêu Hiếu Thư có ngu cũng biết người ta đang đuổi mình, muốn cùng Quan Hà Châu một mình tâm sự, “Vây.tớ đi trước.”

“Hiếu Thư, thật ngại, tớ không có ý đuổi cậu, chính là sợ cậu ở lại chỗ này sẽ nhàm chán thôi.” Vy Ly Ly bày ra bộ dáng hết sức xin lỗi nhìn Diêu Hiếu Thư, “Cậu ngàn lần vạn lần đừng để trong lòng, nếu như chúng tớ có thể ở cùng nhau, vậy cậu chính là bà mai của bọn tớ rồi, đợi đến khi chúng tớ kết hôn, tớ nhất định sẽ tặng cho cậu một món quà thật lớn.”

Vy Ly Ly càng nói càng xa, giống như ngày mai cô sẽ kết hôn với Quan Hà Châu vậy, Diêu Hiếu Thư miễn cưỡng mỉm cười nhìn cô, trong lòng cảm thấy thật đau nhói.

“Tớ đi trước, hẹn gặp lại.” Diêu Hiếu Thư từ chỗ ngồi đứng lên, chạy trốn chết khiếp trương đi ra khỏi quán cà phê.

Gương mặt Diêu Hiếu Thư mê mang, từ từ đi trên đường, trong đầu không ngừng tưởng tượng tình huống một lát nữa Quan Hà Châu cùng Vy Ly Ly gặp mặt, cảm giác khổ sở không từ ngữ nào có thể hình dung.

“Mình trở lại len lén nhìn một chút cũng không sao phải không? Dù sao mình là người làm mai cho bọn họ, nếu Hà Châu không muốn, mình có thể nói giúp.” Diêu Hiếu Thư lẩm bẩm, không ngừng kiểm soát, “Mình phải trở lại xem một chút, mới có thể yên tâm.” Diêu Hiếu Thư ở ven đường suy nghĩ thật lâu, cuối cùng khẽ cắn răng, bước chân đổi hướng, thẳng quán cà phê đi tới. . . .

Mà bên này Vy Ly Ly chứng kiến Diêu Hiếu Thư vội vàng chạy ra khỏi quán cà phê, liền âm thầm cảm thấy may mắn, cuối cùng cô cũng trước cô ta một bước tỏ tình với Quan Hà Châu, cô gái Diêu Hiếu Thư kia cũng thích Quan Hà Châu, chỉ là cô ta không biết mà thôi.

Nhưng mà chuyện này cũng tốt, để cho cô có cơ hội cùng Quan Hà Châu tiếp xúc thân mật, ha ha. . . .

Một tiếng sau, Quan Hà Châu vội vàng chạy tới quán cà phê mà Diêu Hiếu Thư nói, theo sự hướng dẫn của phục vụ, Quan Hà Châu đi tới chỗ ngồi của Vy Ly Ly, khi anh nhìn thấy người ngồi ở đó thì ánh mắt trầm xuống, trên người tản ra khí lạnh mơ hồ làm Vy Ly Ly run rẩy.

Tốt lắm, Diêu Hiếu Thư, cô lại dám không nghe lời anh, còn dám giật dây cho anh với cô gái này!

Quan Hà Châu không cần suy nghĩ lập tức xoay người, chuẩn bị rời đi cái nơi khốn kiếp này.

Vy Ly Ly làm sao sẽ như ý anh muốn, lúc anh xoay người, cô lập tức đứng dậy bắt lấy ống tay áo anh, Quan Hà Châu phản xạ theo bản năng, dùng sức hất tay cô ra, Vy Ly Ly liền ngã ngồi trên ghế.

“Quan tiên sinh, làm sao anh có thể đối xử với một cô gái yếu đuối như vậy?” Vy Ly Ly gắt giọng, vẻ mặt cực kỳ mập mờ, giống như đang làm nũng với anh.

“Tôi nói rồi, tôi không thích người khác tùy tiện đụng vào.” Quan Hà Châu lạnh lùng mà nói, ánh mắt sắc bén.

“Quan tiên sinh không muốn biết Hiếu Thư ở đâu sao?” Lúc Quan Hà Châu xoay người tính rời đi thì Vy Ly Ly thông minh kêu lại.

Quan Hà Châu dừng động tác bước đi, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vy Ly Ly, làm cho người ta đoán không ra giờ phút này anh muốn làm gì.

“Là Hiếu Thư hẹn em ra ngoài, cũng là cô ấy giúp chúng ta chế tạo cơ hội.” Vy Ly Ly vừa nói, vừa quan sát cẩn thận vẻ mặt anh, đáng tiếc không thu được tin tức gì, nâng lên khuôn mặt tươi cười tiếp tục nói, “Từ bữa tiệc hôm đó em đã rất ngưỡng thức Quan tiên sinh, không biết anh cảm thấy chúng ta có cơ hội phát triển thêm một bước không?”

Cô lớn mật nói lên ám hiệu “muốn mời” nhìn Quan Hà Châu, vậy mà, Quan Hà Châu cũng không thêm giải thích ám hiệu của cô.

“Không có khả năng, tôi không thích dùng “xe ta-xi”.” Quan Hà Châu cười lạnh nói lời giễu cợt.

“Anh. . . .” Vy Ly Ly bị anh châm chọc như vậy, không nhin được, nhưng ngay sau đó lại thay thành nụ cười mỉa hoặc lòng người, “Em so với Diêu Hiểu Thư sẽ phục vụ anh thích hơn!”

“Ngu xuẩn!” Gương mặt Quan Hà Châu vẫn lạnh lẽo như cũ, nếu cô muốn anh vạch mặt mới biết cái gì gọi là xấu hổ, vậy anh cũng không khách khí, “Mấy đời kim chủ trước của Vu tiểu thư, tôi cũng biết một hai người, còn có bây giờ cái gì đồng, có phải hay không muốn tôi thăm hỏi anh ta một chút? Cô là loại người thế nào, tôi rất rõ ràng, nếu hôm nay đã nói đến mức này rồi, tôi không ngại nói thêm một câu nữa, từ nay về sau, không được tiếp cận Hiểu Thư, những chuyện trước kia cô lợi dụng Hiểu Thư, tôi có thể không truy cứu, nhưng sau này nếu để tôi biết cô vẫn còn làm vậy, đừng trách tôi không khách khí, tin tưởng tôi đi, tôi tuyệt đối có năng lực làm cho cô thân bại danh liệt!”

“Anh. . . .” Sắc mặt Vy Ly Ly trắng bệch, anh ta làm sao lại biết nhiều như vậy?

“Tôi biết rõ cô so với cô tưởng tượng càng nhiều hơn, cho nên không cần khinh địch lấy “tiền” đồ tương lai của cô cùng tôi đánh cược.” Quan Hà Châu không muốn nói nhảm với cô, xoay người muốn rời khỏi nơi này.

“Quan Hà Châu, anh không cần tôi là tổn thất của anh.” Vy Ly Ly then quá hoá giận, “Anh không biết tôi đối với tương lai của anh có bao nhiêu trợ giúp sao?”

Người mà cô tìm kiếm có thể có nghề nghiệp như anh, còn có thể cho cô làm bà chủ, nếu không phải nhìn trúng khí chất và tài năng của anh, cô sẽ không chủ động theo đuổi.

“Mà cô gái ngu xuẩn như Diêu Hiểu Thư có thể làm cái gì cho anh? Tôi lừa cô ta nhiều năm như vậy mà vẫn không phát hiện, mỗi lần chỉ cần giả bộ đáng thương một chút cô ta liền đem một tháng tiền lương cho tôi, thật là buồn cười, số tiền của cô ta cũng đủ để mua một món đồ hàng hiệu đấy.”

Ánh mắt của Quan Hà Châu ngày càng thâm trầm, giống như có thể đem cô ăn tươi nuốt sống, trong lòng Vy Ly Ly có chút sợ, nhưng vừa nghĩ tới mình không bằng Diêu Hiểu Thư, liền bất cứ giá nào.

“Cho nên em khuyên anh nên suy nghĩ một chút, để tránh tương lai bị người ta chê cười, có một người vợ quá ngu xuẩn!”

“Cám ơn cô, Vu tiểu thư.” Giọng nói lạnh lẽo, từ trong miệng Quan Hà Châu phát ra.

Nói xong, anh xoay người muốn ra khỏi quán cà phê, nhưng mới quay người lại, liền thấy ánh mắt khiếp sợ của Diêu Hiểu Thư, trong mắt cô tất cả đều là không tưởng tượng nổi, thân thể còn hơi run rẩy, Quan Hà Châu thấy thế, lập tức chạy lại ôm cô.

“Hiểu Thư, không cần vì loại người này mà đau khổ.”

Vy Ly Ly cũng nhìn thấy Diêu Hiểu Thư, sắc mặt trắng nhợt, lời nói của mình vừa rồi cô ta nhất định nghe được, đáng ghét, cô gái này sao lại trở lại? Ở trong lòng Vy Ly Ly thầm mắng, mà thôi, dù sao như vậy cũng tốt, luôn cùng Diêu Hiểu Thư diễn vai chị em tốt, cô cũng chán, liền dứt khoát nói rõ một lần.

“Ly Ly.cậu vẫn không coi tớ là chị em tốt thật sao?” Diêu Hiểu Thư rời lồng ngực Quan Hà Châu, lặng lẽ nhìn Vy Ly Ly, âm thanh còn run rẩy.

“Hừ, chị em tốt?” Vy Ly Ly hừ lạnh, bộ mặt châm chọc, “Chúng ta làm sao lại là chị em tốt? Nếu không phải là cô thỉnh thoảng lại cống nạp cho tôi một ít tiền, tôi sẽ không để ý cô!”

Buồn cười, cái cô gái ngu xuẩn này còn nghĩ cô nhàn hạ thoải mái tới làm bạn với cô ta?

Diêu Hiểu Thư cuối cùng cũng hiểu, nhiều năm như vậy đều là cô tự mình đa tình, người ta căn bản không có chuyện gì, chỉ có cô ngây ngốc đi giúp những cái gọi là “vội”, chính mình còn cho rằng đã tìm được bạn tốt, thì ra ở trong mắt người ta đều là chuyện cười, thật là quá bi ai, lâu như vậy, thế nhưng không nhìn ra chút nào, mình thật là mắt cũng không dùng được!

Diêu Hiểu Thư ngẩng đầu lên, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn Quan Hà Châu, “Em muốn về nhà.”

“Được, chúng ta về nhà.” Quan Hà Châu dặt tay cô, không quay đầu lại rời đi.

Vy Ly Ly, hôm nay cô làm Hiểu Thư đau lòng, ngày khác, tôi sẽ ngàn vạn lần trả lại cho cô! Ở đây lòng Quan Hà Châu âm thầm tự nhủ, anh hết lòng che chở bảo bối của anh, làm sao lại cho cô trả đũa!

Quan Hà Châu ôm Hiểu Thư lên xe, nhanh chóng khởi động xe chạy về nhà, dọc theo đường đi, còn ngẫu nhiên nhìn người bên cạnh vài lần, xác định cô bình yên vô sự hay không, anh biết cô bị đã kích rất lớn, nhưng thay vì bị Vy Ly Ly lợi dụng, sớm nhìn rõ cái gọi là “tử muội tốt” cũng tốt.

“Hà Châu, tại sao Ly Ly lại trở thành như vậy?” Hiểu Thư cúi đầu, ngơ ngác nhìn hai tay của mình, trong giọng nói khó nén đau lòng.

“Bởi vì cô ta với em không giống nhau, ngoại trừ hoàn cảnh lớn lên có liên quan, quan trọng hơn là chính cô ta chọn con đường như vậy, cô ta ái mộ hư vinh, còn bị giá trị của đồng tiền làm đánh mất chính mình.” Quan Hà Châu thừa cơ hội này, nói với cô những vấn đề này, “Em đó, từ nhỏ đến lớn tinh thần giúp đỡ người khác rất mạnh, lại dễ mềm lòng, người khác chỉ cần đáng thương một chút, em không do dự liền đem tiền trên người cho người ta, chính vì vậy, người khác sẽ lợi dụng sự lương thiện của em.”

“Vậy ý của anh là, sự nhẹ dạ và lương thiện của em làm Ly Ly trở thành như vậy?” Hiểu Thư nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra được lỗi của mình.

“Không, không có liên quan tới em, mỗi người nên đối với bản thân mình biết rõ, Vy Ly Ly cũng không ngoại lệ!” Quan Hà Châu không muốn cô suy nghĩ lung tung, “Ngoan, em ngủ chút đi, tới nhà anh sẽ kêu em.”

“Hà Châu, sau này em còn có thể giúp người khác không?” Hiểu Thư đột nhiên quay đầu, vẻ mặt mê mang nhìn Quan Hà Châu.

Quan Hà Châu nghiêng đầu cho cô một nụ cười khích lệ, “Có thể, nếu như không giúp người khác, thì em không phải là Hiểu Thư rồi.”

Hiểu Thư cười, cô biết Quan Hà Châu luôn đúng, anh đã nói thì chưa từng bỏ qua, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cô có chuyện, anh sẽ là người đầu tiên ra mặt giúp cô giải quyết, tại sao? Tại sao cô đi giúp người ta, mà thời điểm cô khó khăn, lại là Quan Hà Châu giúp cô đây?

Đến bây giờ, Hiểu Thư mới ý thức được chuyện này, trước kia cô chưa từng nghĩ đến, cho tới hôm nay nghe Vy Ly Ly nói những lời đó, cô mới tỉnh ngộ.

Cô thật quá tuý húng, nhất là đối với Quan Hà Châu, luôn là không ngừng đòi lấy, chưa từng bỏ qua chuyện gì, như vậy cô với Vy Ly Ly có gì khác nhau chứ?

“Hà Châu, thật xin lỗi.” Bây giờ Hiểu Thư mới biết mình đáng ghét bao nhiêu, “Em mượn anh nhiều tiền như vậy, lại ăn vạ không trả, hơn nữa anh lại giúp em nhiều chuyện như vậy, nhưng em không giúp anh lần nào, giống như Ly Ly, em thật vô dụng thật hư đúng không?”

Quan Hà Châu thật muốn cạy đầu cô ra xem một chút, bên trong có phải chứa toàn rơm rạ không hả?

Anh vươn tay ở trên đầu cô vừa xoa vừa gõ, “Hiểu Thư, em là người ngu ngốc sao? Anh là ai, anh là bạn trai em, là chồng tương lai đó!”

“À?” Lúc Hiểu Thư nghe anh nói chữ “chồng”, miệng liền mở lớn, “Nhưng. . . . chúng ta là tạm thời, cũng không phải là người yêu thật sự.”

“Ai nói?” Anh từ đầu đến cuối cũng chưa từng nói quan hệ hai người là giả, chỉ là đồng ý tạm thời với cô, nhưng mà tạm thời này, lại không phải tạm thời mà cô nghĩ.

Hiểu Thư không hiểu nhìn anh, không biết sao anh lại quên? Lúc trước, bọn họ đã từng thảo luận qua mà?

“Vấn đề này, đợi khi về nhà, chúng ta lại từ từ thảo luận.” Khoé miệng Quan Hà Châu đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, nhìn phía trước, lạnh nhạt nói, “Chúng ta. . . . có nhiều thời gian thăm dò vấn đề này.”

Trong lòng Hiểu Thư đột nhiên rung lên, giống như có dự cảm xấu. cô lặng lẽ nghiêng đầu, cẩn thận nhìn chằm chằm gò má Quan Hà Châu, muốn từ nụ cười kia tìm ra một chút ý tứ.

Quan Hà Châu nhận thấy ánh mắt của cô, vẻ mặt bình tĩnh tự tin, hai tay nắm tay lái, vững vàng chạy về nhà.

Xe đỗ vào bãi đậu xe, Quan Hà Châu lập tức xuống xe, sau đó vòng qua đầu xe mở cửa cho Diêu Hiểu Thư, xong chuyện, liền lái kéo Diêu Hiểu Thư đi về thang máy.

“Hà Châu, anh nói chồng là có ý gì?” Vừa vào nhà, Diêu Hiểu Thư liền không nhịn được hỏi.

Gương mặt Quan Hà Châu từ khi nói ra chữ này đều rất nghiêm túc, cô muốn hỏi, anh còn nói về nhà mới thảo luận vấn đề này, cô thật vất vả chịu đựng không có hỏi đợi cho đến khi về nhà, nhưng mặt anh vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ, làm cô rất buồn bực.

“Em cảm thấy anh có ý gì?” Quan Hà Châu không trả lời mà hỏi ngược lại cô, trông mắt đen nhìn chăm chăm vào cô, muốn xem cô trả lời thế nào.

“Em. . . . làm sao biết?” Khuôn mặt Diêu Hiểu Thư nghi ngờ, là anh nói mà, sao lại hỏi cô?

Quan Hà Châu đi lại gần cô, hai người mặt đối mặt, bất ngờ xảy ra khoảng cách gần như vậy, làm Diêu Hiểu Thư sợ đến lui về sau một bước, bị Quan Hà Châu nhanh tay lẹ mắt vươn tay giữ chặt eo nhỏ, không cho cô lùi lại.

“Anh.” Gò má Diêu Hiểu Thư nhất thời ửng đỏ, ngẩng đầu nhìn anh, một câu cũng không nói ra.

“Ý tứ là chúng ta là người yêu tạm thời, nhưng rất nhanh sẽ biến thành vị hôn phu vị hôn thê, sau đó nửa năm sau, chúng ta sẽ kết hôn.” Quan Hà Châu từng chữ từng chữ nói ra mục tiêu bản thân.

16. Chương 16

Vậy mà, những lời này nghe vào trong tai Diêu Hiểu Thư, lại giống như âm thanh từ cõi trời, cô trừng lớn mắt, nháy cũng không dám nháy nhìn anh, giống như anh đang nói ngôn ngữ của người sao hoả.

“Hà Châu, anh bị bệnh sao?” Nói xong, cô còn làm như thật vươn tay, ở trên trán anh thăm dò nhiệt độ.

“Em nghe được rất rõ ràng, không phải sao?” Lần này Quan Hà Châu không cho phép cô trốn tránh, trước kia anh lo sợ quá nhiều, không có trực tiếp làm rõ, hôm nay cho dù như thế nào cũng phải nói rõ ràng, “Diêu Hiểu Thư, anh muốn cưới em!”

Diêu Hiểu Thư cảm thấy trước mắt mình có rất nhiều ngôi sao đang loé sáng, đầu còn có chút choáng, anh làm sao lại khác thường như vậy? Nói đều là những lời khó hiểu, anh. . . .đang cầu hôn cô sao?

Trời ạ, cô thật rung động!

“Hà Châu, anh điên rồi sao? Anh biết anh đang nói gì không?” Diêu Hiểu Thư kinh ngạc nói, “Chúng ta là anh em tốt, sao có thể kết hôn?”

“Chúng ta không phải!” Quan Hà Châu không chút do dự phủ nhận lời cô nói. . . . “Anh cho đến bây giờ cũng không xem em là anh em tốt, cho tới bây giờ đều không có!”

Diêu Hiểu Thư che lại cái miệng nhỏ nhắn, cảm thấy bị thương thật nặng, anh thế nhưng không xem cô là anh em tốt, chẳng lẽ anh giống như Ly Ly xem thường cô, khinh thường cô làm bạn.

“Anh. . . . chán ghét em, giống như Ly Ly chán ghét em, thật sao?” Lời nói của Ly Ly làm cho cô buồn, nhưng lời nói của Quan Hà Châu càng làm cô đau lòng hơn.

“Em là người đàn độn!” Quan Hà Châu tức sắp chết rồi, hai tay mở ra, đem cô ôm chặt vào trong ngực, âm thanh dịu dàng khác thường, “Anh coi em là con gái, người con gái mọi lúc đều ảnh hưởng đến anh, người con gái bắt được lòng anh còn không biết!”

Diêu Hiểu Thư nằm trong ngực anh, nghe mấy câu này thì mặt trở nên nóng hơn, anh. . . .đây là tỏ tình sao? Diêu Hiểu Thư không thể tin vào tai mình, nhịp tim theo lời anh nói đập càng ngày càng nhanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô không có cách nào khống chế cảm giác ngọt ngào không ngừng dâng lên trong lòng, như muốn đem cô che hết.

“Anh. . . .” Giọng nói buồn bực trong ngực anh vang lên, “Anh có ý gì?”

Diêu Hiểu Thư vẫn không có biện pháp tin tưởng suy nghĩ của mình, ngay ngốc lại hỏi.

“Ai. . . .” Quan Hà Châu nhẹ nhàng thở dài, quả nhiên nói thẳng như vậy, cô vẫn nghe không hiểu, nhất định anh phải nói ra những lời buồn nôn mới được, hít sâu, “Diêu Hiểu Thư, em cẩn thận nghe thật kỹ cho anh, những lời này anh chỉ nói một lần, sau này không nói nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong lồng ngực nở nang của anh, nhưng lỗ tai lại dựng lên nghiêm túc lắng nghe, anh nói chỉ nói một lần, sau này cũng không nói nữa, cho nên mặc kệ thế nào cũng phải nghiêm túc lắng nghe.

“Em có thể ghi âm không?” Cô gái nhỏ tự cho là mình thông minh hỏi, năng lực lý giải của cô rất kém, nếu mà nghe một lần cũng không hiểu, thật sự rất thảm?

Nghe vậy, bàn tay Quan Hà Châu không khách khí vỗ mông mềm mại của cô, cắn răng nói, “Không thể!”

Cái đồ đàn này, đến lúc nào rồi, còn nói những lời nói làm người ta buồn cười.

“Người anh yêu là em, người có cái đầu đơn thuần, thiếu đầu óc, đồ đàn.”

Diêu Hiểu Thư vừa nghe nói người trong lòng anh là cô, trong lòng không tránh khỏi vui mừng, nhưng khi nghe lời nói phía sau, mặt liền sụp xuống.

“Sao anh vũ nhục người ta?” Bìu môi, bất mãn kháng nghị nói.

“Không cho. . .xen miệng vào.” Quan Hà Châu một lần nữa cắn răng gầm nhẹ, trong lòng âm thầm than thở, sao đường tình cảm của anh lại rắc rối như vậy? Ngay cả tỏ tình cũng khó khăn vô cùng, “Sau này không được đem anh giao cho cô gái khác, một lần cũng không được, biết không?”

Diêu Hiểu Thư từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt đen của anh, ôn nhu làm lòng cô như hoà tan vào mặt đường.

“Tại sao?” Cô rừ rì hỏi.

“Anh yêu em!” Vẻ mặt Quan Hà Châu kiên định, ba chữ đó là cam kết quan trọng nhất anh nói với cô.

“Ô ô. . . .” Diêu Hiểu Thư khóc thành tiếng, cô cũng không biết sao mình lại khóc, chỉ biết khi nghe anh nói ba chữ kia, lỗ mũi liền chua xót, không nhịn được.

Anh tại sao có thể nói những lời này? Từ trước đến giờ tính tình anh lạnh nhạt, lãnh khốc, tại sao có thể nói ra lời nói tốt đẹp như vậy?

“Anh. . . .anh ăn gian.” Anh thế nhưng dùng chiêu này làm cô không có gì để nói, chỉ có thể ngoan ngoãn làm vợ tương lai của anh, cô căn bản không có cơ hội cự tuyệt, thật là gian xảo mà, “Em. . . .cũng không có lý do cự tuyệt.”

Khoé mắt Quan Hà Châu khẽ co giật, cô còn muốn cự tuyệt? Cánh tay anh thu chặt lại, “Em vĩnh viễn đều không có cơ hội cự tuyệt!”

“Hừ, em nên ghi âm lại, sau này lại không được nghe.” Diêu Hiểu Thư nhớ tới lời nói của anh, chỉ nói một lần, vậy sau này sẽ không được nghe ba chữ này nữa rồi sao? Cô cảm thấy thật không cam lòng, mình cứ như vậy bị anh bắt nạt.

“Hiểu Thư, còn em thì sao?” Quan Hà Châu ôm cô, trong lòng ầm ập, hạnh phúc thoải mái nói.

Diêu Hiểu Thư ngây ngẩn cả người, vấn đề này cô chưa nghĩ tới, tình cảm cô đối với Quan Hà Châu có phải thích hay không, hoặc là so với thích còn nhiều hơn một chút, thậm chí là rất nhiều? Cô thật hồ đồ, từ nhỏ

đến lớn, cô gặp chuyện gì người đầu tiên cô nghĩ đến không phải là cha mẹ, mà là anh, ở trong nhận thức của cô, Quan Hà Châu giống như thần linh, không gì không làm được, không có chuyện gì làm khó được anh.

“Hà Châu, làm sao giờ?” Về mặt Diêu Hiểu Thư như đưa đám nhìn anh, “Em không biết cảm giác của em với anh là gì, làm sao giờ?”

Giờ phút này, Diêu Hiểu Thư cảm thấy vô cùng sợ hãi, sợ mình không chấp nhận tình yêu của anh.

“Nhưng anh rất quan trọng với em, nếu như không có anh, em không biết mình sẽ ra sao.”

“Nếu như anh cưới người khác, em cũng không có cảm giác sao?” Quan Hà Châu lạnh lùng nhìn chằm chằm gương mặt cô, “Nếu như anh giống bây giờ ôm chặt cô gái khác, cũng được sao? Nếu như anh cùng cô gái khác sinh con, em cũng không có cảm giác gì sao?”

Từng cái nếu như làm Diêu Hiểu Thư kinh hãi, anh mỗi lần nói nếu như, lòng cô liền co lại, chỉ cần tưởng tượng lời anh nói trở thành sự thật.Không, cô dùng sức lắc đầu, cô không cần anh cưới người khác, cô không cần anh ôm người khác, cô không cần anh cùng người khác sinh con!

“Không. . .không nên, đừng!” Diêu Hiểu Thư như nổi điên, liều mạng lắc đầu, “Hà Châu, em không muốn anh cưới người khác, cái gì cũng không muốn.”

Quan Hà Châu cười, cười đến cực kỳ dịu dàng, đôi tay nhẹ nhàng xoa nắn mái tóc cô, “Đứa ngốc, anh nói thế nào, sẽ không xảy ra chuyện đó.”

Vào giờ phút này, cái gì cũng không quan trọng, bởi vì anh biết rõ cô gái trước mặt này yêu anh, chỉ là cô cũng không biết thôi, bộ dáng hoảng sợ lo lắng vừa rồi của cô, thậm chí mang theo vẻ mặt tuyệt vọng, đã nói lên tất cả.

“Anh nói đó, anh tuyệt đối không được lấy người khác, nếu không anh chính là đồ thất hứa.” Bộ dáng Diêu Hiểu Thư uy hiếp.

Quan Hà Châu cười một tiếng, cái người ngu ngốc này nói gì mà lộn xộn lung tung vậy!

“Hà Châu, em thích anh, thật!” Cô chủ động đưa tay ôm hông anh, vùi vào ngực anh, lẩm bẩm.

Mặc dù không thể yêu anh giống như anh yêu cô, nhưng mà cô nghĩ. Sau này sẽ cố gắng yêu anh, như vậy mới công bằng, bằng không chỉ có anh yêu cô, mà cô chỉ nói thích anh, vậy anh chẳng phải thật đáng thương sao.

Diêu Hiểu Thư lòng tràn đầy thương cảm lại xuất hiện, nhất là khi Quan Hà Châu dùng loại tình cảm như vậy tấn công, cô căn bản không hề chống đỡ được!

“Anh hiểu mà.” Quan Hà Châu thoả mãn thở dài nói, bạn tốt nói đúng, trực tiếp làm rõ so với chuyện tính toán kỹ tốt hơn, anh cuối cùng cũng thấy hi vọng.

“Vậy. . . .Vệ tiểu thư và Ly Ly làm sao bây giờ?” Hai cô gái này tồn tại làm Diêu Hiểu Thư cực kỳ khó chịu.

Hắc, trước kia cô tại sao không phát hiện, thì ra mình lại không thích hai người đó, nhưng mà, hiện tại cô không có biện pháp thần nhiên đối mặt với cô gái nào nhìn chằm chằm Quan Hà Châu, loại cảm giác đó thật là tệ hết biết.

Thì ra là cô cũng sẽ ghen tỵ, đây không phải là nói, cô bắt đầu yêu anh sao?

Trong lòng Diêu Hiểu Thư xuất hiện tia sáng mong đợi.

“Họ cho tới bây giờ cũng không phải là vấn đề của anh, ngược lại là em, nhìn rõ con người Vu Ly Ly rồi sao?” Quan Hà Châu nhớ tới trình độ nhẹ dạ không người nào bằng của cô, nếu cô gái kia lại giả bộ đáng thương, không chừng cô lại mềm lòng, “Sẽ không phải lại bị lừa chứ?”

“Em rất khổ sở mà.” Diêu Hiểu Thư buồn buồn nói, “Em thật sự xem cậu ấy là bạn tốt, không ngờ Ly Ly lại đối xử với em như vậy, nhưng mà, em cho dù lương thiện bao nhiêu, cũng không cho cậu ấy gạt em, lợi dụng em lần nữa, cậu ấy không để ý đến tình nghĩa nhiều năm, nói với em những lời ác độc.”

“Không cần đau lòng, cô ta không đáng.” Quan Hà Châu dịu dàng nói với cô, “Em rất tốt, cứ tiếp tục như vậy, không cần thay đổi.”

Anh hi vọng cô mãi mãi luôn đơn thuần lương thiện, bởi vì Diêu Hiểu Thư như vậy là đẹp nhất, cũng đáng yêu nhất, làm anh động lòng.

“Có thật không?” Cô đưa gương mặt nhỏ bé lên nhìn anh, cười hỏi.

“Dĩ nhiên.” Quan Hà Châu khẳng định, sau đó chậm rãi cúi người, nhẹ nhàng ngậm đôi môi mềm mại của cô, “Em như vậy là đẹp nhất.”

Lời nói tràn đầy tình cảm truyền vào trong tai Diêu Hiểu Thư, trong nháy mắt cả gương mặt cùng gò má cô đều đỏ hồng, ngay cả vành tai trắng nõn mê người cũng đổi thành màu hồng, tất cả đều lọt vào trong mắt Quan Hà Châu, quả thật là hấp dẫn chí mạng, tuyệt đối hấp dẫn!

“Hừ, Quan Hà Châu, em không biết anh cũng sẽ nói lời ngon ngọt như vậy.” Diêu Hiểu Thư liếc nhìn anh, trên mặt đều là bộ dáng không dám tin, “Có phải bộ dáng nghiêm chỉnh trước kia của anh, đều là gạt người?”

“Ha ha, có phải không?” Quan Hà Châu không ngại cô chỉ trích, “Thật là đáng tiếc, em không có cơ hội hối hận.”

Nói xong, anh lập tức cúi đầu hôn đôi môi anh đào của cô, đầu lưỡi cạy ra hàm răng chui vào cùng lưỡi cô dây dưa, cảm giác rung động làm tâm bọn họ cùng hoà vào một nơi, đôi tay Diêu Hiểu Thư tự giác vòng qua hông anh, nhiệt liệt hưởng ứng nụ hôn của anh.

“Ừm... . . .”

“Hiểu Thư, em là của anh, vĩnh viễn đều như vậy, ai cũng không thể thay đổi sự thật này.” Quan Hà Châu nghiêm túc nói với cô, “Đối với em, anh sẽ không buông tay, cho nên em cũng không cần suy nghĩ.”

Diêu Hiểu Thư không ngờ anh sẽ nói ra những lời bá đạo và thâm tình như vậy, lòng cô ngọt như mật, trời ạ, cô cảm thấy mình như đang ở trên thiên đường, không chân thật.

Đôi tay Quan Hà Châu giữ chặt eo thon của cô, kéo cô vào trong ngực anh, sau đó song song ngã ngồi trên ghế sofa, Diêu Hiểu Thư giạng chân trên người anh, vừa cúi đầu liền nhìn thấy đôi mắt nóng rực của anh, mặt cô liền đỏ bừng, tầm mắt xấu hổ nhìn sang hướng khác, không dám nhìn thẳng mắt anh.

“Ha ha.” Cô gái này luôn luôn ngơ ngơ, thần kinh đan thép, không ngờ vẫn không thoát được xấu hổ trong chuyện này.

Nhưng bộ dáng ngượng ngùng của cô, làm anh vô cùng động lòng, cơ hồ khổng chế không được dục vọng của mình, kéo đầu cô xuống, hung hăng hôn mút môi cô, cuồng dã hấp thu ngọt ngào, bàn tay cũng không rảnh rỗi, nhanh chóng lột quần áo cô, chỉ hai ba lần liền đem cô lột sạch, trần truồng giạng chân trên người anh.

“Không công bằng.” Có lẽ sau khi nói rõ tình cảm, Diêu Hiểu Thư không còn thận trọng như trước, không phục đưa tay muốn xé rách quần áo của anh.

Hừ, cô đều trống trơn rồi, anh còn chính tề như vậy, thật sự là quá ghê tởm, cô cũng muốn xem anh mất khổng chế, mất đi bộ dáng tỉnh táo, nghĩ như vậy, trong đầu cô liền thoáng qua một ý niệm to gan.

Tính tình của cô nói là làm, cô to gan cởi quần áo của anh, giống như trước kia anh làm với cô, cúi đầu dùng sức hôn môi anh, giống như đứa bé không biết làm sao, dùng sức gặm cắn.

Quan Hà Châu thấy cô chủ động như vậy, trong lòng liền hưng phấn, nhưng việc làm kế tiếp của cô, làm anh đỡ khóc đỡ cười, cái đồ dân này lại vượt ve loạn xạ trên người anh, lại dùng lực gặm cắn môi anh, đáng sợ hơn là anh khê cắn bộ ngực cô còn cô lại gặm cắn ngực anh, a, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh không phải vì dục hoả toàn thân mà chết, mà là bị cô cắn đau mà chết.

“Anh làm.” Anh lấy lại quyền chủ động, đổi khách thành chủ, dùng sức mút vào bộ ngực mềm mại của cô, đầu lưỡi thỉnh thoảng còn ở trên đỉnh núi tuyết lượn vài vòng, làm Diêu Hiểu Thư khê run.

“A.. . . .nha. . . .” Lý trí Diêu Hiểu Thư bởi vì anh trêu đùa, càng ngày càng rời xa, chỉ có thể theo bản năng cảm nhận và phản ứng với nhiệt tình anh mang tới.

Bàn tay to của anh đi tới trước ngực cô, xoa bóp bộ ngực mềm mại êm ái, lòng bàn tay cảm nhận được sự tinh tế của cô, thỉnh thoảng lấy hai ngón tay kẹp chặt đỉnh núi mềm mại đỏ hồng bóp nặn.

17. Chương 17

Ngực cô bị bàn tay thuần thực của anh vuốt ve rồi từ từ đi xuống, ngón tay thon dài lướt qua phần bụng mềm mại tinh tế, anh đẩy ra hai chân trắng nõn, trước mắt liền hiện ra vùng đất ẩm áp mê người, anh chạm tới địa phương trắng nõn mềm mại ướt á, biết cô vì anh đã chuẩn bị sẵn sàng.

.

Kích tình qua đi, Quan Hà Châu ôm Diêu Hiểu Thư thật chặt, mà Diêu Hiểu Thư sớm đã mệt mỏi đến không còn hơi sức, gối đầu trên ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn mà có lực.

Diêu Hiểu Thư chưa từng nghĩ, thì ra là nằm trong ngực anh lại thoải mái như vậy, từ trước đến nay lòng cô luôn bình tĩnh, Quan Hà Châu giống như mọc rễ bám chặt, tồn tại trong lòng cô, giúp cô không sợ hãi, chỉ có an tâm.

“Nghĩ cái gì?” Quan Hà Châu ôm cô, để cô tựa vào lồng ngực mình, bàn tay ở trên gò má êm ái của cô vuốt ve, thỉnh thoảng cầm lọn tóc cô quấn quanh ngón tay mình, thật thoải mái.

“Em phát hiện. . . em hình như không biết gì về anh.” Diêu Hiểu Thư trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói ra câu này, “Quan hệ của chúng ta khi nào thì trở thành người yêu vậy?”

Đến bây giờ, Diêu Hiểu Thư còn mơ mơ màng màng, chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này làm nàng cảm thấy là lạ, giống như chuyện lừa gạt, lòng cô có chút lo lắng, đầu cũng hơi chóng mặt, cảm giác mình giống như đang nằm mơ.

Hơn nữa cho đến bây giờ, Diêu Hiểu Thư mới biết, mình không hiểu rõ người đàn ông cùng mình quan hệ thân mật này, mặc dù bọn họ cùng nhau lớn lên, nhưng cô hoạt bát hiếu động, thích chạy nhảy bên ngoài, rất ít khi cùng anh chung đụng.

Phải nói thời gian hai người chân chính tiếp xúc là khi họ chuyển ra ngoài ở chung, dù là như vậy, lúc đó bọn họ cũng không thân mật lắm, qua một thời gian sau, bọn họ mới chính thức thân mật.

Ài ngờ, cuộc sống ngày ngày trôi qua, quan hệ trai gái “tạm thời” của bọn họ, lại không giống như cô vẫn nghĩ, ngược lại càng ngày càng phức tạp, mà quan hệ của hai người bọn họ, càng trở nên thân mật hơn, theo tình hình này phát triển có lẽ sẽ càng ngày càng thân mật.

Ai, thật là khó hiểu, chuyện sao lại đi tới bước này? Càng làm cho cô buồn bực là từ đầu đến cuối Quan Hà Châu vẫn bình tĩnh tự nhiên, cứ như gấp gáp, không hiểu chỉ có mình Diêu Hiểu Thư cô thôi.

“Em muốn hiểu anh sao?” Quan Hà Châu không biết nên giải thích tâm tình giờ phút này của mình thế nào.

Tóm lại, có chút phức tạp, bọn họ cùng nhau lớn lên, mà cô dám nói không hiểu anh, nhưng mà, trong lòng anh lại vui mừng, vui mừng cô rốt cuộc cũng muốn hiểu rõ anh, nghĩa là anh có ảnh hưởng với cô.

“Nói nhảm!” Khoé mắt Diêu Hiểu Thư giựt lên, “Em làm sao mà không muốn hiểu anh hả?”

Giống như nghe thấy lời nói nhảm chán của anh, Diêu Hiểu Thư tức giận trừng anh.

“Ha ha, thật sao?” Quan Hà Châu phát ra tiếng cười trầm thấp, như gió xuân ấm áp thổi vào lòng Diêu Hiểu Thư, làm cho khoé môi của cô khẽ cong lên.

“Đã như vậy, vậy anh sẽ chờ, chờ đến khi em hiểu anh.” Quan Hà Châu cúi đầu dịu dàng nhìn đỉnh đầu cô, trong mắt tất cả đều là cưng chiều mà Diêu Hiểu Thư không thấy được.

Diêu Hiểu Thư nghe vậy, trong lòng ngọt ngào, là vì giọng nói dịu dàng, hay bởi vì giọng nói của anh tràn đầy mong đợi đây? Cô cũng không rõ, tóm lại, cô chính là vui mừng, hết sức vui mừng!

Diêu Hiểu Thư thuộc phái hành động, nói muốn hiểu rõ Quan Hà Châu liền lập tức thi hành, sáng sớm liền rời giường, tính làm bữa sáng yêu cầu cho anh, trước kia, đều là Quan Hà Châu làm cho cô, bây giờ cô muốn làm cho anh ăn, mà cô phát hiện tài nấu nướng của anh không tệ.

“Ha ha, mặc kệ thế nào phòng bếp vẫn là địa bàn của phụ nữ, mình tuyệt đối không thể thua.” Diêu Hiểu Thư âm thầm động viên bản thân, sau khi muốn hiểu rõ Quan Hà Châu, cô cảm thấy mình lại gần anh một chút.

Thì ra muốn hiểu một người phải dùng tâm mình đánh đổi, trước kia cô nghĩ cứ tuân theo tự nhiên, nhưng hôm nay cô mới phát hiện không phải vậy, nếu như mình không dụng tâm đối với một người, vậy làm sao sẽ hiểu rõ người đó đây.

“Em ở đây làm gì?” Cửa phòng bếp đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp.

Diêu Hiểu Thư giật mình, dao trong tay chút nữa là cắt trúng mình.

“Đáng chết, em ở đây làm cái gì?” Trái tim Quan Hà Châu sắp đình trệ rồi, bước nhanh về phía trước lấy dao từ tay cô, một màn mới vừa rồi thật là quá nguy hiểm, “Em điên rồi sao, sáng sớm ở đây chơi dao?”

“Em không có!” Diêu Hiểu Thư ưỡn khuỷu nói, “Em không có chơi dao.”

“Vậy em làm gì?” Quan Hà Châu thấy cô cầm dao, bị dọa đến chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, “Không có việc gì cầm dao làm gì?”

“Em muốn vì anh làm bữa sáng.” Diêu Hiểu Thư bĩu môi nói, “Trước kia đều là anh làm, em cũng muốn giúp đỡ, để cho em bộc lộ tài năng đi.”

Quan Hà Châu dở khóc dở cười, cô còn muốn bộc lộ tài năng, “Cám ơn em. . . em chỉ cần ngồi chờ ăn, chính là giúp đỡ tốt nhất.”

“Anh xem thường em?” Diêu Hiểu Thư trợn to mắt nhìn anh.

“Là xem thường tài nấu nướng của em, không phải xem thường em.” Quan Hà Châu kéo cô cách xa chỗ nguy hiểm, để cô đứng ở một bên, sau đó cuộn ống tay áo lên, lưu loát cầm dao bắt đầu làm việc.

“Vậy có khác gì đâu?” Diêu Hiểu Thư theo dõi bộ dáng anh sử dụng dao, thật là đẹp trai! Cực kỳ đẹp trai!

Úm, anh sao làm được vậy? Trước kia mẹ luôn ở bên tai cô cầu nhàu anh tốt bao nhiêu, bây giờ, cô mới biết người đàn ông này thật tốt, khó trách mẹ hay nói, có rất nhiều cô dì muốn đem con gái gởi thiệu cho anh, cô làm sao may mắn như vậy?

“Hà Châu, sao anh lại thích em?” Diêu Hiểu Thư thật tò mò, sao nhiều mỹ nữ vậy mà anh không muốn, lại muốn mình cô?

“Em tự suy nghĩ.” Quan Hà Châu vừa quấy cháo, vừa cảm nguyên liệu thêm vào trong nồi.

“Em nghĩ không ra.” Cô ghé vào cạnh anh, chớp mũi ngửi được hương thơm trong nồi bay tới, không tự chủ được nuốt nước miếng, “Thơm quá, em thích ăn cháo trứng muối thịt nạc nhất, còn có salad khoai tây, Hà Châu, anh thật tuyệt!”

“Dọn chén đĩa ra đi.” Quan Hà Châu khẽ mỉm cười, thấy vẻ mặt thèm thuồng của cô, bắt đầu dĩa lấc đầu.

“Tuân lệnh!” Diêu Hiểu Thư lập tức xoay người đi chuẩn bị bàn ăn.

Quan Hà Châu đem cháo trắng đặt trên bàn, sau đó lại đi vào đem rau trộn bưng ra, nhìn thấy cô bé ngốc đó chờ không kịp rồi.

“Ăn từ từ thôi.” Trong chén cháo vẫn còn bốc lên hơi nóng, đã bị cô húp cạn mấy ngụm.

“Chậm một chút, coi chừng nóng.” Quan Hà Châu vội vàng dặn dò.

“Ừm. . . .biết, em có kinh nghiệm, ha ha.” Diêu Hiểu Thư cười hả hê, giống như đây là chuyện bình thường.

Cô gái này, không sợ nóng sao? Quan Hà Châu cười lắc đầu, đôi đũa trong tay cũng tự giác vì cô gấp chút thức ăn cô thích, để vào chén cô, Diêu Hiểu Thư không khách khí hưởng thụ sự phục vụ của anh, ăn liên tiếp mấy chén, cơ hồ đem nửa nồi cháo ăn vào bụng mình.

Một lát sau, cô đưa tay vuốt cái bụng nhỏ hơi nhô lên, thoả mãn nói, “No quá. . . .”

“Trong tủ lạnh còn chè yến mạch em thích nhất, buổi trưa nếu đói thì lấy ra hâm lại ăn, biết không?” Quan Hà Châu thu dọn chén đũa, chuẩn bị đi làm, trước khi đi còn đặc biệt dặn dò cô.

Đôi mắt đang híp lại của Diêu Hiểu Thư lập tức mở ra, mong đợi hỏi, “Buổi tối anh có về ăn cơm không?”

“Có.” Quan Hà Châu không chút do dự trả lời.

“Ừ, em chờ anh về ăn cơm.” Trong lòng Diêu Hiểu Thư âm thầm bàn kế hoạch.

“Ở nhà thật ngoan nha.” Nói xong, Quan Hà Châu ở trên trán cô nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn, liền xoay người rời đi.

Diêu Hiểu Thư nhìn quanh căn nhà, trong lòng cảm thấy thật tịch mịch, anh vừa mới đi, cô đã bắt đầu nhớ nhung rồi, tại sao lại như vậy? Trước kia cô đâu có cảm giác như thế này!

Thì ra đây là cảm giác khi trong nhà không có ai, thật là tịch mịch!

“Anh làm sao có thể để mình ở nhà mình ên?” Diêu Hiểu Thư tự lẩm bẩm.

Cô không nghĩ tới từ khi bọn họ ở chung cho đến nay, mỗi ngày cô đều ở bên ngoài đến rất khuya mới trở về, mà Quan Hà Châu ở nhà một mình, cảm giác có phải hay không cũng giống cô bây giờ? Hà Châu không chỉ biết nấu cơm, mà toàn nấu món cô thích, anh yêu thích cô, hiểu rõ cô, nhưng cô một chút cũng không biết anh thích gì, ghét gì. . . .Ồ, cô sao có thể như vậy?

Diêu Hiểu Thư không ngừng chán ghét mình, qua thật lâu mới lên tinh thần, chuẩn bị uốn nắn sai lầm của mình, cô xoay người chạy về phòng gọi ẹ Quan cầu cứu, muốn biết Quan Hà Châu thích cái gì phải nhờ vào mẹ Quan thôi.

Buổi tối, Quan Hà Châu vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi cơm chín, anh cảm thấy kỳ lạ liền đi tới phòng bếp, thấy Diêu Hiểu Thư ở trong phòng bếp chiến đấu hăng say, quần áo trên người không có chỗ nào sạch sẽ, phòng bếp giống như chiến trường, thê thảm đến nỗi anh không nỡ nhìn!

“Hiểu Thư?” Quan Hà Châu đứng ở cửa gọi cô, lại không dám tiến lên một bước.

“A, anh đã về, chờ một chút, em sắp xong rồi.” Diêu Hiểu Thư phát tay với anh, một lát sau liền bưng ra một món nhìn không ra là món gì, “Đây là món cuối cùng, có thể ăn cơm rồi.”

Quan Hà Châu đi theo phía sau cô tới bàn ăn, nhìn từng món ăn trên bàn, liền kinh ngạc.

“Chuyện này. . . .là em làm?”

“Lợi hại không, tất cả đều là em làm!” Diêu Hiểu Thư ngửa cằm lên, vỗ ngực một cái, hả hê nhìn anh khoe khoang.

“Em. . . .sao lại làm vậy?” Quan Hà Châu nhìn ra được đều là món ăn anh thích, cô gái này cố ý.

“Đây là em tốn thời gian một ngày hỏi mẹ Quan, là dì từng bước từng bước dạy em làm, ha ha, mặc dù không nhìn ra hình dáng gì, nhưng có thể ăn được.” Nói đến đây, giọng nói Diêu Hiểu Thư tất nhiên không thể khẳng định.

Cô nhìn thức ăn trên bàn, không có dũng khí ném thử, không biết anh sẽ ăn không. . . .Vừa mới nghĩ như vậy, Quan Hà Châu đã ngồi xuống, cầm lên đôi đũa gấp thức ăn, Diêu Hiểu Thư khẩn trương theo dõi anh, loại cảm giác đó giống như đang chờ đợi quan toà tuyên bố, làm cho người ta khẩn trương không dứt.

“Như thế nào?”

“Ừ, nhìn không ra hình dáng gì, nhưng mùi vị không tệ.” Quan Hà Châu cười nói với cô, “Có tiến bộ.”

“Có thật không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Hiểu Thư lập tức sáng lên, ngồi xuống cầm lên đôi đũa cũng ăn theo, “Oa, sao lại mặn như vậy!”

Diêu Hiểu Thư vội vàng nhổ miếng thịt trong miệng ra, sau đó nói với anh, “Đừng ăn nữa, mặn như vậy sao lại ăn?”

“Không sao, lần đầu làm như vậy là tốt rồi.” Quan Hà Châu vẫn như cũ ăn món ăn cô làm.

Lỗ mũi Diêu Hiểu Thư đau xót, hốc mắt nóng lên, nước mắt trong nháy mắt tràn đầy, “Cái tên đàn độn này!”

Cô đoạt lấy đôi đũa của anh, không cho anh tiếp tục độc hại dạ dày của mình, “Không cho phép ăn! Món ăn khó ăn như vậy, anh làm sao nuốt trôi? Mẹ Quan nói anh bị đau bao tử, em không muốn anh ăn!”

Quan Hà Châu nhìn cô, thấy cô sắp khóc, có chút đau lòng, đứng dậy kéo cô đối mặt với mình, “Sao vậy?”

“Em không muốn anh như vậy, không nên miễn cưỡng mình ăn những món khó ăn như vậy.” Anh thông minh như vậy, làm sao lại thích cô cái người không biết gì hết? Thật thua thiệt cho anh mà.

“Đứa ngốc, anh không có miễn cưỡng, ngược lại rất vui vẻ.” Quan Hà Châu nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, “Đây là lần đầu tiên em làm cho anh ăn, anh rất vui vẻ, thật.”

“Hà Châu, em thấy anh là người ngốc nhất.” Rõ ràng thông minh như vậy, sao lại thích người làm gì cũng sai như cô? Diêu Hiểu Thư nén nước mắt, tức giận nói, “Anh thật thua thiệt mà.”

“Thiệt thòi như vậy, anh nguyện ý.” Quan Hà Châu ôm cô, nhẹ nhàng an ủi, “Sau này lại cố gắng một chút, như vậy em có thể bắt được dạ dày của anh rồi, đương nhiên, không được cũng không sao, anh bắt dạ dày em là được.”

“Ô, ghét, sao anh luôn nói những lời làm em muốn khóc, ghét ghét. . . .” Quả đắm nhẹ nhàng của Diêu Hiểu Thư rơi vào ngực anh, lỗ mũi ề ẩm, nước mắt sắp không nhịn được rơi xuống rồi.

“Không sao, anh không ghét là được.” Quan Hà Châu rất thích Diêu Hiểu Thư bây giờ, tràn đầy tư vị con gái, quan trọng hơn là cô nhìn thấy tình cảm của anh, hơn nữa cũng bắt đầu hưởng ứng.

Tất cả đau khổ bây giờ biến mất rồi.

18. Chương 18

Diêu Hiểu Thư và Quan Hà Châu yêu nhau, chính thức ở trong căn nhà này phát triển tình cảm, chưa bao giờ Diêu Hiểu Thư nghĩ rằng tình yêu có thể làm thay đổi một con người, trước kia, cô sống một mình vẫn ăn no mặc ấm, nhưng mà bây giờ, mỗi ngày cô đều nghĩ xem hôm nay Quan Hà Châu trải qua một ngày thế nào, có nghĩ đến cô như cô nghĩ đến anh không.

Tất cả cũng bởi vì tình cảm của bọn họ, lúc bắt đầu cho đến khi phát triển cũng không giống ai, thế giới của cô hình như càng ngày càng tươi sáng, mỗi ngày trôi qua đều như đang chìm trong giấc mộng.

Nếu như ban đầu Quan Hà Châu không đề nghị, bọn họ có phát triển thành quan hệ này không? Diêu Hiểu Thư luôn nghĩ đến vấn đề này, sau khi yêu anh, cô càng hay buồn hay có cảm xúc, thỉnh thoảng sẽ nghĩ một số chuyện không hay, luôn lo lắng, cho rằng người đàn ông tốt như Quan Hà Châu không nên thích mình.

Dần dần, cô từ vui vẻ hưng phấn, chuyển thành hoài nghi, thậm chí là thiếu tự tin.

“A, mình suy nghĩ lung tung gì vậy?” Đã ở chung hơn nửa năm rồi, hiện tại cô mới quan tâm tới những chuyện này có phải đã muộn rồi không?

Diêu Hiểu Thư không nhận được chụp lấy đầu mình, tự chửi mình ngu ngốc.

Nhưng mà, mấy ngày này sống chung với Quan Hà Châu, càng hiểu anh, lại càng thấy mình không xứng với anh, bởi vì anh thật sự là quá tốt, tốt đến nỗi cô bắt đầu tự ti rồi.

“Ô. . . . làm sao giờ, nếu cứ như vậy, mình phát điên mất.” Cô lung tung xoa nắn tóc của mình, ăn năn hối hận nói.

“Sao vậy?”

Một ngày nào đó, Quan Hà Châu về nhà liền thấy cảnh cô ngược đãi tóc mình, mấy ngày nay anh không phải không phát hiện cô khác thường, anh cho là bọn họ có thể giải quyết, không nghĩ đến tới hôm nay vẫn chưa xong.

“Nói cho anh biết, em có chuyện gì không giải quyết được?”

“Hà Châu, anh có quan tâm em không? Một ngày nào đó, anh có phát hiện, có một cô gái tốt hơn em, sau đó anh sẽ yêu cô ấy không?”

Quan Hà Châu dở khóc dở cười, thì ra cô gái nhỏ của anh vì chuyện này mà phiền não, “Em không tin anh, hay là không tin bản thân mình?”

“Em.” Diêu Hiểu Thư bĩu môi, hai vai sụp xuống, không đủ tự tin để trả lời.

“Đứa ngốc, chuyện này không cần phải hỏi.” Quan Hà Châu cúi đầu hôn cô, “Chuyện em lo lắng, vĩnh viễn sẽ không xảy ra.” Diêu Hiểu Thư ngẩng đầu nhìn anh, không biết anh lấy tự tin ở đâu.

“Đi, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Nói xong, anh dắt tay cô, đi ra cửa, Diêu Hiểu Thư chỉ có thể ngoan ngoãn cùng anh ra ngoài, nhưng vướng bận trong lòng vẫn không thể tiêu tan.

Đúng lúc Diêu Hiểu Thư đang trong bầu trời khổ não của mình, mẹ Quan kiêm mẹ chồng tương lai cho cô một vật thần bí.

Một ngày nọ, Diêu Hiểu Thư len lén mở cửa, đi vào phòng sách, muốn tìm cuốn sổ màu rậm nắng như mẹ Quan nói.

“Kỳ ghê, sao mẹ Quan lại nói đáp án ở bên trong?” Diêu Hiểu Thư kiểm tra toàn bộ phòng sách, cuối cùng cũng tìm được một quyển sổ thần bí dấu trong ngăn kéo.

Diêu Hiểu Thư cẩn thận từng li từng tí mở ra, muốn xem bên trong rốt cuộc viết bí mật động trời gì, vừa mới mở tờ thứ nhất, đã nhìn thấy bốn chữ “kế hoạch lấy vợ” cường tráng mạnh mẽ được viết bằng bút máy.

Cô không hiểu nhìn chằm chằm bốn chữ này, lẩm bẩm: “Đây là sổ sách kỳ quái gì vậy?”

Diêu Hiểu Thư tiếp tục lật tờ thứ hai, mới nhìn xuống, sắc mặt cô liền khấn thưng, mỗi khi cô lật từng tờ từng tờ, sắc mặt cô càng khiếp sợ, đến cuối cùng trở thành đau lòng mà tràn đầy tình cảm.

Người này, mỗi lần đều chê cô ngốc, thật ra người ngốc là anh mới đúng, Diêu Hiểu Thư đóng lại quyển sổ, nội tâm thật lâu không thể bình tĩnh, cô rốt cuộc đã hiểu tại sao mẹ Quan lại nói đáp án ở bên trong, cô cũng hiểu, tại sao Quan Hà Châu nói vĩnh viễn sẽ không xảy ra những chuyện đó.

Thì ra là. . . . thì ra anh lại làm nhiều chuyện cô không biết, người này nhất định là rất yêu cô, cái gì mà “kế hoạch lấy vợ”, căn bản là nhật ký của anh, ở trong đó ghi lại rõ ràng tình cảm anh dành cho cô nhiều năm qua, nếu cô nói những thứ kia là “khoản nợ”, thì anh chính là muốn lấy “con nợ”.

“Ô. . . . tại sao có thể như vậy.” Làm cô thua khoảng cách xa như vậy, cô làm sao đuổi theo anh, giống như anh bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy?

Diêu Hiểu Thư ôm quyển nhật ký, lặng lẽ chảy nước mắt, nhớ lại những việc trước đây cô làm cho anh, còn không biết gì đem anh cho cô gái khác, thật là đáng ghét!

Nước mắt cứ như vậy rơi xuống, ngay cả khi có người đến cũng không hay.

“Hiếu Thư?” Vừa trở lại phòng sách, Quan Hà Châu nghe tiếng khóc thút thít truyền tới, nóng lòng chạy vào.

Vừa lại gần đã thấy cô ngồi xồm trên mặt đất, nước mắt không ngừng rơi, doạ trái tim anh sắp ngừng đập, vội vàng ôm cô đứng lên.

“Em sao vậy?” Quan Hà Châu thay cô lau nước mắt, “Không nên làm anh sợ.”

“Anh. . . .anh hư.” Diêu Hiểu Thư đem nhật ký đẩy về phía anh, “Tại sao lại làm em đau lòng như vậy?”

Quan Hà Châu thấy rõ ràng vật trong ngực mình, liền biến sắc, “Đau lòng? Em nhìn thấy cái này cũng chỉ có đau lòng?”

“Anh sao lại như vậy, làm cho em cảm thấy thiếu anh rất nhiều, làm cho em. . . .” Diêu Hiểu Thư không nói được nữa, cô phát hiện mình đã yêu anh sâu đậm rồi.

“Không cần đau lòng, cũng không cần cảm thấy thiếu.” Giọng nói của Quan Hà Châu trở nên lạnh nhạt rất nhiều, không ngờ từ đầu đến cuối cũng chỉ có đau lòng và thiếu, đây không phải cái anh cần, cái anh cần chính là cô yêu anh! “Đây là kế hoạch của anh, không liên quan tới em, em không cần cảm thấy thiếu anh.”

Lúc này Diêu Hiểu Thư mới phát hiện anh khác thường, “Anh làm sao vậy, tại sao nói như vậy?”

“A.” Quan Hà Châu cười thê lương, “Cho tới bây giờ anh không muốn em cảm thấy đau lòng và thiếu, không phải!”

“Hà Châu?” Diêu Hiểu Thư hoảng sợ rồi, tại sao thái độ của anh lại lạnh lùng như vậy, cô thật sợ hãi, “Anh không cần như vậy, em sợ. . . .”

“Ô. . . .” Cô không nhịn được bật khóc, “Người ta chỉ cảm thấy đau lòng, cảm thấy áy náy vì những việc làm trước kia làm với anh thôi, sao anh lại thay đổi thành như vậy, ô. . . .em không muốn anh trở thành như vậy!”

“Trừ điều này ra, chẳng lẽ em không yêu anh một chút nào sao?” Quan Hà Châu giùng giàng, muốn tìm tia hy vọng cuối cùng cho mình.

“Ô. . . .yêu mà, đương nhiên yêu, nếu không thương, người ta sẽ không cùng anh làm chuyện đó đâu.” Mặt Diêu Hiểu Thư tèm lem nước mắt nước mũi, trong lòng vẫn còn vì thái độ của anh mà khổ sở.

Nhưng mà, Quan Hà Châu không như vậy, anh nghe được điều quan trọng nhất, hai mắt sáng lên, bàn tay đè lại bả vai cô, vẻ mặt kiên định lạ thường nói, “Hiếu Thư, anh muốn nghe chính miệng em nói với anh lần nữa, em yêu anh!”

“Cái gì, anh chỉ nói với em một lần, tại sao muốn em nói hai lần?” Diêu Hiểu Thư không thuận theo bĩu môi.

Quan Hà Châu cười, là tiếng cười phát ra từ nội tâm, anh sao lại ngu như vậy, cái cô gái ngốc này sao lại không thương anh đây? Tại anh nghe những lời nói của cô, quá mức hoảng loạn mới mất đi lý trí, với cá tính đơn thuần của cô, nếu không có tình cảm với anh, chắc chắn không cùng anh lên giường.

Thật tốt, hôm nay không uống công, chỉ là hơi tiếc, “kế hoạch lấy vợ” bí mật của anh bị cô phát hiện rồi, vậy tương lai những ngày bị cô ăn sạch, chắc là đêm không xuể, ai. . . .

“Không nói thật sao?” Về mặt Quan Hà Châu tiếc hận, buồn bã đến nỗi khiến Diêu Hiểu Thư không đành lòng.

“Em yêu anh!” Diêu Hiểu Thư chính là cô gái dễ mềm lòng như vậy, làm sao chịu được khi thấy anh uất ức.

“Anh cũng vậy.” Quan Hà Châu ôm lấy cô, trong lòng thoải mái thả lỏng.

“Hừ, sau này em yêu anh nhiều hơn nữa, là có thể so với anh rồi.” Diêu Hiểu Thư nhớ tới quyển nhật ký bí mật của anh, khoé miệng không kìm được mà nâng lên, vẫn còn rất thông minh ra điều kiện với anh, “Hà Châu, em mượn tiền, có thể không cần trả phải không? Dù sao anh nói tiền của anh là cho vợ anh dùng, vậy chính là em rồi, còn nữa, sau này em mượn tiền, có thể mượn nhiều một chút không? Còn có. . . .”

Quan Hà Châu nhanh chóng cúi đầu hôn lên cái miệng đang yêu cầu không ngừng của cô, anh biết cô nhìn thấy quyển nhật ký sẽ trở thành như vậy mà, ai!

Chỉ là, mặc dù bị cô bắt được, nhưng cô có rất nhiều nhược điểm, anh lại lợi dụng rất khá, tương lai vẫn còn rất dài, người nào ăn người nào, còn chưa biết.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-co-nang-keo-kiet>